

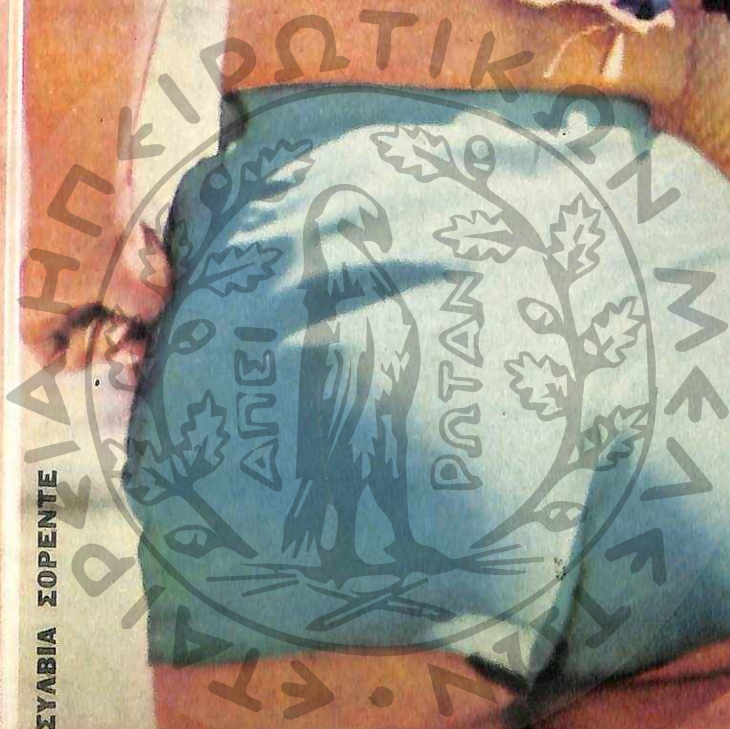
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

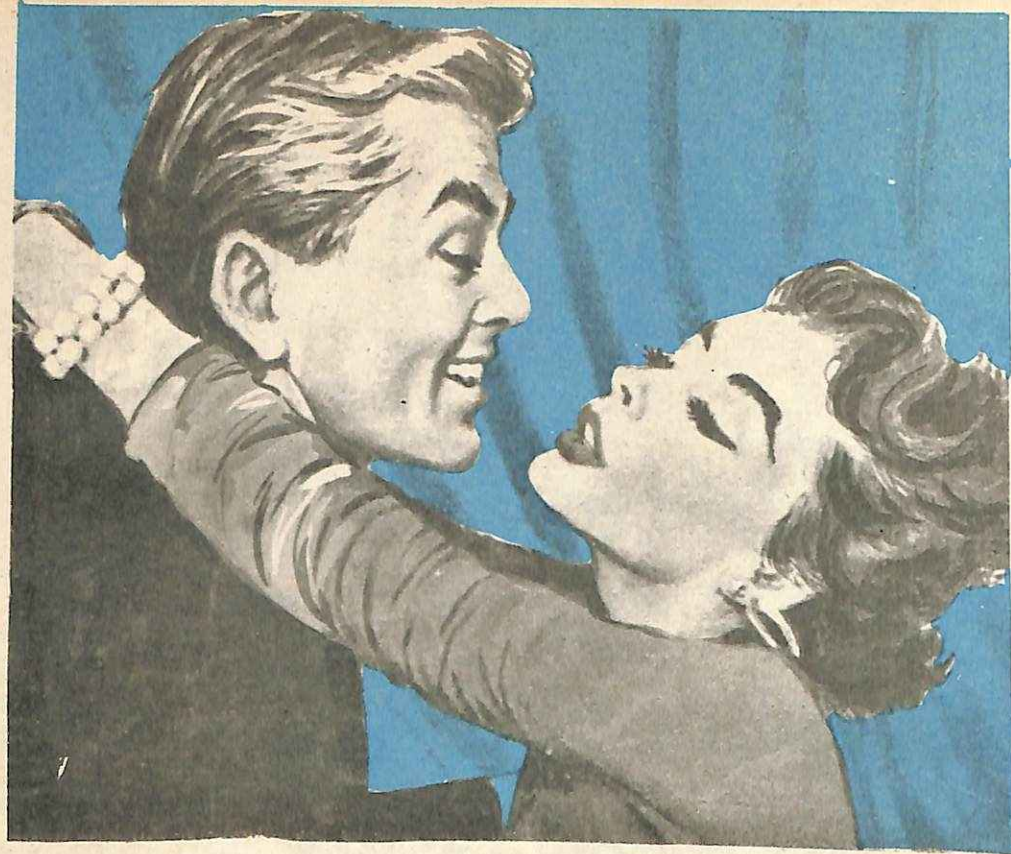

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΜΑΛΛΟΥ

ΣΥΛΒΙΑ ΣΟΡΕΝΤΕ

Ζει ότι η κοινωνία αντιμετώπιζε πολύ άσχημα τα θέματα, που άφορούν το γάμο. Άνθρωποι, δουλειές. «Αντι να έχουμε δύσκολο το γάμο και εύκολο το διαζύγιο, κάνουμε το αντίθετο, γράφει ο ξένος έρευνήτης. Και προσθέτει, ότι είναι τεραστίως να γίνονται γάμοι με τόσο προχειρότητα και να διευκολύνονται οι γάμοι αυτοί από την πολιτεία.

Ο κ. Πρίσλεϋ φθάνει στο σημείο να υποστηρίξει ότι δεν πρέπει να δίνεται άδεια γάμου, αν αυτοί που πρόκειται να ένωθούν δεν μπορούν να αποδείξουν ότι γνωρίζονται επί αρκετό χρονικό διάστημα.

Την γνωρίζεις τη μία μέρα και την παίρνεις την επομένη. Ποιόν παίρνεις και ποιόν παίρνεις; Ξέρεις τί κρύβεται κάτω από την επιφάνεια;

Πιστοποιητικό υγείας ζητούν σε μερικές χώρες από τους μελλοντικούς. Ο κ. Πρίσλεϋ προτείνει το πιστοποιητικό γνωριμίας. «Υπεύθυνος δηλώνει: Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, εν γνώσει των συνεπειών του νόμου, δηλούμεν ότι γνωρίζουμε από ενός έτους...».

Παραδοξολογία, βέβαια, αλλά χαρακτηριστική της σημασίας που έχει για την επιτυχία του γάμου η κληρονομιά.

Μιά τόσο σημαντική πράξη, όπως ο γάμος, γίνεται με απίθανη επιπολαιότητα. Προσέχουμε το οικονομικό μέρος. Το επάγγελμα του γαμπρού, την προέλευση της κόρης. Οι πολλοί εύσυνήθητοι γονείς συγκεντρώνουν και στοιχεία που άφορούν το ήθος και το χαρακτήρα του νέου και της νέας, που θα έμπιστευθούν το γιοι και την κόρη τους.

Αλλά και αν τα στοιχεία είναι ικανοποιητικά, γίνεται ποτέ δουλειά με τις πληροφορίες; Καλή ή θεία, σπουδαία ή προκίμα, αρκετός ο μισθός, επιμελημένη ή μόρφωση. Καλός και ο χαρακτήρας, βεβαιώνουν οι πληροφοριοδότες.

Νομίζετε όμως ότι όλα αυτά είναι αρκετά εύκολα για την πορεία ενός γάμου; Δεν όμως μόνο για την σωματική συνεννόηση, που είναι σπουδαίος παράγων. Πέρα από αυτή, υπάρχουν ανώτερες, άφατες και λεπτότατες κλίσεις, που πλέκουν τη συζυγική ευτυχία. Τα άσυλληπτα και απροσδιόριστα εκείνα. Κάτι τιποτά, που γίνονται κάποτε το πάθος. Αυτά όμως, μόνο με τη γνωριμία θα τα ξεκαθαρίσεις. Να δουν ο ένας τις αντιδράσεις του άλλου στο κάθε γεγονός. Πώς αντιδρούν στη χαρά και στη λύπη. Πώς εκφράζουν την απογοήτευση και τον έθουσιασμό τους. Πώς φέρονται όταν θυμώσουν. Τι κάνουν αν ποιν κανένας ποτήρι παραπάνω. Ποιός οι κλίσεις, ποιός οι αδυναμίες, ποιός τα κινήματα. Τα χαριτιά, η μουσική, η φύση, τα ταξίδια. Κοινωνικός ο ένας, κοινωνικός ο άλλος; Η κοσμική και ο φυγάνθρωπος, που προτιμά, από το πολυσύγχυαστο σπίτι, το σπίτι του με τη συντροφιά του βιολιού.

Θέλει ο άντρας παιδιά; Αποστρέφεται τα παιδιά ή γυναικιά; Ποιός ο κύκλος των γνωριμιών τους; Ποιός ο σύνδεσμος του καθενός με τις οικογενειακές τους; Οι συγγενείς που αποκτά κανείς κατά την άσκηση του επαγγελματίως του. Ο βαθμός της μόρφωσής τους. Το μέγεθος που της έρριξε τη βροχή. Ερωτεύθηκε με μία κοπέλα ή κοπέλλα, ακολουθεί στο Πανεπιστήμιο ή στο σχολείο, ζαλιζόμενη από το πάθος, επιμένει στην ένωσή της με τον πανόδοιο υδραυλικό. Θά τα ταυρίσουν; Δεν θα τον βαρεθεί; Όταν κάποτε ικανοποιηθούν οι πόθοι και φωνή η διαφορά;

Πώς θα ξεκαθαρισθούν αυτά όλα, αν δεν προηγήθω γνωριμία; Τη γνωριμία προτείνει ο κ. Πρίσλεϋ. Γνωριμία υποχρεωτική. Εμπόδια στο γάμο, όταν δεν προσκομίζεις βεβαιότητα ότι γνωρίζεις με το πρόσωπο που σκοπεύεις να παντρευτείς. Έπειδή βέβαια τέτοιο δύσκολο προσάρμοζες, τότε να υπάρχει τέτοιο δύσκολο προσάρμοζες — το εύκολο διαζύγιο, γιατί να μη καταστρέφεται η ζωή ανθρώπων υπέρβαρων, που κατά λάθος βρέθηκαν ενωμένοι.

Δύσκολοι στους γάμους, εύκολοι στα διαζύγια. Αλλά το πρώτο είναι πολλή... θεωρία. Πράγματα που δεν γίνονται. «Επειτα, υπάρχει τόση απόσταση από τη θεωρία στην πράξη... Και τότες διαψεύσεις της θεωρίας από την πράξη... Παντρεύεσαι στα κουταρούλια και σου πέφτει το πρώτο λαχείο. Παντρεύεσαι ύστερ' από μακροχρόνια γνωριμία, και κατά το γάμο καταλαβαίνεις ότι το πρόσωπο που πίστευες ότι σου ήταν από την τελευταία λεπτομέρεια γνωστό, σου είναι πέρα ως πέρα άγνωστο.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

Η βάζει είναι σωστή: Απαραίτητη η γνωριμία. Μία όμως που ή έκτασι από ο χρόνος της γνωριμίας δεν μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια, και η επιτυχία στο γάμο, όπως και να το κάνεις, εξαρτάται από το πόσο καλά ή γυναίκα ή άντρας είναι γνωστοί.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

Η βάζει είναι σωστή: Απαραίτητη η γνωριμία. Μία όμως που ή έκτασι από ο χρόνος της γνωριμίας δεν μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια, και η επιτυχία στο γάμο, όπως και να το κάνεις, εξαρτάται από το πόσο καλά ή γυναίκα ή άντρας είναι γνωστοί.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

Η βάζει είναι σωστή: Απαραίτητη η γνωριμία. Μία όμως που ή έκτασι από ο χρόνος της γνωριμίας δεν μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια, και η επιτυχία στο γάμο, όπως και να το κάνεις, εξαρτάται από το πόσο καλά ή γυναίκα ή άντρας είναι γνωστοί.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

Η βάζει είναι σωστή: Απαραίτητη η γνωριμία. Μία όμως που ή έκτασι από ο χρόνος της γνωριμίας δεν μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια, και η επιτυχία στο γάμο, όπως και να το κάνεις, εξαρτάται από το πόσο καλά ή γυναίκα ή άντρας είναι γνωστοί.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

Η βάζει είναι σωστή: Απαραίτητη η γνωριμία. Μία όμως που ή έκτασι από ο χρόνος της γνωριμίας δεν μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια, και η επιτυχία στο γάμο, όπως και να το κάνεις, εξαρτάται από το πόσο καλά ή γυναίκα ή άντρας είναι γνωστοί.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

Η βάζει είναι σωστή: Απαραίτητη η γνωριμία. Μία όμως που ή έκτασι από ο χρόνος της γνωριμίας δεν μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια, και η επιτυχία στο γάμο, όπως και να το κάνεις, εξαρτάται από το πόσο καλά ή γυναίκα ή άντρας είναι γνωστοί.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

Η βάζει είναι σωστή: Απαραίτητη η γνωριμία. Μία όμως που ή έκτασι από ο χρόνος της γνωριμίας δεν μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια, και η επιτυχία στο γάμο, όπως και να το κάνεις, εξαρτάται από το πόσο καλά ή γυναίκα ή άντρας είναι γνωστοί.

Γνωριμία υποχρεωτική προτείνει ο ξένος φιλόσοφος. Πόση όμως η διάρκεια της γνωριμίας; «Έξη, τούλάχιστον, μήνες, απαντά ο ίδιος. Έξη μήνες... Έξη χρόνια έχει στα χέρια του ο δάσκαλος τα παιδιά και πολλές φορές γελιέται ως προς την ποιότητά τους. Και θα σχηματίσεις άκριτη γνώμη για μία γυναίκα ή για ένα άντρα μέσα σε μισό χρόνο;

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσάνιου 4 — Τηλ. 236.781

Έπικαιρες σελίδες

Ο «ΠΑΣΑΣ»

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ κυττούσε άφρη-μένα το δρόμο, απ' το άνοιχτο παράθυρο του λεωφορείου, όταν μία απότομη μεταβολή, που συνετέλεσε κλάψα του, τον έκανε να γυρίσει ασυναίσθητα το βλέμμα. Το πλαίσιο κάθισμα μόλις είχε αδειάσει και τώρα έπεσε με γδούπο πάνω ένα βαρύ, πελώριο γυναικείο σώμα.

Καθώς γύρισε ο διπλανός, τα βλέμματα τους συναντήθηκαν. Έπαυσα να κοιτάς τον πελώριο άντρα, απ' αυτές που συνοδεύουν πάντα μια συνάντηση απροσδόκητη.

— Μαρίκα!... Βρέ, βρέ, ο Θανάσης. Τι γίνεται, βρέ Θανάση;

Η γυναίκα με το πελώριο σώμα ήταν πολύ πιο διαχυτική απ' τον άντρα. Όπως θα έχετε ίσως προσέξει, οι εξαιρετικά μεγαλόσωμες γυναίκες είναι πάντα διαχυτικές. Έκείνος — γύρω στα 50 ή 55 — ήταν μάλλον φαλακρός, μάλλον κοντούλης, μάλλον αξιολύπτης. Κίτταζε, βέβαια, να φανη χαρούμενος που είχε συναντηθεί, τόσο ανέλπιστα, με την κυρία Μαρίκα, αλλά ένα κάπως προσεκτικό μάτι θα καταλάβαινε πως η χαρά αυτή ήταν εν μέρει προσποιητή. Η κυρία Μαρίκα δεν τον κατάλαβε — κι' ούτε ενδιαφέρθηκε να το καταλάβει. Είχε τη μακάρια αυτοπεποίθησι, που χαρακτηρίζει όλες τις γυναίκες του τύπου της.

— Λοιπόν, τί γίνεται βρέ Θανάση; συνέχισε με την ίδια θορυβώδη έγκαρδιότητα, αδιαφορώντας αν όλα όσα έλεγε στο Θανάση τ' άκουγαν κι' οι υπόλοιποι επιβάτες. Τί γίνονται ή Πολυξένη, τα παιδιά; Χαθήκαμε τελευταία.

Η Πολυξένη και τα παιδιά είναι ακόμη στην έξοχή, αποκρίθηκε ο Θανάσης. Τους περιμένω από μέρα σε μέρα.

Η απάντησή του προκάλεσε νέα θορυβώδη έκρηξη της κυρίας Μαρίκας, συνοδευόμενη, αυτή τη φορά, από ήχο γέλιο.

— Απλά, ελεύθερο πουλί! φώναξε. Έχεις στείλει την Πολυξένη και τα παιδιά στην έξοχή, κι' εσύ εδώ το ρίχνεις έξω. Μουρνεύεις!

Τον χτύπησε, γελώντας πάντα, με την φαρδιά και ιδρωμένη της παλάμη στο γόνατο.

— Τυχρά Θανάση! Μασκαράτζη-κο Θανάση!

Ο Θανάσης χαμογέλασε, καταβάλλοντας φανερό προσπάθεια να δώσει έναν τόνο πονηρίας στο χαμόγελό του. Έπιζητούσε ν' ανταποκριθεί στον χαρακτηρισμό του «μασκαράτζηκου», που τον είχε δώσει η κυρία Μαρίκα.

— Έ, μην τα παραλέμε, έκανε, χαμηλώνοντας τα μάτια.

Μά η κυρία Μαρίκα τότε, φαίνεται, απόφαση να γελεί κι' ό,τι κι' αν της έλεγε ο Θανάσης.

— Τί να μην τα παραλέμε; έξέσπασε, γελώντας και πάλι με πάταγο. Σε έβρα εγώ, σένα. Γυναίκα για γυναίκα δεν θ' αφήσεις, τώρα που λείπει ή Πολυξένη.

Της έφευγε ένας βαθύς αναστεναγμός, που έμοιαζε μάλλον με δρυχισμό θηρίου σε όργασμο.

— Καμένη Πολυξένη, συνέχισε. Αυτή νάη το νού της στα παιδιά

στην έξοχή κι' εσύ εδώ πέρα να γλεντάς την ελευθερία σου...

— Σαφικά, θυμήθηκε κάτι. — Δε φαντάζομαι, έκανε αυστηρά, να τίς φέρνεις και μέρα στο σπίτι. Θά τα μαρτυρήσει, κακομοιρή μου, όλα στην Πολυξένη ή κοπέλλα του σπιτιού σας, ή Λέλα.

— Η Λέλα είναι στο χωριό της, αποκρίθηκε εκείνος. Είπαμε να της δώσουμε την άδεια της τώρα, που λείπουν ή Πολυξένη με τα παιδιά, για να μη μείνει χωρίς άνθρωπο ή Πολυξένη όταν γυρίσει.

Καινούργιο κύμα καρχασμού ανάβλυσε από το πλούσιο στήθος της κυρίας Μαρίκας.

— Απλά, τα κατάφερες μία χαρά σά να λέμε, μασκαράτζηκο Θανάση. Η Πολυξένη στην έξοχή, ή Λέλα στο χωριό της κι' εσύ εδώ πέρα πσας.

Της άρεσε, φαίνεται, πολύ αυτό το «πσας», γιατί το επανέλαβε με ικανοποίησι.

— Πσας, μασκαράτζηκο Θανάση. Ο Θανάσης άφησε ένα πνιγμένο γέλακι, σαν γουργούρισμα περιστέρου.

Τα παραλές, Μαρίκα, τα παραλές. «Αν σ' άκουε κανείς...»

Η Μαρίκα θα μπορούσε να του αποκρίθη πως την άκουσαν τούλαχιστον δεκαπέντε άνθρωποι, εκείνη τη στιγμή, αλλά διαπίστωσε πως το λεωφορείο είχε φτάσει στη στάση της και σηκώθηκε διαστικά για να κατεβεί. Μερικά δογγήτα συνοδεύσανε το πέρασμά της, καθώς άνοιγε δρόμο, με τον πελώριο όγκο της, προς την πόρτα.

Από εκεί, το κούνισε, άπειλητικά τάχα, το δαχτυλίο.

— Θά τα πά όλα στην Πολυξένη, του φώναξε. «Όλα...»

Για μία στιγμή, το ψευτοπνοηρό γέλακι άνοιξε πάλι στα χείλη του, καθώς σήκωσε το χέρι του σε χαιρετισμό. Κι' έπειτα ή έκφραση του προσώπου του άλλαξε μονομιάς. Σά ν' ανέθηκε από τα εγκατα της ψυχής του και την πλημμύρισε ένα κύμα από κόουρασι, δαρεμάρα κι' αποκαρίδιση.

Είχε παίξει την κωμωδία που έπρεπε, είχε δεχτεί να τον φανταστούν — ή να υπακούθουν ότι τον φαντάζονταν — σ' ένα ρόλο έντελλος ξένο στο μέτρα. Είχε προσποιηθεί τον χαρούμενο για την προσωπική απόκτησι της «ελευθερίας» του, τον άστω σύζυγο, που έπωφελείται από την απουσία της συζύγου και των παιδιών, για να το «ρίξει έξω». Σά να περίμεναν όλες οι κάλλους την ευκαιρία αυτή; να φύγη ή Πολυξένη, να μείνει ελεύθερος ο Θανάσης, ο κοντούλης, ο φαλακρούλης ο Θανάσης, για να σταθούν ή μία πίσω απ' την άλλη στην ούρα και να πέσουν στην άγκαλιά του.

Έπρεπε, όμως, να προσποιηθεί τον τυχερό, τον ευχαριστημένο, τον άστω. Έπρεπε — κι' άς μην τον πίστευαν στο βάθος. Ήταν ή μόνη λύσι. Ο μόνος τρόπος για να μην πέση στα ματια των κάλλους, για να μην υποπέσουν πόσο φθονούσε την Πολυξένη και τα παιδιά, πως τίποτα δε σιχαίνονταν, δε βαριόταν και δε μισούσε, όσο την άχρηστή του «ελευθερία».

Με κυριωμένους ώμους, σηκώθηκε, όταν έφτασε το λεωφορείο στο τέμα του, και τράβηξε προς την έξοδο.

Από το χέρι του, μαζί με το χαρτοφύλακα, κρεμόταν κι' ένα δίχτυ, γεμάτο κοινέρδες.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Και ξαφνικά χάθηκε ή θάλασσα κι' ο «Ηλιος από τα μάτια μας!»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΥΤΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ	ΣΕΛ. 5
Μιά σκιαγραφία του μεγαλύτερου πολιτικού της Νεώτερης Ελλάδος.	
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜ	ΣΕΛ. 6
Φώς στα παρακίνητα των τελευταίων δραματικών γεγονότων.	
ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΜΕ «ΠΟΥΑ»	» 8
Οι πιο άπλες και εύκολες συνταγές, για να εξαφανισθούν οι φακίδες.	
ΤΡΟΦΙΚΕΣ ΔΙΑΤΗΡΑΣΕΙΣ	» 9
Ένας τρομερός κίνδυνος που μάς απειλεί.	
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ	» 32
Πανελλήνιο και Διεθνές.	
ΜΑΙΡΗ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑΚΗ	» 33
Η Κυβελίστρια, που τράβηξε τα πάνδεινα, για να γίνει καλλιτέχνης.	
Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΔΙΝΕΙ ΤΗΝ ΑΚΟΗ	» 36
Τα 90% των κωφών μπορούν να θεραπευθούν.	
Η ΦΥΜΑΤΙΣΙΣ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΩΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΑ	» 37
Τ' αντιβιοτικά είναι λιγότερο ισχυρά από άλλοτε.	
ΟΙ ΣΩΣΙΕΣ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΩΝ	» 44
Αντικαθιστούν τους ήθοποιους στις επικίνδυνες σκηνές.	
Η ΣΕΛΗΝΗ	» 63
Ένας θρόνος που γίνεται πραγματικότητα.	
ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ	» 56
Μιά χαρούμενη πρόσκλησι προς το θάνατο.	
ΤΑ ΕΝΟΜΟΚΤΟΝΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ!	» 57
Προκαλούν λευχαιμίες και άλλες ασθένειες.	
ΑΚΟΜΑ ΚΑΤΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ	» 63
Τα ανθισμένα φορέματα. — Τα ταγιέ «μέχρι τον Οκτώβρη». — Πώς θα ντυθούμε το φθινόπωρο και τον χειμώνα. — Κομψές και ρομαντικές μετὰ τα μεσάνυχτα.	
ΠΩΣ ΣΙΔΕΡΩΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ	» 77
Άπλες μικροσυνταγές για ένα καλό σιδερώμα.	
Η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΛΟΓΑ	» 78
Μήνυμα ειρήνης στην παραγμένη 'Ασία...	
ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ	» 81
Οι αμέτρητοι κίνδυνοι που μπορούν να σάς χαλάσουν τον παραθερισμό σας.	
ΟΤΑΝ Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ ΔΕΝ ΛΑΜΠΗ	» 81
Ένας γάμος από έρωτα, που καταλήγει σε φρικτή τραγωδία.	

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑΤΕ. Σας καταλαβαίνω. Τί να πω όμως εγώ; «Αν κουράζεται μία ο άναγνώστης, κουράζεται δέκα εκείνος που γράφει και υπογράφει να επαναλαμβάνει τα ίδια και τα ίδια. Τον υπογράφουν τα πρόγματα. Αντιγραφή του χτες είναι το σήμερα. Τί να κάνουν κι' εμείς; Διηγώντας το σήμερα, που μάς παρουσιάζουν οι έπιστολές, το χτες άναστασιζουμε.

Περίπτωση άσυμφωνίας σε άνδρ'όγυνο. Πριν παντρευτούν, όρκίζονταν ότι δεν θα υπάρξη ζευγάρι πιο άρμονικό απ' αυτούς. Σύμφωνοι σε όλα. Παντρεύτηκαν όμως, και τρίμηνη συμβίωσι τους έπεισε ότι διαφωνούν σε όλα. Η μέρα της, νύχτα του. Άσπρο βλέπει εκείνος, μαύρο βλέπει εκείνη. Ο χορός, το πάθος της, ο ύπνος, το χόμπυ του. Την ώρα που διαβάζει ο ένας, άνοιγει στη διαπασών το ραδιό ο άλλος.

Νομίζει ότι μπήκε ο Σατανάς άνάμεσα τους, για να τους κρατά σε δυο αντίθετες πλευρές.

Άλλοι κάνουν ύπομονη ένα - δυο χρόνια. Αλλά εδώ, αν δεν ντρεπόνταν τον κόσμο από τον πρώτο μήνα θα σηκώνονταν στις χωριστές. Έβια. σε δυο κόσμο χωριστοί. Τιποτά δεν μάς ενώνει. Παρήκαμε από έρωτα: Βιάζομαστε να παντρευτούμε. Λες και θα μάς έφευγε το άεροπλάνο. Δεν άκούσαμε κανένα. Σημειώστε βέ, ότι, κατά τις λίγες έβδομάδες του μεγάλου μας έρωτα, δεν άλλακώρσασα τις σχέσεις μας. Από την πρώτη λοιπόν νύχτα του γάμου, ένιωσα πως δεν θα «κάναμε καλά. Σάν να με περιέχρσαν με κρύα νερά...».

Πονερός έμεινε ο συζυγικός κοιτώνας. Δυο σώματα, χωρίς άνταπόκρισι. Έκρηκτικός ο σύζυγος, άπαθής ή σύτρυφος. Η μερική ή δολική άνεπάρκεια δεν έκδηλώνεται μόνο στους άντρες. Πολύ περισσότερο είναι τα κρόσματα στις γυναίκες. Με τη διαφορά, ότι αυτές μπορούν και κρδόνονται! παρασταίνουν τον κλίμακα, όταν είναι ψυχρής. Πόθοι στην κατάφυλη. Προσποιούνται όμως τις θερμίες. Πράγμα άδύνατον στον άντρα, όταν φθάνη ή ώρα των πραγμάτων.

Χωρίς άλσθησιακά ενδιαφέροντα ή νεύνηψη. Κολώνια πάγου. Ο ήλιος του συντρόφου της δεν στάθηκε ικανός να της αλλάξει τη θερμοκρασία.

Έκανε όμως τη σκέψη ότι, την άδράνεια της κόρης, που έγινε την ημέρα εκείνη γυναίκα του, την προκαλούσε το τράκι της πρεμιέρας. Η συγκίνησι, ο φόβος κάποτε έπιβρά στις ασήθησις και την παραλύει. Οι αντιδράσεις όμως αυτές θα υποχωρούσαν, και την έπομένη, τη μεθεπομένη ή άργανισμός θαύματα στην κανονική του λειτουργία.

Με τα προγνωστικά αυτά παρηγορήθηκε κατά την έναρκτηρία ύστερα ο σύζυγος. Προγνωστικά, που δεν δικαιώθηκαν από τα γεγονότα. Ψυχρές ήταν και οι άλλες μέρες.

Σάν άγγαρείες δέχονταν ή γυναίκα τους άσπαμούς του άντρα της. Μία άποχρ'έωσι, που μάλλον ή ένωλ'όσσε, παρά της έδωκε ευχαρίστησι.

Από εδώ άρχίζει το κακό. Ψυχρότητα, που γενικεύεται σ' όλο το συζυγικό βίο. Σπουδαίος παράγων, βέβαια, ή ψυχική έπαφθ, το άσθημα, ή έκπληξι, ή πνευματική συνεννόηση. Βάσι όμως — μη γελιόμαστε — είναι ή ένοσημόνι κατά την άλσθησιακή έπικοινωνία. Τούλάχιστον κατά τα πρώτα χρόνια του γάμου. Θα χαλάραθη με τον καιρό το ενδιαφέρον. Ύστερ' από είκοσι χρόνια συζυγικής ζωής, δεν είναι τα ζεύγη το ίδιο ζω-ή, όπως κατά την πρώτη δεκαετία τους. Αλλά, όπως κατά την πρώτη δεκαετία του γάμου των.

ΕΥΚΟΛΑ διαζύγια

Σε γεκρή θάλασσα πλέουν, όταν τα χρόνια γίνουν σαράντα. Δεν έχει όμως αυτό σημασία, όταν υπήρξε ή θυελλώδης άρχή. Κατά την περίοδο εκείνη τών έρ'όσεων, θεμελιώνεται το μέγαρο που θα στεγάση σταθερά τους συζύγους κατά τα χρόνια της κοινής πορείας τους.

Τέτοια θεμελίωση δεν γίνρισε το σημερινό άνδρ'όγυνο. Συνήθιζουμε να μιλούμε για άσυμβ'εστους χαρακτήρες. Κακό, βέβαια. Είναι όμως χειρότερο, όταν το άσυμβ'εστος έκδηλώνεται στα σώματα. Όταν αυτά συνεννοήθουν, δεν αποκλείεται ή συνεννόησι να έπικρατή και στο χαρακτήρα, και στις αντιλήψεις, και στη νοοτροπία.

Άδύνατο όμως να συμβή και το αντίθετο. Δηλαδή, ή συνεννόησι τών μυχών να άπλωθή και στη συνεννόησι τών σωμάτων, να έννηση σεξουαλικό πυρετό, εκεί όπου ή φύσι έμφύσει την παγερή πνοή της.

Με καλές διαθέσεις ο σύζυγος, πήγε τη γυναίκα του σε γυμναστήριο, γήπεδο, για άσμηβ'εστος της έξνης έπιστήμης προσέφυγε. Προσπάθειες, που έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Για την φάρκεια, το άποτέλεσμα ήταν αντίθετο προς το έπιδικώμενο: ή γυναίκα που ένιωσε ταπεινωμένη κατά τις έπίμονες έξετάσεις, γέμισε συμπλέγματα, έγινε δύστροπη, κλειστική στον έαυτό της, φέρεται ψυχρά στο σύζυγο της και δημιουργεί κάθε τόσο ζητητάτα.

Βαρύα ή άτμόσφαιρα κάτω από τη συζυγική στέγη. Οι προστριβές όλο και δυναμώνουν.

Αρπαζόμαστε με το παραμικρό. Είναι τρεις μήνες από την ημέρα του γάμου μας και δεν σάς κρύβω ότι άρχισα να κυττάζω άλλες. Με μία, μάλιστα, προχωρήσαν πολύ οι σχέσεις μου. Η κατάσταση όμως αυτή δεν μ' άρεσει καθόλου. Η παντρευτική για να ήσυχάσω, για νάω τη χαρά στο σπίτι μου, κι' όχι να πρέχω εδώ κι' εκεί ήσι από το διαζύγιο.

Θά τον έμποδίζατε να προχωρήσει σ' αυτό, αν σάς ζητούσε τη γνώμη σας; Θα προτιμούσατε να συνεχίσει μία ζωή, τόσο δυσχερή; Ποιά έννοια θά είχε; Άλλωστε και ή γυναίκα του, όπως φαίνεται από την έπιστολή ή γυναίκα του, άσως φαίνεται, αμολι φαίνεται πως με μισεί, έπειδή της έπικρατή αν χωρισώμε. Μέσα σε τρεις μήνες, ο έρωτας έγινε μισος. Και γιατί αυτό όλα; Ένας γυναιμικός λόγος: Έπειδή έλειπε το στάδιο της γνωριμίας. Γάμος στα σέβητα. Άνθρωποι που νομίζουν ότι είναι έρωτευμένοι, ενώ δεν ξέρουν ο ένας τον άλλον.

Διάβαζα τελευταία τις γνώμες ενός σπουδαίου έπιστήμονα πάνω στο θέμα αυτό. Αύθεντα στις σχέσεις τών δύο φύλων, ο κ. Πρίσλεϋ, υποστηρί-

"Ενας σκληρός άποχωρισμός"

Ο ΖΩΡΖ, ύπνρετοδσε στρατιώτης στο σύνταγμα Πεζικό, πού ειχε την έβρα του σε μία έπαρχιακή πόλι. Ήταν τόσο εύτυχισμένος, στην όμορφη αυτή πόλι, πού εύχονταν μ' όλη του την καρδιά να μην άπολυθή ποτέ.

Όμως, κάποια μέρα, ή θητεία του τέλειωσε, κι' ένα πρωί ή ύπηρεσία του συντάγματος τον κάλεσε και του έδωσε το άπολυτήριο του. Ο Ζωρζ, θαθεία λυπημένος, έθελε τ' άπράγμα του σε μία βαλίτσα και πήγε κατ' εύθείαν στο σταθμό, όπου την παρέδωσε στην ύπηρεσία των άποσκευών. Ύστερα όγχε από την πόλι και πήρε το δρόμο του δάσου. Ή καρδιά του ήταν σφιγμένη και τ' άμτία του σκεδόν δούρκωνε.

Είναι ή τελευταία φορά ήμερα πού θα δώ ή ψιδούρας ταχύνοντας το όημα του. Δέν πρέπει να την κάνω να περιμένει... Έτσι, καθώς προχωρούσε γοργά, ζετιλκχτηκε στη μνήμη του, σάν κι νιματόγαραφική ταινία... το είδυλλίο του με την Άννα Μπερνερ, μία όμορφη κοπέλλα 27 χρόνων...

Εξη δλόκληρους μήνες, ό νεαρός Ζωρζ, πολιορκούσε την Άννα, πριν την κατακτήσει... Τη λάτρευε μ' όλη τη φλόγα της νεότητος του, άν και ήξερε πώς δέν ύπρχε καμμία έλπίδα να την παντρευτεί.

Ήθελε ακόμα πέντε χρόνια, γιά να τελειώσει τις σπουδές του, στην ιατρική, κι' άλλα τόσα, ώσπου να δημιουρήσει καριέρα. Πώς δέν περιμένει, τόνον καιρό, ή καμένη ή Άννα;

Κι' όμως, ό άπελπισμένος έρωτάς του δέν τον άφινε ποτέ να σιεσθή, πώς δέν έπρεπε να μπελέξει στα έσθρια της αγάπης την καλόκαρη κι' εύγενική κοπέλλα. Τα νιάτα είναι τόσο άπειρίσκεπτα! Ο Ζωρζ ήταν εύτυχισμένος, όταν όρισκόταν κοντά της και μπορούσε να άπολαμβάνη το γλυκό της χαμόγελο.

Έπειτα, ένα έσθδυ, ή Άννα ξεγελάστηκε από το φλογερό του αί- νάπη, πού θα τη συναντήσει χωρίς δόλο...

Η φωνή της έτρεμε. Άννα! Γιά τόσο άπυπόλαιο με περνάς...

Α, μικρέ μου Ζωρζ! Δέν πρέπει κανένας ποτέ να φοβάται να κυτάξει την αλήθεια κατάματα! Όταν με πολιορκούσε, δίστασα πολύ άν έπρεπε να γίνω δική σου. Σ' άγάπησα όσο δέν είχα άγαπήσει ποτέ στη ζωή μου. Σ' άγάπησα από την πρώτη μέρα. Τώρα μπορώ να σου το εξομολογηθώ. Έτρεμα όμως, όσο σκεφτόμουν τον πόνο που κάποτε θα δοκίμαζα. Οι περισσότερες γυναίκες άγατούν με κάποια προσδοκία, με κάποια σκοπιμότητα. Έγώ σ' άγάπησα μονάχα γι'ατί ένιωθα την ανάγκη να σ' άγαπήσω. Ήμουνά τόσο συμπαθητικός, τόσο τρυφερός, πού θα ήταν κρίμα να μη σ' άγαπήσω. Έτσι σου δόθηκε χωρίς όποιοδήποτε λόγο, ή σημερινή, πού μοιραία θα χωριζόμαστε. Σ' ό θα έρευνες γιά να μη έλατύνω πιά, κι' έγώ θα δούλιαχα μέσα στην άπελπισία...

Μόνο γιά μία στιγμή, ό Ζωρζ διέστασε ν' άπαντήσει: Άκουσε, άγαπημένη μου! Σε παρακαλώ να πιστέψης πώς είμαι άφέντασχα δυοτυχιμένος πού σ' άφήνω. Άραυ όμως άγνοώ, άπό πού θα στεναζόμμε κι' οι δύο μας άπό το χωρισμό, γι'ατί να μην έλθης μαζί μου στο Παρίσι! Έλα, λοιπόν, και θα δής πόσο εύτυχισμένοι θα ζήσουμε κι' οι δύο μας!

Με μία σούδωρητη, σπαρακτική κι νησι, ή Άννα έπιασε στα δύο της χέρια το κεφάλι του Ζωρζ, τον φίλησε στο μέτωπο κι' ύστερα του έλεπε με τρεμουλιαστή φωνή: Εύχαριστώ. Σ' εύχαριστώ, άγαπημένη μου, γιά την τιμία κι' ελκρινή σου πρόταση. Νάξερεις τί συγκίνησι νιώθω, γιά τη μεγάλη αγάπη πού μου δείχνεις! Δέν πρέπει όμως να παρασυρθώμε άπό όνειρα...

Άρκει, της άπάντησε αυτές, να βελήσης έσύ, και τ' άνειρα θα γίνουν άμέσως μία εύτυχισμένη πραγματικότητα.

Εκείνη του χαμογέλασε. Είσαι καλός, και μεγαλόψυχος Ζωρζ... αλλά είσαι πολύ νέος ακόμα. Δέν πρέπει νάρθω μαζί σου, για χάρι σου και μόνο...

Γιά χάρι μου; Ναι, άγαπημένη μου! Δέν θέλω να γίνω έμπόδιο στο δρόμο σου, στο μέλλον σου.

Κι' όμως, Άννα, μπορώ να σου όρκισθώ, πού να... Όχι! Σ' άνα, Ζωρζ, τον δέικοφε, μην έπιμένεις περισσότερο.

Γυρμένη ακόμα στην άγκαλιά του Ζωρζ, ή Άννα ψιθύρισε: Δέν πρέπει τώρα άγόρι μου, να χάσης το τράινο. Έχουμε άρκετό δρόμο να κάνουμε.

Είχε άρχισι πιά να σουρουπώνη, όταν πήσαν τον πικρό δρόμο του άποχωρισμού, άγκαλιασμένοι, χωρίς να προφέρουν ούτε λέξη.

Τέλος, έφτασαν στη στάσι του λεωφορείου. Ανέβηκαν. Εύτυχός, την ώρα αυτή, δέν ήταν κανένας άλλος μέσα στ' άυτοκίνητο. Σε πέντε λεπτά όμως, το λεωφορείο έφτασε στο σιδηροδρομικό σταθμό.

Εκείνη τον δόηθησε να μεταφέρει τ' άπράγματά του στο τράινο, ανέθηκε μαζί του στο θαγόνι και φιληθηκαν κλαίγοντας γιά τελευταία φορά. Ύστερα ή Άννα, με μία άποφασιστική κίνησι πού της σπάρανε την καρδιά, άνοιξε την πόρτα του θαγονιού και κατέβηκε.

Έμεινε εκεί, καρφωμένη, κυτάζοντας τον Ζωρζ, πού σκετόταν στο παράθυρο. Δέν του έκαμε ούτε μία χειρονομία, ούτε άφησε τ' άμτία της να δούρκωσουν. Μονάχα του χαμογέλασε.

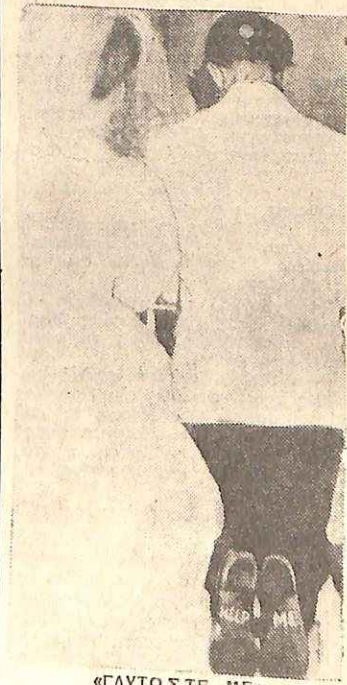
Και, σε μία μοιραία στιγμή πού κι' οι δύο τους την περιμεναν με σποραμένη καρδιά, το τράινο ξεκίνησε, παίρνοντας μακριά της το νέο, πού ήταν ός τότε ή χαρά της, ή μεγάλη αγάπη της.

Όταν ξεφάνιστηκε και το τελευταίο θαγόνι, ή Άννα όγχε από σπασίμο της. Θα έναρχνίξε τη μονότονη ζωή της, ύστερα από μία άγάπη πού είχε τελειώσει γιά πάντα... γι'ατί είχε τελειώσει στην ώρα της, πριν γίνη μαρτύριο και γιά τους δύο!

ΕΣΩΣΕ ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΟ

Ή νέγρα κυρία Χουανίτα Χιγκ, 32 χρόνων πού κρατά άνωτέρω στην άγκαλιά της το γυνί της Νταέυ, έσωσε πρό ήμερών από θέαο θάνατο το λευκό άξωματικό της άστυνομίας Γουίλλιαμ Λόμπαρντ, τραβώντας τον, με κίνδυνο της ζωής της έξω από το άυτοκίνητό του, στο όποιο οι όμοχρημοί της είχαν θέσει φωτιά. Το περιστάτικό συνέθε στο Ρότσεστερ των Ήνωμένων Πολιτειών. Άίγες ώρες άργότερα, ή Χουανίτα συνελήφθη σε μία άλλη συνδικα, κατά τη διάρκεια έπεισιών, μεταξύ άστυνομίας και μαύρων, και φυλάκιστηκε με την κατηγορία αντίστασε κατά της άρχης. Ο άστυνόμος Λόμπαρντ όμως άγωνίζεται να την άδωσθή, δηλώνοντας πού θέλει, χωρίς το θάρρος αυτής της γυναίκας, να ήταν τώρα νεκρός.

«ΓΛΥΤΩΣΤΕ ΜΕ»

Στο Λόνγκ της Καλιφορνίας όταν ό Τζέιμς Χάιτ και ή Έλεν Άσμπικα γονοτύσαν, γιά να δεχθούν την εύλογία του Ιερέως, πού θα τους ένωνε ενώπιον Θεού και ανθρώπων, δέ μπόρεσαν να καταλάβουν γι'ατί, παρά την έπισιμότητα της στιγμής, οι καλεσμένοι του χώρου, οι καλεσμένοι τους έξοσαν σε ήχηρά γέλια. Κάποιος στενός φίλος του γαμπρού, άδύοθωτος φαρφέ, είχε γράσει με άσπρο χρώμα στις σελές του γαμπρού τις δύο λέξεις «ΓΛΥΤΩΣΤΕ ΜΕ», πού άπεκαλύφσαν μόλις ή άκείνος γονοτύσε, κάνοντας τους καλεσμένους να μη μπορούν να κρατήσουν τ' άγέλια τους.

ΣΤΙΣ 23 Αύγουστου, συμπληρώθηκαν έκατό χρόνια, από την ήμερα πού γεννήθηκε ό Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος.

Ο μεγαλύτερος πολιτικός της νεώτερης Ελλάδας ήρθε στον κόσμο στις 23 Αύγουστου 1864, στις Μουρνιές των Χανίων. Στην πραγματικότητα, ό Βενιζέλος δέν ήταν Κρητικός, άλλα Σπαρτιάτης. Άνηκε στην παλιά κι' ιστορική οικογένεια Κρεββάτα, πού ήταν έγκατεστημένη στην Σπάρτη άνωρίτερα από τον 18ον αιώνα. Δυό μέλη της οικογένειας αυτής μετείχον στην επανάσταση του Όρλώφ, το 1790. Κι' όταν αυτή απέτυχε, ό Μπενιζέλος Κρεββάτας διέφυγε στην Έπίδαυρο Λιμνών και, γιά περισσότερη ασφάλεια, έγκαταστάθηκε στα Χανιά της Κρήτης. Εκεί, το πραγματικό του όνομα ξεχάστηκε σιγά-σιγά, δίνοντας τη θέση του στο έπιθετο Μπενιζέλος. Ένα από τ' άπαιδιά του Μπενιζέλου Κρεββάτα, ό Πέτρος, μετέβαλε το άρχικό όνομα, ό Μπενιζέλος, σε Βενιζέλος. Ο Πέτρος Βενιζέλος άπέκτησε πέντε γιουούς και μετ'αυτού άπαιδιά και τον Κυριάκο, πού γεννήθηκε στα Χανιά το 1810. Ο Κυριάκος συνέχισε την άγωνιστική παράδοσι της οικογένειας του. Έγινε όμηόσι Άργους, άπόκτησε κτήματα στην Μονεμβάσια και τέλος γύρισε πάλι στην Κρήτη, όπου άνοιξε έμπυρικό κατάστημα. Παντρεύτηκε την Στυλιανή Χάλη, από τον Ήρισο. Μα όι κατακτητά γιά την δράσι του, τον εξόρισαν. Έτσι ό Βενιζέλος έλατύνθηκε στην Ελλάδα και διωρίθηκε ύγειονόμος στο Μεσολόγγι κι' άργότερα έπαρχος στα Μέγαρα. Μετά 19 χρόνια, ύπαλληλικής σταδιοδρομίας, το 1851, γύρισε στα Χανιά και συνέχισε το έμπόριό του. Ο Κυριάκος Βενιζέλος άπέκτησε πέντε γιουούς: Ο πιο μικρός γεννήθηκε στις 23 Αύγουστου 1864. Ο

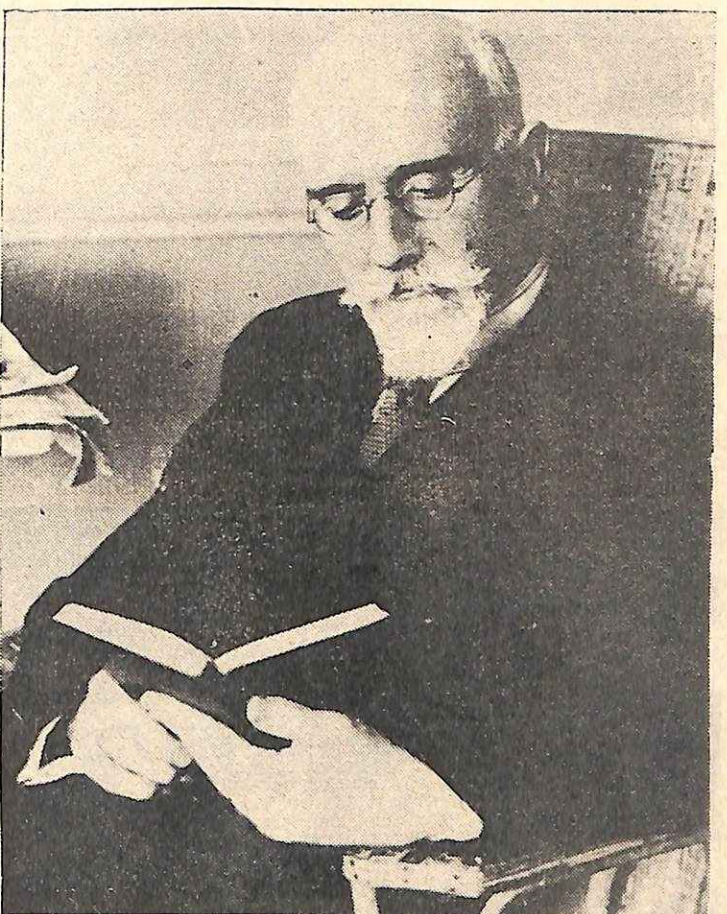
— Έσένα, τοδ δηλώνει, θα σε στρώσω με τη δουλειά...

Και τον έξανακαίζει να πηγαίνει και να δουλεύη στο μαγαζί. Να πού λίση ύφασματα και διάφορα είδη. Μα ό Έλευθέριος Βενιζέλος έχει την Σφραγίδα της Δωρεάς. Διαρκώς έχει έκατοστά άντροφέ του το έθελό, πού δέν του έλειψε πράγματι ως το τέλος της ζωής του. Και, μία ήμερα, ό Κυριάκος Ζυγομαλάς, ό γενικός πρόεδρος της Ελλάδας στα Χανιά, έλέποντας την αγάπη του παιδιού εκείνου γιά τ' άπράγματα, παρατήρησε στον Κυριάκο Βενιζέλο: — Είναι άμιασσία να χασομίζης έτσι το παιδί σου στο μαγαζί. Στείλε το να σπουδάσει στην Άθήνα...

Κι' έτσι ό Βενιζέλος έρχεται πάλι στην Άθήνα, σπουδάζει νομικά και γυρίζει, δικηγόρος πιά, το 1886, στα Χανιά. Τον έπόμενο χρόνο, εκλέγεται βουλευτής Κυδωνιών και διαδέχεται τον γαμπρό του Μησοτάκη στην ήγεσία του κόμματος των «Ευελπτιών» (όταν Φιλελευθέρων σ' αντίθεσι με τους «καοσάναδες» όπως άνομάζοντο οι άντιπολιτευόμενοι συντηρητικοί).

Ή είσοδος του Έλευθερίου Κ. Βενιζέλου στην Κρητική Βουλή γίνεται θριαμβευτική. Από τις πρώτες ήμέρες της πολιτικής ζωής του, άποκαλύπτει το μεγάλο πνεύμα του. Δέν διατάζει να δηλώσει, τείνοντας το χέρι προς τους άντιπάους του. — Ένα κόμμα δέν μπορεί να δασιζεται επί μόνης της άριθμητικής δύναμείας του. Έχει ανάγκην έπισης, ήθικων άρχών, άλλως, δέν δύναται να έπιτελέση έργο χρησίμον και να έξασφαλίση την έκτισήν του.

Μα όι άγώνες στην Κρήτη δέν σταματίζουν. Ο Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος έρίσκει άγωνιστής στο Άκρατη. Εκεί ύψώνει την έλληνική σημαία και όχυρώνεται με τ' αλληλεκαρία του. Συμπολεμιστής του ό ΄Ι-

Έλευθέριος Βενιζέλος, ό μεγαλύτερος πολιτικός της νεώτερης Ελλάδας.

Αυτός ήταν Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ...

ήγούμενος της Μονής της Χρυσοπηγής του έδωσε, όπως σ' όλα τ' άγορια πού βάφτιζε, τ' όνομα Έλευθέριος, γι'ατί πιστεύε ότι κάποιο από αυτά τα πνευματικά τέκνα του θα έλευθέρωνε την Κρήτη από τους κατακτητές.

Δυό χρόνια μετά την γέννησι του Έλευθερίου Κ. Βενιζέλου, το 1866, έξερράγη ή Κρητική Έπανάσταση. Ο πατέρας του μετέχει σ' αυτή και μετά την καταστολή της εξορίζεται. Μ' όλα τ' άπαιδιά του, καταφεύγει στα Κύθηρα και, τέλος, έγκαθίσταται στην Σύρο, στην Έρμούπολη. Εκεί, στο Δημοτικό Σχολείο Κ. Βενιζέλος έμαθε τ' άπράγματα. Ο καθηγητής ΄Ι. Δαμνέρης, πού ήταν συμπαθητής του, άνέφερε ότι ό δάσκαλος υπέφερε από την διαγωγή του Βενιζέλου. Αυτό το παιδί, μία είχε τον Διάβολο μέσα του και μία όλους τους άγιους. Και δικαίως ό άγαθός καθηγητής του παρατηρούσε συχνά: Παιδί μου Έλευθέριε, ό Θεός να σε φωτίση. Έσύ ή θα γίνης πολύ καλός ή πολύ κακός...

Κι' ό Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος έγινε και τ' άπό: Πολύ καλός γιά την Ελλάδα και τους φίλους της, πολύ κακός κι' άδυσώπητος γιά τους έχθρους της.

Το 1872, ή οικογένεια του Βενιζέλου γύρισε πάλι στα Χανιά. Ο πατέρας του, άν κι' ήταν μορφωμένος άνθρωπος και γυρίζε έπίσης καλ'ά τα Ιταλικά, προτίμησε να συνεχισί το έμπόριό της.

Ο Έλευθέριος τελείωσε εκεί το έλληνικό σχολείο κι' ύστερα τόν στέλνουν στην Άθήνα στο Άύκειον Άνωτάρι. Μα, τέλος, γυρίζει πάλι στην Κρήτη, όπου και παίρνει το άπολυτήριο του Γυμνασίου. Τότε πια άπάει από τ' ατί ό πατέρας του, γι'ατί ήταν πολύ άτίστας και πεισματάρης κι' έννοούσε να κάνει ό,τι ήθελε.

ώσηφ Κούνδουρος, πλθρος άλλων άγωνιστών της Κρήτης.

Γράφω τώρα γιά το Βενιζέλο και θαλώνη το δέμμα μου από το δάκρυ, γι'ατί γράφω την ίδια την ιστορία της ζωής της οικογένειας μου. Το ίδιο άσφαλός, θα νιώθουν και πολλοί άλλοι Κρητικοί συμπολεμιστάι του. Άφανεις ήρωες των άγώνων του Θερσίου και της Μεγάλης Ελλάδας, πού πόντασαν με τ' άμτία τους τα λευκά Όρη και τον Ψηλορείτη. Την Ήπειρο, την Μυση, και τη Θράκη. Κι' έτσι κάτω, στην Μικρά Άσία, την έφιακτική Άλυσσά, Έρμιο. Κι' ό άγώνας συνεχίσθηκε με το έπος του 1940. Πάντα με το τρυφερό και το γυλό, στην πρώτη γραμμή. Κι' ή άγια μάνα να πλέκη όλονυχτίς πούλδερ γιά τ' άπαιδιά της, πού ήταν στη γραμμή των ήρώων, όπως πολλές χιλιάδες άλλα Έλληνοπούλα...

Θυμάμαι νημα της Θεσσαλονίκης. Με το δικό της άεροπορικής Άμύνης, ό έλάνος άεροπόρος. Και τον έλέπω να κάβεται, με το τρυφερό του στο παλιό πατρικό σπίτι, μία στιγμή πού είχε έρθη γιά να μάς ίδι, τις ήμέρες των Νοεμβριανών, πού ό σύμμαχος, δομνάρδιζαν την Άθήνα κι' έξω ήχοσε το πολυέδλο... Και τις σκληρές ήμέρες της έξορίας και του άποκλεισμού. Κι' ύστερα τους θριάμβους, την μεγάλη νίκη. Το χρυσό δάφνισμα στέφανο του Βενιζέλου. Τις έπιτυχίες του στην έξωτερική πολιτική. Τις άποπείρες δολοφονίας του. Τα κινήματα του. Το μεγάλο της προσωπικότητάς του. Και θυμάμαι ακόμη το έσθδυ της τελευταίας άποπείρας δολοφονίας του στην λεωφόρο Κηφισίας, πού τραυματίστηκε ή σούβλός του Έλενα. Μαζί άνέθηκε τ' άκαλί το «Εύαγγελισμο» ύπερασπάζοντας την Έλενα Βενιζέλου και τόν άφαισιωμένο σωφρο του. Κι' ήμουν νυκτερινός συντάκτης στον Έλευθερο Άνθροπος όταν έπληρα,

στην καρδιά της νύκτας, το μήνυμα πού θανάτω τον άπό το Παρίσι. Κι' ήμουν παρών, κατά την διακομιδή της σορού του από το Πρίντζι στα Χανιά...

Μ' όλο πού δέν είναι εύκολο να κλεισθή ό ένα σημείωμα ό Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος, ό άγωνιστής, ό δημοσιογράφος, ό πολιτικός, ό διπλωμάτης κι' ό άνθρωπος...

Ο Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος ήρθε στην Άθήνα γιά πρώτη φορά την 27ην Δεκεμβρίου 1909. Στις 3 μ.μ., έφθασε στον Πειραιά, με το Ιταλικό άτμόπλοιο «Σιγκαπούρη», γιά να ταχθή άντιμέτωπος των εσίων λύσεων του Στρατιωτικού Συνδέσμου και να έισηγηθή τον σχηματισμό της κυβερνήσεως Δραγούμη. Ξαναφτάει στις 5 Σεπτεμβρίου 1910 και θγάζει τον πρώτο πολιτικό λόγο του προς τον έλληνικό λαό, από το ξενοδοχείον «Μέγας», στην πλατεία Συντάγματος. Αποθεώνεται στη Βουλή, με την ομάδα των Κρητών βουλευτών. Και, την 2α Όκτωβρίου 1910, ό Βασιλες Γεώργιος Α' του άνέθεσε τον σχηματισμό της κυβερνήσεως.

Από αυτή τη στιγμή ό Βενιζέλος προτοίμαζε την έμμερη της Ελλάδας. Τους άγώνες του στην πολιτική και στην διπλωματία. Στα πεδία των μαχών. Δολοφονικές σφαίρες του τραυματίζον τον Σταθμό της Λυών, στο Παρίσι.

Ή πολιτική και διπλωματική ζωή του είναι γεμάτη από τ' άπό συγκλονιστικά γεγονότα της Ελλάδας. Συν όθικες, συμμαχίες, νίκες, έμφυλίοι πόλεμοι, κινήματα, επαναστάσεις, άιχαρές, μαρτυρικές έξορίες, λαμπρές κατακτήσεις, άξιοποίησης της Ελλάδας. Και, τέλος, το άτύχημα της Λυών, στο όποιο έξετεθήσαν φίλοι του Βενιζέλου και θέλησε αυτός να τους καλύψη με την προσωπικότητά του. Άνέλασε την εσθνή ενός άγώνος, πού δέν ένεκρινε, και ένεπαιθή στην θλίδερη περιπέ-

τεια, πού τον έκόλινσε ψυχικά και το προτοίμασε μετά ένα χρόνο το μοιραίο τέλος πού έπληθε την 18ην Μαρτίου 1936, στο Παρίσι. Την 27ην Μαρτίου ή σορός του διεκοιμήθη με τιμητική συνοδεία δύο άντιπολληκόων, από το Πρίντζι στα Χανιά. Έξετεθή σε λαϊκό προσκύνημα στο ναό της Άγίας Μαγδαληνής, στη Χαλκίδα, και την 29ην έστάφη στο Άκρωτήρι.

Ο Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος παντρεύτηκε δύο φορές. Ή πρώτη γυναίκα του χάρισε τον Κυριάκο και τον Σοφοκλή Βενιζέλο. Ή δεύτερη ή Έλενα Σκυλιτή, ύπηρε έπίσης ή άχώριστη και άφαισιωμένη συντροφός του και μεγάλη ευεργέτις της Ελλάδας.

Ο Βενιζέλος, στην ιδιωτική ζωή του, ήταν άπλος και προσηνης. Πότε δέν θυμόμας και δέν έφερόσε σκαίς στους συνεργάτες του. Μα όταν άρχιζε να σε λή «φίλτατες», καταλάβαινες ότι ήταν δυσχεροετημένος μαζι σου. Έγραφε πάντα μόνος τους λόγους του. Και το άρεσε να μελετά και να μεταφράζει τους άρχαίους συγγραφείς. Οι άστοφωμένες του σφές είναι πολυτιμές. Ή έθελισθή του, πού σπανία, δωρήθηκε στα Χανιά. Και το Άρχεον Βενιζέλου έχει έξαιρετική ιστορική άξία. Ο διευθυντής της Βιβλιοθήκης των Χανίων κ. Μαγναλικάκης έπιμελείται ήδη μισά έκάστες γύρω από τις άφιερές του διαφόρων προσωπικότητων, πού χάρισαν διέδρα στον Βενιζέλο. Πολλοί ιστορικοί δικοί μας και ξένοι, έγραφαν γι' αυτόν.

Μα ό Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος δέν κλειόταν ούτε σ' ένα έθελό ούτε σ' ένα σημείωμα. Είναι δόκληρη ή ιστορία της Ελλάδας, με τους άγώνες της, τ' άπά της, τ' άμση της, τους θριάμβους της και τις λαιπές διπλωματικές έπιτυχίες της. Αυτός ήταν ό Έλευθέριος Κ. Βενιζέλος.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

Την τύχη μου καθηγοά, την κακοθεσάτην, καθ' ό σφοδρώ έρωτεύει κυρίαν γλυκυτάτην, ώ παιδές, μοι ένέπνευσεν την σκέψιν ευχεράν, να όσω πρό του όικου της μετά της κιθαράς. Τούτέστιν, εις την έξοψιν του έρωτος ύπελκου, μετέβην νύκτωρ πάραυτα εις της γυνής τόν όικον, οτέ —ώ Ζεύ!— του έρωτος όποια τ' άδινά!— εκείσε ούν συννήτησον άντίζηλον τινά. Και ως έκ τούτου όργισθείς και καταστās μβαρούτιον κι' έχων πρός δε άντίπαλον άνέρα λιπιούτειον, προς τούτον άνεβάρησον, μωτά φωνής βορείας: — Μακράν, ώ μορμούλκειον, έκ ταύτης της κυρίας! Πλην όστος με πένεινον μετά ποός —φανδύσου!... κι' άνέκραξεν χυδαίσι: — Ρέ γέρο, άντε χάσου! Δέν είναι γιά τ' άδιντα σου ή όμορφη κυρά!... Και κλάδων έξαπέστειλεν, κοινώς στα... λαγυρά.

— Ω! αίσχος! είπον έξάλλος έκ του κλωσοβολήματος. Κι' έν τάχει δι' άθλητικού πνευφιμούς ήγειρον την κιθάραν μου κι' ατύκα ά- (ρον - άρον, του άντιζήλου του όικτρού την έβαλον (κολλάρον. Κι' ενώ συνεπλεκόμεθα με όλας τās τι- (μάς, έξαίφνης εις την θύραν της έξήλθεν ή (κοκώνα κι' άνέκραξεν βαρβαριστί, δεικνύουσα ή- (μάς: — Δυό γαίδαροι μαλώνανε σε ξένον ά- (χυρώνα!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο Σοβιετικός ηγέτης Νικήτας Κρούσσεφ, ο Κινέζος ηγέτης Μάο Τσέ Τουνγκ και ο Πρόεδρος του Βόρειου Βιετνάμ Χο Σι Μίν.

Ο Άμερικανός πρεσβευτής στο Νότιο Βιετνάμ, στρατηγός Τάιν-λορ, με τον παραιτηθέντα Πρωθυπουργό Κάν.

Οι τορπίλλες του Βόρειου Βιετνάμ, έναντι του αμερικανικού θωρηκτού «Μάντσο», στον κόλπο του Τονκίνου — τορπίλλες, που προκάλεσαν μια εξαιρετικά έντονη διεθνή κρίση — έχουν το μυστικό τους και τη δραματική τους προϊστορία...

ΟΙ ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜ

Παλιό μέλλον περιέμενε τους φανταστικούς μαχητές, που πλημμυρίζουν τις τελευταίες οχυρώσεις του Ντιέν Μπιέν Φου, στις 7 Μαΐου του 1954. Άδυνατοι, με πυρετικά πρόσωπα κάτω από θεσπισμένες κάσκες, μόλις έκρυβαν, κάτω από την αιγίδα της μάσκας του Κι-τρινίου, την υπερφάνειά τους, που νίκησαν το «Λευκό καπιταλιστή».

Σήμερα, δέκα χρόνια αργότερα, οι νικητές του Ντιέν Μπιέν Φου, όσοι τουλάχιστον διασώθηκαν από τις αλλεπάλληλες κομμωτικές εκκαθαρίσεις, έχουν γίνει πια στελέχη ενός καθεστώτος και μίας χώρας, που αγωνίζεται να επιζητήσει και που το πετυχαίνει, χωρίς πλεονέκτημα από τις επαναστατικές του Βιετνάμ, που δεν έκρυβαν κα-

Επειτα από δέκα χρόνια πειραματισμών, «ηρωικών» προσπαθειών, ανθεωρησέως των σχεδίων, και μίας σχεδόν «απάνθρωπη» πειθαρχίας, το Βόρειο Βιετνάμ κατορθώνει, όχι μόνο να επιζητήσει, αλλά και να απειλήσει το δίδυμο αδελφό του, που ανήκει στην αντίθετη ιδεολογία: το Νότιο Βιετνάμ.

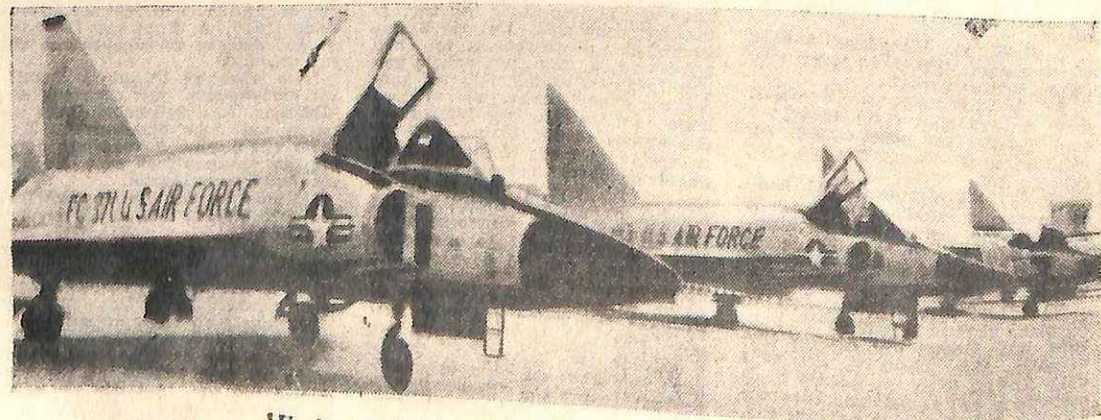
ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΤΡΙΣ ΦΟΡΕΣ

Δραματική χώρα, το Βόρειο Βι-

ετνάμ, που γεννήθηκε τρεις φορές.

Η πρώτη ήταν τον Αύγουστο του 1945. Δέκα ημέρες μετά τη βόμβα της Χιροσίμα, μερικές εκατοντάδες αντάρτες, εκπαιδευμένοι στη μεσημβρινή Κίνα από το γυριστό κομμουνιστή ηγέτη Χο-Σι-Μίν, άρχισαν να διεισδύουν στο Τονκίνο, υπό τις διαταγές του μελλοντικού στρατηγού Ζιάπ. Στο Χανόι, οι αντάρτες κήρυξαν επίσημα την επανάσταση και την ανεξάρτητη Δημοκρατία του Βιετνάμ.

Την εποχή εκείνη — πόσο ή ιστορία είναι συχνά παράδοξη! — οι Ηνωμένες Πολιτείες, που είχαν τεράστια ακτινοβολία σε όλη τη Νοτιοανατολική Ασία, σ' α μια δύναμη χωρίς αποικίες, προσέφεραν με μια στρατιωτική αποστολή τη βοήθειά τους στους επαναστάτες του Βιετνάμ, που δεν έκρυβαν κα-

Η αμερικανική αεροπορία στο αεροδρόμιο της Σαϊγκόν.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

κλέρκ τινάχτηκε στον αέρα, και οι ευθύνες γι' αυτό είναι μοιρασμένες μεταξύ Γάλλων και Βιετναμέζων.

Το Δεκέμβριο του 1946, έγινε μια αίματη επίθεση των Βιετναμέζων επαναστατών εναντίον γαλλικών δυνάμεων στο Χανόι.

Όχτώ χρόνια πολέμου ακολούθησαν, με χιλιάδες νεκρούς κι από τα δύο μέρη, μέχρι το Ντιέν Μπιέν Φου, που αποτέλεσε, παρά τον πραγματικό ηρωισμό των Γάλλων, μια από τις δραματικότερες ήττες της Γαλλίας.

Με τη διάσκεψη της Γενεύης, το 1954, το Βιετνάμ γεννιέται για τρίτη φορά, αλλά χωρισμένο στα δύο: στο Βόρειο, κομμουνιστικό, και στο Νότιο, που άσχημα και άναρχη ακόμα τη μορφή ενός κα-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Φώς στα παρασκήνια

θόλου τη μαρξιστική τους ιδεολογία.

Αλλά το Βιετνάμ, που τότε, βέβαια, δεν είχε ακόμα χωριστή σε Βόρειο και Νότιο, αλλά με την ονομασία 'Ινδοκίνα, ήταν γαλλική αποικία, δεν αναγνωρίστηκε από τη γαλλική κυβέρνηση σαν ανεξάρτητο κράτος...

Ο ΑΠΟΙΚΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Το αίματηρό κεφάλαιο των αποικιακών πολέμων άρχισε... Έξη μήνες αργότερα, το Βιετνάμ γεννιόταν για δεύτερη φορά.

Ο Γάλλος στρατηγός Λεκλέρκ, που είχε σταλή από το Ντε Γκωλ στην 'Ινδοκίνα, έπειδή ήταν ο ίδιος αληθινός εθνικιστής, χωρίς, άλλωστε, τη σάλτσα μιας φετοπολιτικής μορφώσεως, κατάλαβε πολύ καλά τη δύναμη του εθνικισμού του Βιετνάμ και πρότεινε την αναγνώριση της 'Ινδοκίνας σαν ανεξάρτητο κράτος, μέσα στα πλαίσια της Γαλλικής Ένωσεως, που βρισκόταν τότε στα πρώτα της βήματα και αποτελούσε μια Συνομοσπονδία των πρώην αποικιών της Γαλλίας.

Στις 6 Μαρτίου 1946, υπογράφηκε η σχετική συμφωνία.

Αλλά ο Λεκλέρκ και όσοι υπεύθυνοι Γάλλοι υποστήριξαν την πολιτική του, είχαν προχωρήσει πολύ περισσότερο από το «πνεύμα», που βασιλίστηκε στο Παρίσι.

Η συμβιβαστική λύση του Λε-

θεστώτος, που πάντως είναι βαθύτατα αντικομμουνιστική.

Οι συμφωνίες, βέβαια, της Γενεύης προέβλεπαν την ενοποίηση του Βόρειου και του Νοτίου Βιετνάμ, με την προκήρυξη γενικών εκλογών. Αλλά οι εκλογές αυτές, στην ατμόσφαιρα του Βιετνάμ, αποδείχθηκαν αδύνατες...

Δέκα χρόνια πέρασαν και το Βόρειο Βιετνάμ εξακολουθεί να αγωνίζεται για να επιζητήσει, με σύνορα από τη μία μεριά το 17ο παράλληλο, δηλαδή το εθνικό Νότιο Βιετνάμ, κι από την άλλη τη Λαϊκή Κίνα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΕΩΣ

Κι' εδώ ακριβώς φτάνουμε στο μεγάλο μυστικό του Βόρειου Βιετνάμ, που το «ανάγκασε» να εξαπολύσει τις τορπίλλες του εναντίον του αμερικανικού γίγαντα.

Το Βόρειο Βιετνάμ είναι απελπιστικά, δραματικά μόνο, αποκομμένο τελείως από τον υπόλοιπο κόσμο.

Η μοναξιά του είναι κάτι το πρωτοφανές στην ιστορία.

Τι επιζητούσε το Βιετνάμ με την επίθεσή του εναντίον των αμερικανικών πολεμικών, που, άλλωστε, βρισκόταν στον κόλπο του Τονκίνου, στα διεθνή βέβαια, νερά, αλλά, που, κατά παράδοσι, θεωρούνται μια κλειστή θάλασσα της Κίνας;

Όταν μια χώρα είναι ουσιαστικά μόνιμη και με τρόπο δραματικό απομονωμένη, η γεωγραφία γίνεται ένας παντοδύναμος ιστορικός παράγων.

Το Βόρειο Βιετνάμ έχει ένα σύνορο βασικά: το σύνορο της Κίνας. Και η Κίνα, μ' όλο, που έχει την ίδια ιδεολογία με το Βόρειο Βιετνάμ, από παράδοσι, δεν είναι και τόσο αγαπητή στη μάζα του βιετναμέζικου λαού.

Η ΡΩΣΙΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΑΚΡΥΑ...

Η Σοβιετική Ένωση, ο «μεγάλος σύμμαχος», βρίσκεται μακριά, πολύ μακριά...

Γι' αυτό, το Βόρειο Βιετνάμ, είναι, πριν απ' όλα, τόσο απομονωμένο και στο οικονομικό πεδίο, ώστε να μοιάζει μ' έναν άλλο κόσμο. Οι χωρικοί πεθαίνουν κυριολεκτικά στη δουλειά, για να καθαρώσουν να επιτύχουν τρεις έ-

Όσο για την Κίνα, ένιχνει με τα λόγια, με βαρύδουτες φράσεις, το Βόρειο Βιετνάμ, αλλά η ουσιαστική βοήθεια, που του παρέχει, είναι περιορισμένη.

Αναμφίβολα, για την ώρα τουλάχιστον, το Βόρειο Βιετνάμ δεν είναι, για την Κίνα, ένα είδος Βορείου Κορέας.

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΣΙΣ...

Αυτό το αίσθημα της απομονώσεως και της εγκαταλείψεως, προκάλεσε στους ηγέτες του Βόρειου Βιετνάμ την ανάγκη — μια και οι περιστάσεις το επέτρεψαν — μιας απελπισμένης έστω επιθέσεως εναντίον των αμερικανικών πολεμικών.

Αλλά, στην περίοδο της συνυπαρξίας και του διαλόγου Δύσεως και Ανατολής, οι τορπίλλες του Βόρειου Βιετνάμ ένωχλυσαν όλο τον κόσμο...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Χάρτης της Νοτιοανατολικής Ασίας.

ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜ

των τελευταίων δραματικών γεγονότων

σοδείες ρυζιού το χρόνο. Η εξαγωγή ανάπαισι είναι γι' αυτούς κάτι το άγνωστο.

Η πρωτεύουσα, το Χανόι, είναι τελείως απομονωμένη, μακριά από κάθε ρεύμα διεθνούς εμπορίου και από κάθε βοήθεια προς τις υποανάπτυχτες χώρες.

Το Βόρειο Βιετνάμ έχει επείγουσα ανάγκη κεφαλαίων και πιστώσεων, που δεν έρχονται από πουθενά.

Υπάρχει, βέβαια, η βοήθεια του «σοσιαλιστικού στρατοπέδου». Αλλά η έκτασή της — παρά τις σχετικές τυμπανοκρουσίες — είναι ουσιαστικά πολύ περιορισμένη.

Η σοβιετοκινεζική μάλιστα ρηξί είχε τον αντίκτυπο της και στη βοήθεια προς το Βόρειο Βιετνάμ, που έτσι περιορίστηκε ακόμα περισσότερο.

Εκτός από την οικονομική απομόνωση, υπάρχει και η πολιτική.

Οι ηγέτες του Βόρειου Βιετνάμ δεν «έμαθαν» τον κομμουνισμό στην 'Ασία, αλλά στη Γαλλία. Αυτό, βέβαια, δεν διευκολύνει τις σχέσεις με το Πεκίνο.

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΟΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΡΗΞΕΩΣ

Η Μόσχα, που γνωρίζει άριστα τη γεωγραφία, θεωρεί το Βόρειο Βιετνάμ «χαμένο», σε περίπτωση οριστικής ρήξεώς της με την Κίνα.

Αν σχηματισθούν, τελικά, δύο κομμουνιστικά στρατοπέδα, το Βόρειο Βιετνάμ θα ανήκει «φυσιολογικά» στο στρατόπεδο του Πεκίνου.

Ταυτόχρονα, η πολιτική της συνυπαρξίας του Νικήτα Κρούσσεφ με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, είναι άκατανόητη για το Βόρειο Βιετνάμ, που θεωρεί σήμερα τους 'Αμερικανούς, σαν τους θανάσιμους εχθρούς του.

Για τη Μόσχα, το Βόρειο Βιετνάμ, είναι ένα απλό πόνι στις σχέσεις της με την Ουάσιγκτον.

Αν οι 'Ο Ποσέδων των 'Ηνωμένων Πολιτειών Λύντον Τζόνσον. Κ' α' τ' ο: 'Ο ύπουλος 'Εθνικός Ανώνυμος Μανιμάρα, μισοστό στο γάτο του κόλπου του Τονκίνου.

Ο Ο.Η.Ε. ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Η ΖΩΗ του 'Οργανισμού 'Ηνωμένων Εθνών δεν ήταν ποτέ εύκολη. Αλλά, όσο περνούν τα χρόνια και αύξανε ο αριθμός των κρατών μελών, αντί να εξομαλύνονται οι δυσχερείς, εμφανίζονται, τουναντίον, καθημερινώς νέες, που είναι πολλές φορές ανυπερέβλητες.

Για κράτη που μετέχουν στον Ο.Η.Ε. με την τελευταία εισδοχή της Ταϊβάνης, έγιναν 104, κατανέμονται δε ως εξής:

Δυτικός συνασπισμός, 43 κράτη. Ανατολικός συνασπισμός (συμπεριλαμβανομένης και της 'Εξωτερικής Μογγολίας, που έγινε δεκτή τελευταία) 10 κράτη.

Μη «έντεταγμένα» κράτη (έξω από τους δύο συνασπισμούς) 51 κράτη.

Τα μη «έντεταγμένα» κράτη έχουν, συνεπώς, σήμερα την πλειοψηφία και οι μεγάλοι είναι υποχρεωμένοι να κάνουν διαρκώς τους λογαριασμούς τους μαζί τους.

Αλλά, ο Ο.Η.Ε., εκτός από την πολιτική και ήθικη κρίση που περνάει, απειλείται επίσης από χρεωκοπία. Κάθε πρωί, ο Μπρους Τάρνερ, ο Νοσηλευτής, αρχιλογιστής του 'Οργανισμού, τραβάει τα μαλλιά του. Στο τέλος του 1961, το έλλειμμα του Ο.Η.Ε. ήταν 35 εκατομμύρια δολάρια. Τον επόμενο χρόνο, ανέβηκε σε 60 εκατομμύρια. Κι' ανεβαίνει έκτοτε συνεχώς. Τι μία μέρα λείπουν από το ταμείο 100.000 δολάρια για επείγουσες πληρωμές, την άλλη 200.000 κ.σ.κ.

Τα έξοδα του Ο.Η.Ε. καλύπτονται από τα κράτη που μετέχουν σ' αυτό. Οι συνεισφορές, βέβαια, δεν είναι όμοιες, αλλά ποικίλουν ανάλογα με τον πληθυσμό κάθε μέλους και τις οικονομικές του δυνατότητες. Οι 'Ηνωμ. Πολιτείες, που προσπαθούν να διατηρηθούν πάντοτε κυρίαρχη έμπρη στον διεθνή αυτόν οργανισμό, συνεισφέρουν τα 32% των δαπανών. Η Σοβιετική Ένωση συνεισφέρει με 13%, η Μεγάλη Βρετανία με 7,78%, η Γαλλία με 6,40%, η 'Ιταλία με 2,25% κτλ.

Κατά το 1961, τα έξοδα του Ο.Η.Ε. ανήλθαν σε 64.026.664 δολάρια. 'Απ' αυτά, οι 'Ηνωμ. Πολιτείες πληρώναν 22.332.310 δολάρια, η Ρωσία 8.411.395, η Μεγάλη Βρετανία 4.698.097, η Γαλλία 3.881.463, η 'Ιταλία 1.392.002 και τα υπόλοιπα τα άλλα κράτη.

Είναι εξαιρετικά πολυδάπανος οργανισμός. Έκεί που απαιτείται ένας υπάλληλος, υπηρετούν 2 ή 3 και οι μισθοί είναι ηγεμονικοί. Όπως έγραψε κάποιος δημοσιογράφος, αρκεί να υπηρετήσει κανείς τρία ή τέσσερα χρόνια μία από τις ανώτερες θέσεις του Ο.Η.Ε., για να εξασφαλίσει μια άνετη ζωή για όλα τα υπόλοιπα χρόνια του. Υπάρχουν ακόμη οι αποστολές. Για το παραμικρό, ξεκινάει ολόκληρη κουστωδία από υπαλλήλους του Ο.Η.Ε., που κατέβασ τους παίρνει, εκτός από τον κανονικό μισθό του, πρόσθετες αμοιβές, επίδομα, έξοδα ταξιδίου και διαμονής κλπ. Όλα αυτά τα έξοδα πρέπει να πληρωθούν από τον προϋπολογισμό του Ο.Η.Ε.

Αλλά, εκτός από τα τακτικά, υπάρχουν και τα έκτακτα έξοδα. Πρόκειται για τις περιπτώσεις επέμβσεων του Ο.Η.Ε. σε ξένες χώρες. Οι αποστολές γι' αυτές τις επεμβάσεις, ως γνωστόν, παίρνονται τις περισσότερες φορές ταχυδακτυλουργικά, αλλά εκείνοι που διασώζουν, αρνούνται κατόπιν να πληρώσουν τη σχετική δαπάνη. Αυτό συνέβη π.χ. το 1956, όταν ο Ο.Η.Ε. έπενεθε στην Αίγυπτο. Η 'Αγγλία και η Γαλλία αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στις δαπάνες αυτής της εκστρατείας, που ήταν αντίθετη στα συμφέροντά τους. Χρεώστηκαν κατόπιν μακριά διαπραγματεύσεις, ώσπου να συγκρατηθούν, ύστερα από πολλά χρόνια, να πληρώσουν ένα μέρος από την αναλογία τους. Το ίδιο έκανε και η Σοβιετική Ένωση, προκειμένου για το Κονγκό. Η στρατιωτική επέμβαση του Ο.Η.Ε. στο Κονγκό κατά το 1960 κόστισε 48 εκατομμύρια δολάρια, στα οποία πρέπει να προστεθούν και διάφορες άλλες δαπάνες, που διπλασιάσαν σχεδόν αυτό το ποσό.

Η Ρωσία αρνήθηκε έμπροσθεν να αναγνωρίσει αυτή τη δαπάνη και δεν έδωσε τίποτα (ή αναλογία της) υπολογιστική σε 15 εκατομμύρια δολάρια.

Έτσι, ο Ο.Η.Ε. απειλείται με δέσφα χρεωκοπία. Ο σημερινός γενικός γραμματέας κ. Ου Θαντ, για να αποφυγή αυτό το ενδεχόμενο, πρότεινε τη σύναψη ενός διεθνούς δανείου από 72 εκατομμύρια δολάρια που θα καταβάλλουν από τα διάφορα κράτη σύμφωνα με τις οικονομικές δυνατότητές τους. Το δάνειο αυτό θα ανηκίετο με ετήσιο τόκο 2% και η εξόφλησής του θα γινόταν μετά 25 χρόνια.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ που προσβάλλονται ευκολότερα από φακίδες, και κινδυνεύουν απ' αυτό το μικρό καλοκαιριτικό ατύχημα, είναι εκείνες που έχουν ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, δηλαδή οι ξανθιές και οι κοκκινούλες. Για να τις παρηγορήσουμε, όμως, θα τους πούμε πως υπάρχουν και πολλές μελαγχροινές, με ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, που διατρέχουν κι αυτές τον ίδιο κίνδυνο.

Όλες, λοιπόν, πρέπει να προστατεύουν την επιδερμίδα τους απ' αυτά τα «πυρά», που μπορεί να στείλουν επάνω τους ο ήλιος, κρατώντας την πάντα πολύ καθαρή και αποφεύγοντας να χρησιμοποιούν οινόπνευμα, οσμές, που, με τον ήλιο, καλούν πάνω στο δέρμα, δημιουργώντας λεκέδες, που μόνον άκονα και στη χειμερινή εποχή.

Όπωσδήποτε, δεν υπάρχει λόγος να δραματοποιήσετε αυτό το γενικό ελάττωμα. Είναι λογικό να προσπαθήτε να το προλάβετε και να το θεραπεύσετε, μα δεν είναι λογικό να χάνετε τη σιγουριά σας και να απαρνέστε τη χαρά του ήλιου, μόνο και μόνο επειδή ένα άσφατο χέρι διασχεδάζει σκορπίζοντας λίγο πίτουρο πάνω στη μύτη σας, στα μάγουλά σας ή στην πλάτη σας...

ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΗ ΜΥΤΗ

Το σημείο που προτιμούν να εγκατασταθούν οι φακίδες, είναι συνήθως η μύτη. Όταν ξέρετε πως έχετε αυτή την ευαισθησία και θέλετε να εκτεθείτε στον ήλιο, μην παραλείπετε να προστατέψετε τη μύτη σας με μια μικρή μάσκα από λευκό ήφασμα. Πολύ αποτελεσματικό είναι ένα δοσοερό φύλλο από μαρούλι. Σκεπάζοντας μ' αυτό τη μύτη σας, την προστατεύετε από τους ήλιακους «βουβαρ δισμούς».

ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ

Πολύ συχνά, και τα βλέφαρα γεμίζουν από φακίδες. Πρέπει να προσέξετε πολύ, χρησιμοποιώντας μόνον δοσοερό νερό, που είναι έλαφρα λεικαντικό, και σκεπάζοντας αυτό το επιδερμικό ελάττωμα με ένα στομάχι σπας στο γόμμα των ματιών, που χρησιμοποιεί και σαν μέσο προστατευτικό.

ΑΝΤΙΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΠΛΑΝΕΣ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ

Στην εποχή των μπάνιων, δεν είναι σπάνιο να δούμε πλάτες υπολελεκτικά κατάρκτες.

Για να καταπολεμήσετε αυτό το ελάττωμα, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ειδικές κρέμες και μερικά επιθέματα μ' ένα μίγμα από γάλα και πίτουρο. Θα το απλώσετε πάνω στην πλάτη και έπειτα από λίγο θα το αφαιρέσετε τρίτοντας μ' ένα τρίχνο γάντι, για να πετύχετε ένα έλαφρο μώδιμα της επιδερμίδας.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Είναι πάντα καλό να προσέχετε στην ήλιοθεραπεία, προστατεύοντας την επιδερμίδα σας με ένα ανθλιακό προϊόν. Οι φακίδες ξεπροβάλλουν με τον ήλιο, σαν τις σαφές και γι' αυτό οι λεπτές επιδερμίδες πρέπει να προστατεύονται, όχι μόνον στο διάστημα της πραγματικής ήλιοθεραπείας, αλλά άκονα κι' όταν βγαίνετε καλονικά στον ήλιο. — ή άκονα κι' όταν μένετε στη σκιά — με ειδικές κρέμες και πόν-ντέ-πέν. Έτσι πίνον στην επιδερμίδα, που θα σκουραίνει σιγά-σιγά, χωρίς να υποστεί άπώττωμα σόν, θα περιοριστή

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΜΕ «ΠΟΥΑ»

Οί πιο απλές και εύκολες συνταγές, για να εξαφανισθούν οι φακίδες

Μια «κλινική περίπτωση» φακίδων, είναι οι ανέντροτες σκούρες κηλίδες πάνω στο πρόσωπο και το λαιμό αυτής της κοπέλλας. Πρόκειται για την Μαρού Λύν Γκάρντ, που κατέχει τον τίτλο της «Αμερικανίδας κοπέλλας με τις περισσότερες φακίδες».

και η εντύπωση των φακίδων, που θα αφομοιωθούν με το γενικό σκούρο χρώμα.

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ

Υπάρχουν στο έμποριο πολύ καλές κρέμες, που αν τις χρησιμοποιήσετε με υπομονή και επιμο-

νή, καταπολεμούν αυτούς τους λεκέδες της επιδερμίδας. Μα άκονα και στην περίπτωση που δεν θα κατορθώσετε να τις εξαφανίσετε εντελώς, θα μπορούσατε, όπωσδήποτε, να τις περιορίσετε αξιοσημείωτα. Σε ώριμες περιπτώσεις, οι φακίδες ενώνονται μεταξύ τους, σχηματίζοντας μια σιμα-

γή κηλίδα, που μπορείτε να την καλύψετε μ' ένα σκούρο γόν-ντέ-πέν.

ΤΣΑΪ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ

Στα χέρια, οι φακίδες παρουνσιάζονται μετά τα σαράντα. Μπορεί, ωστόσο, να παρουνσιαστούν σε οποιαδήποτε ηλικία, από τον ήλιο, από την εγκυμοσύνη ή από έλαφρές ήπατικές ανωμαλίες. Για να τις καταπολεμήσετε χρησιμοποιήστε ένα δυνατό αφέρισμα τσαγιού. Σ' αυτό το τσάι, θα προσθέσετε άφθονο χυμό λεμονιού και, μ' ένα μπαμπάκι μουσκεμένο στο μίγμα, θα τρίβετε κάθε μέρα επίμονα τους σκούρους λεκέδες. Πολύ γρήγορα, θα τους δείτε να μετριάζονται και, σε άρκετες περιπτώσεις, θα εξαφανιστούν εντελώς.

ΤΟ ΛΕΜΟΝΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΖΕΙ

Μια μάσκα λεμονιού κάθε τόσα, περιορίζει την υπερβολική παραγωγή χρωστικής ουσίας στην επιδερμίδα. Οι μάσκες του λεμονιού μπορεί να γίνουν με διάφορους τρόπους: Τρίβετε το λεμόνι πάνω στην επιδερμίδα, ώστε να σχηματιστεί ένα έλαφρο στρώμα, που θα το αφήσετε να ξεραθεί και ύστερα θα το αφαιρέσετε με ροδόνηρο. Ή τοποθετείτε φετίτσες λεμονιού πάνω στα πιο λεκιασμένα σημεία. Αυτό το δεύτερο σύστημα είναι καταλληλότερο για τα ευαίσθητα και ευερέθιστα δέρματα. Μπορείτε και να ανακατέψετε το χυμό του λεμονιού με γάλα ή λάδι. Αυτό το σύστημα συνιστάται για τις επιδερμίδες, που είναι μάλλον ξηρές.

Για να αφαιρέσετε την επιδερμίδα, ξεφλουδίζοντας την έλαφρά, όταν είναι λευκασμένη, ανακατέψτε χυμό λεμονιού με άλευρο από αμύγδαλα. Απλώνετε αυτό το μίγμα πάνω στην επιδερμίδα, το αφήνετε να στεγνώσει και ύστερα αφαιρείτε τη μάσκα από το πρόσωπο, τρίτοντας έλαφρά μ' ένα κορσέτινιο σφουγγαράκι. Πετυχαίνετε έτσι ένα έλαφρο επιφανειακό «ξεφλούδισμα». Έπειτα, βάψτε μια κομπρέσα με ροδόνηρο ή μια γλυκαντική κρέμα (κρέμα ρέ-λας).

ΣΑΠΟΥΝΙ ΜΕΛΙΟΥ

Μια άλλη μέθοδος για έλαφρο ξεφλούδισμα της λευκασμένης επιδερμίδας είναι το μέλι, που όταν χρησιμοποιηθεί σαν μάσκα, αφαιρεί τα νεκρά κύτταρα. Θα το μεταχειρισθείτε άνωτακτως με γάλα και θα το αφήσετε πάνω στην επιδερμίδα για δέκα λεπτά.

Έπειτα θα αφαιρέσετε αυτή τη μάσκα, με μια κίνηση από κάτω προς τα επάνω και με τη βοήθεια ενός πλαστικού σφουγγαριού, έλαφρά βρογιμένου.

ΤΟ ΠΗΛΙΚΟ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΙΣ ΦΑΚΙΔΕΣ

Το βιολογικό ή φυτικό πηλινγκ είναι μια ειδική «επέμβαση», για επιδερμίδες, που έχουν ανάγκη να αναγεωθούν για να εξαφανιστούν τα ελάττωματά τους. Αυτό ή επέμβαση μπορεί να γίνει και στο σπίτι με τα κατάλληλα προϊόντα και με ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Στις πολύ σοβαρές περιπτώσεις μπορείτε να καταφύγετε στο χειρουργικό πηλινγκ, που επιτρέπει την αφαίρεση της επιδερμίδας μέχρι το τρίτο της στρώμα. Μα δεν υπάρχει λόγος να καταφύγετε σε τέτοια συστήματα για τις άθωες και αβλαβέστατες φακίδες, που μπορείτε να τις καταπολεμήσετε με μεθόδους πολύ πιο απλές και «σπιτίσιες».

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ των τροφικών δηλητηριάσεων ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ!

Τι πρέπει να ξέρη ή κάθε νοικοκυρά

ΠΡΟΣΟΧΗ στα τρόφιμα. Πολλοί άνθρωποι έχουν πεθάνει κι' άλλοι τρώμεναν να γλυτώσουν, στο νοσοκομείο, από μια σοβαρή τροφική δηλητηρίαση. Το κακό, δεν ξέρετε κανείς από πού θάρρη. Μπορεί ένας άνθρωπος να δηλητηριασθεί στο δρόμο, στο κέντρο, στην εκδρομή, στο σπίτι του, ακόμη και σ' αυτό τό... νεκροταφείο. Σου προσφέρουν λίγα κόλλυβα, για να συγχωρήσεις τον μεταστάνα, και τον ακολουθείς μετά λίγες ώρες κι' έσύ στον τάφο! Τέτοιες περιπτώσεις, και μάλιστα δημόσιων δηλητηριάσεων, έχουν συμβεί επανειλημμένως στα κοιμητήρια, τελευταία δε, αλλεπάλληλα κρούσματα στο Γ' Νεκροταφείο.

Έδώ και λίγες ημέρες πάλι, δηλητηριάστηκαν από κόλλυβα δέκα νέτα άτομα. Και θα θυμάστε, θέσσια, την τραγωδία των κατοίκων του χωριού Σ' τάλια, όπου έχασαν τη ζωή τους τόσο άνθρωποι, γιατί, αντί για ζάχαρη, είχαν ρίξει στα κόλλυβα... παραθεϊον!

Έτσι, τα κόλλυβα κατάντησαν κίνδυνος - θάνατος, και γι' αυτό έχουν πλέον αντικατασταθεί με ψωμάκια, τσουρέκια, κουλούρια και τυρί, που τα παίρνει ευχαρίστως ο κόσμος, για να δώσει την εύχη της συγχώρησας.

Πώς μπορεί να δηλητηριασθεί ένας άνθρωπος από τρόφιμα; Το θέμα δεν είναι και τόσο απλό, ούτε μπορεί κανείς να το εκθέσει με λίγα λόγια. Κάθε περίπτωση έχει την ιδιομορφία της. Γι' αυτό, ως μας επιτραπεί να σας αναφέρουμε μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές. Πολλές φορές, άλλωστε, μιλήσαμε για τις τροφικές δηλητηριάσεις με τους γιατρούς του ΣΑΒ και τους άσπιτους. Έπίσης, με τους αξιωματικούς της 'Αγορανομικής 'Υπηρεσίας, αλλά και με πολλούς έπαγγελματίες.

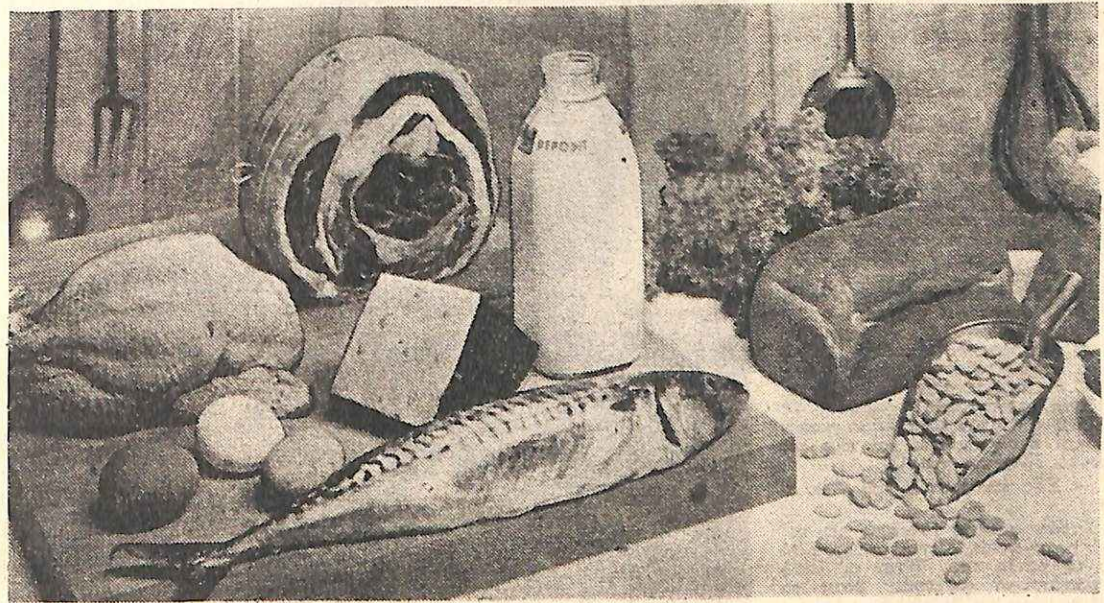
Οι τροφικές δηλητηριάσεις μπορεί να ξεχωριστούν σε διάφορες κατηγορίες: Σ' αυτές που προκαλούνται από κακή συντήρηση των ειδών πρώτης ανάγκης στα διάφορα μαγαζιά, από έλλειψη των στοιχειωδών κανόνων καθαριότητας και από έγκληματική κερδοσκοπία. Υπάρχουν, εξ' άλλου, και οι δηλητηριάσεις που συμβαίνουν μέσα στο ίδιο το σπίτι της νοικοκυράς, που οφείλονται σε πληθώρα άγνωστα όρσιμένων λατρικών άρχων, σε τρομερή φτώχεια και ανάγκη να μη πεταχθεί το χαλασμένο φαγητό, και, τέλος, σε άπρσεξία.

Ας εξετάσουμε αυτές τις διάφορες κατηγορίες τροφικών δηλητηριάσεων με κάποια ιδιαίτερη προσοχή:

Βάσις της προστασίας της υγείας του κόσμου είναι ή καλή λειτουργία της Κτηνιατρικής 'Υπηρεσίας και της 'Αγορανομίας. Ο κτηνίατρος και ο άσπιατρος κρατούν στα χέρια τους τη ζωή του ελληνικού λαού. Ο πρώτος θα πρέπει να ελέγχει αυστηρά τα κρέατα που διατίθενται στην αγορά. Κι' ο δεύτερος να διενεργεί ένα συνεχές και σχολαστικό έλεγχο σ' όλα τα μαγαζιά, πετώντας τα χαλασμένα είδη. Με αυτό το τρόπο, το δεύτερο γίνεται με ασφάλεια και σύστημα, γιατί, όπως μας έχουν ακόμη οργανώσει υποδείματα και, παρά την προθυμία των υπαλλήλων τους, δεν μπορούν ν' ανταποκριθούν στις ανάγκες του πληθυσμού των 'Αθηνών, που φθάνει τα δύο εκατομμύρια ψυχές...

Αυτό όμως δεν το ξέρουν οι γυναίκες των διαπολαστών. Με το κομμάτι του πάγου, προσπαθούν να διατηρήσουν στο ψυγείο το φαγητό. Και, φυσικά, ύστερα από κάμποσες ώρες, αρχίζει ή διάλυση του. Πως, όμως, ή διασπατάση να πετάσει το φαγητό, όταν δεν μπορεί να στήση δύο φορές το σουκούλι; Κι' έτσι παίζει με την υγεία του και πολλές φορές με την ζωή του.

Από το ψυγείο ξεκινάει το κακό. Κι' ύστερα, έχουμε τα μαγειρικά σκεύη. Μόνο στα πορσελάνινα, στα γυάλινα και στα πηλινα μπορεί να διατηρηθεί χωρίς καμιά αλλοίωση το φαγητό. Τα παλιά χαλκινα σκεύη, αλλά και τα αλουμινένια, όπως μας αναφέρουν, άντεθειμένιστα. Σ' αυτά, μπορεί βαρύνεται να μαγειρευθεί το φαγητό, αλλά δεν πρέπει να μένει κατόπιν πολλές ώρες. Έχουν άλλα-

Καθένα απ' αυτά τα δρεκτικά φαγώσιμα μπορεί να γίνει αίτια βαρείας τροφικής δηλητηρίασης.

λό κόσμο. Κι' όμως, τέτοιες περιπτώσεις δηλητηριάσεων από κατεψυγμένο κρέας έχουν παρατηρηθεί άρκετες κι' έχουν στείλει στο νοσοκομείο τόσο κόσμο!

Υπάρχει επίσης διαφορά καταψύξεως μεταξύ του ηλεκτρικού ψυγείου και του ψυγείου του πάγου. Στο πρώτο, ένα τρόφιμο διατηρείται πολλές εβδομάδες χωρίς ν' αλλοιωθεί. Αν τώρα αυτό το τρόφιμο το δαλούμε κατόπιν σ' ένα ψυγείο πάγου, αμέσως χαλάει. Το αλλοιώνει ή διαφορά θερμοκρασίας. Αυτό, δεν το ξέρετε ο πολύς κόσμος. Παίρνει τα κρέατα ή τα φρούτα, που έχουν διατηρηθεί αναλλοίωτα επί μήνες σε ψυκτικούς θαλάμους, και τα φυλάει στο ψυγείο πάγου, στο σπίτι του. Όταν, μετά λίγες ημέρες, βελήση να τα φάει, τα βρίσκει σάπια και χαλασμένα. Πολλές φορές μάλιστα, αυτή ή αλλοίωση δεν γίνεται αντίληψη και ο κόσμος παθαίνει θανάτους προφικές δηλητηριάσεις.

Το ψυγείο του πάγου, δεν είναι δυνατόν να διατηρήσει πάντα τους ίδιους θερμομούς ψύξεως. Μπορεί δε αυτές οι διακυμάνσεις της θερμοκρασίας να μην επάφρουν αμέσως στα τρόφιμα, αλλά, αν αυτά παραμείνουν άρκετες ημέρες σε κάποιο ψυγείο αλλοιώνονται. Για να διατηρηθεί στο ψυγείο την κανονική θερμοκρασία του, πρέπει πάντα να το έχουμε γεμάτο πάγο, πράγμα τελείως αδύνατο.

Από όμως δεν το ξέρουν οι γυναίκες των διαπολαστών. Με το κομμάτι του πάγου, προσπαθούν να διατηρήσουν στο ψυγείο το φαγητό. Και, φυσικά, ύστερα από κάμποσες ώρες, αρχίζει ή διάλυση του. Πως, όμως, ή διασπατάση να πετάσει το φαγητό, όταν δεν μπορεί να στήση δύο φορές το σουκούλι; Κι' έτσι παίζει με την υγεία του και πολλές φορές με την ζωή του.

Από το ψυγείο ξεκινάει το κακό. Κι' ύστερα, έχουμε τα μαγειρικά σκεύη. Μόνο στα πορσελάνινα, στα γυάλινα και στα πηλινα μπορεί να διατηρηθεί χωρίς καμιά αλλοίωση το φαγητό. Τα παλιά χαλκινα σκεύη, αλλά και τα αλουμινένια, όπως μας αναφέρουν, άντεθειμένιστα. Σ' αυτά, μπορεί βαρύνεται να μαγειρευθεί το φαγητό, αλλά δεν πρέπει να μένει κατόπιν πολλές ώρες. Έχουν άλλα-

ζει σήμερα οι καιροί. Ή πρόδοος της επιστημονικής καλλιέργειας μας έχει... συμπαράλασει το στομάχι. Τα διάφορα λιπάσματα, ή κατέχρησις τους, ή δυι επιστημονική χρησιμοποίησις τους έχει χαλάσει ποιστικός την παραγωγή. Τα πάντα έχουν χάσει την νοστιμιά τους. Τα φρούτα, τα λαχανικά, όλα τα είδη της διατροφής.

Κι' όταν παραμείνουν στους θαλάμους καταψύξεως και έκτεθεν κατόπιν στον ατμοσφαιρικό αέρα, χάνουν τελείως την όμορφιά τους. Αυτά τα λιπάσματα αλλοιώνουν τα συστατικά του χυμού των, δημιουργούν απίθανες χημικές ενώσεις, που δολοφονούν πολλές φορές την υγεία μας. Υπάρχουν γιατροί, που πιστεύουν ότι αυτός ο τρόπος της διατροφής μας δημιουργεί στον οργανισμό την προδιαθέσι για τον κρκινό!.. Τα λιπάσματα, όμως, είναι μηγερίκων σκευών, οι αλλοιώσεις από την διαφορά καταψύξεως, ή κακή συντήρηση των τροφίμων. Με δυο λόγια από χρόνια ή 'Αθηναίος δεν κατάφερε να φάει ένα φρέσκο πράγμα. Τρώει τρόφιμα συνθετικά, διατηρημένα με χημικές ουσίες, φρούτα που έχουν ώριμαστεί τεχνητά, και κάνει χρήση διαφόρων δηλητηρίων, που σιγά-σιγά δολοφονούν τον οργανισμό του. Μικρό δείγμα αυτής της εποχής το «χημικό έγκλημα» είναι οι πολυαριθμες τροφικές δηλητηριάσεις. Τα τρόφιμα, όλα τα τρόφιμα, δεν έχουν τον ανάλογα φυσικό όπλο, για ν' αντιδράσουν στην σφή.

Ένα ακόμη παράδειγμα: Το ψάρι. Το κατεψυγμένο παραμένει αναλλοίωτο. Μόλις όμως μαγειρευθεί, αρχίζει μετά από λίγες ώρες να γίνεται έπικίνδυνο. Πιο τρομερή είναι ή αλλοίωση στο φρέσκο ψάρι γιατί, όπως σας αναφέραμε, υπάρχει ή διαφορά της καταψύξεως μεταξύ των ηλεκτρικών ψυγείων και του πάγου. Κι' ύστερα, ή μεταφορά του στις διάφορες κατοικίες και στις λαϊκές αγορές, ή παραμονή του στα μαγαζιά και στο ψυγείο του σπιτιού. Έχουν σαν αποτέλεσμα έβασια τροφική δηλητηρίαση.

Προσοχή, μεγάλη προσοχή στην διατήρηση των τροφίμων. Προσοχή ακόμη κι' από πού τ' αγοράζετε! Κι' ακόμη μεγαλύτερη προσοχή στα διάφορα πράγματα που τρώτε έξω από το σπίτι. Ο κίνδυνος του θανάτου ή της τροφικής δηλητηρίασης σας παραμονεύει παντού: Σ' την ψισταρία, στο έστιατόριο, στο ζαχαροποιείο, στο κοσμικό κέντρο, αλλά και σ' αυτό ακόμη το σπίτι σας. Προσοχή, αν δεν θέλετε να περάσετε μερικές μαρτυρικές ημέρες στο νοσοκομείο.

Τέτοιες περιπτώσεις, που συγκεντρώνει το νοσοκομείο, που συγκεντρώνει

«MARINA»

Ένα τραγούδι - Μια ιστορία

Δέχτηκε εκείνο το φιλί μ' ένα παράξενο ανάσπασμα τρώμου και χαράς.

ΓΝΩΡΙΣΑ το Στάθι ένα βροχερό καλοκαιριάτικο πρωινό. 'Η μπόρα ξέσπασε ξαφνικά, ενώ έτρεχα για να φτάσω στη στάση του λεωφορείου. Συλλογίστηκα με αγωνία πως το φόρεμά μου θα μουσκεύε μέχρι να φτάσω κάπου, για να προφυλαχτώ. Κι όμως, ολόγυρα απελπισμένη. 'Εκείνη τη στιγμή ένα κομψό κόκκινο αυτοκίνητο ήρθε και στάθηκε δίπλα μου.

Ένα χέρι άνοιξε την πόρτα, από μέσα, ενώ μια αντρική φωνή μου έλεγε:

— 'Ανεβείτε δεσποινίς, ανεβήτε γρήγορα, η βροχή θα σας μουσκεύει. Σε μια άλλη στιγμή, δεν θα δεχόμουν εύκολα ν' ανεβώ στο αυτοκίνητο ενός αγνώστου, μα κάτω από κείνον τόν καταραμένη, που κόνιζε βαινε από τον ουρανό, δεν χρειαζόταν να το σκεφτώ δεύτερη φορά. Πριν να το καταλάβω σχεδόν, βρέθηκα μέσα στο αυτοκίνητο, όπου όλα ήταν άνετα και στεγνά.

Το αυτοκίνητο έτρεχε και πάλι πάνω στη βρεγμένη ασφάλτο. Στράφηκα και κύτταξα τον οδηγό. 'Ηταν νέος, όχι περισσότερο από τριάντα, το πολύ τριαντάδυο χρονών. Τό μαλλιά του ήταν εύχρηστα σκαλωτά και ανοιχτόχρωμα και είχε ένα ευνοηφό ελληνικό προφίλ.

— Σας ευχαριστώ, του είπα απλά.

Στράφηκε προς το μέρος μου και μου χαμογέλασε. 'Ετσι μπόρεσα να δω τα μάτια του. 'Ηταν κι' αυτά ανοιχτόχρωμα κοστανά, όπως τα μαλλιά του, κι' είχαν ένα βλέμμα ζεστό, γεμάτο βαθιά τρυφερότητα.

Τρομαγμένη, ένιωσα κάτι ν' ανασκιστά μέσα μου.

«Θέ μου», συλλογίστηκα άεληπτα, «όχι, όχι δεν θέλω, δεν πρέπει...»

— Πού εργάζεσαι; με ρώτησε εκείνος.

Του είπα το όνομα της εταιρίας που εργαζόμουν από δυο χρόνια, σαν βοηθός λογιστού.

— Και το όνομά σας, αν επιτρέψετε; με ρώτησε εκείνος.

— Με λένε Μαρίνα, απάντησα διατάσσοντας λίγο.

— Δεν σας κώνω ανάρκρισι, μου είπε μ' ένα χαμόγελο, να έπιμουςα πολύ να μάθω τ' όνομά σας. Σας βλέπω κάθε μέρα σ' αυτή τη στάση. Ψέμα να πώ... σας είχα προσέξει, παρακαλούσα τον Θεό να μου προσφέρει την ευκαιρία να σας γνωρίσω. Και, όπως βλέπετε, η παράκλησή μου εισακούστηκε... 'Εμένα, με λένε Στάθι Μ. Είμαι πολιτικός μηχανικός, στις αρχές της καριέρας μου, μα με καλές προοπτικές, όπως έλπίζω. Τώρα πια δεν είμαστε τόσο αγνώστοι. Δεν είν' έτσι;

Τον κύτταξα, λίγο έκπληκτη. Δεν τον είχα προσέξει ποτέ, τα πρωινά, ίσως επειδή ήταν πολλά τα αυτοκίνητα που περνούσαν από μπροστά μου, όταν περίμενα στη στάση... ή ίσως επειδή ήμουν πάντα τόσο κλεισμένη στον εαυτό μου και στις σκέψεις μου. Μα τώρα είχα το παράξενο συναίσθημα πως τον γνώριζα από χρόνια, από πάντα...

Μα δεν έπρεπε να του το πώ, δεν έπρεπε να τον άσίσω να το καταλάβει, γιατί δεν ήμουν μια κοπέλα όπως όλες οι άλλες, δεν είχα το δικαίωμα να χαρίσω την καρδιά μου σ' έναν άντρα...

Βυθισμένη σ' αυτές τις πικρές σκέψεις, δεν είχα καταλάβει ότι το αυτοκίνητο έτρεχε τώρα κοντά στην 'Ομόνοια.

— Μπορείτε να μ' άψισετε κάπου εδώ, είπα προσπαθώντας να κώνω τη φωνή μου σχεδόν ψυχρή.

— Μα όχι, διαμαρτυρήθηκε ζωηρά εκείνος. Γιατί να σας άψισω εδώ; Θα σας πάω μέχρι το γραφείο σας.

Δεν μπορούσα να αρνηθώ. 'Αλλωστε μου άρεσε να μείνω για λίγο

ακόμα κοντά του, μέσα σε μια ψευδαίσθηση ευτυχίας, που δεν θα γινόταν ποτέ δική μου.

Λίγα λεπτά ακόμα, λίγες στιγμές... κι' ύστερα κατέβηκα μπροστά στο γραφείο μου, τον ευχαρίστησα, αποφεύγοντας το βλέμμα του, και διάστημα να μπω στη μεγάλη είσοδο.

Μα δεν μπόρεσα να διώξω τη σκέψη του. Κάθε στιγμή, νόμιμα πως ξανάβλεπα μπροστά μου το ωραίο του προφίλ, το τρυφερό βλέμμα του. Εύχονταν ν' μην τον ξαναδώ ποτέ πια, μα η καρδιά μου άνοιγαν αυτών την ευχή και λαχταρούσε να βρεθεί και πάλι κοντά του.

Και στο τέλος νίκησε η καρδιά μου! Το απόγευμα, θυγαίνοντας από το γραφείο, τον βρήκα να με περιμένει απ' έξω.

— Σκέφτηκα νάρθω να σας πάρω με το αυτοκίνητο, μου είπε ενώ με πλησίαζε χαμογελώντας. 'Η διαδρομή είναι λίγο μονότονη όταν οδηγώ κοντάς ολόμοιχους.

Θάθελα να αρνηθώ - ώ πόσο θα τ'όθελα! Μα δεν μπόρεσα να προφέρω λέξη. Και τον ακολουθούσα σιωπηλή, ενώ η ευτυχία και η αγωνία πάλευαν μέσα μου.

Όταν σταμάτησε το αυτοκίνητο για να κατεβώ, είχε αρχίσει να βραδιάζει. 'Ο Στέλιος πήρε το χέρι μου από το δικό του και τσούφισε ζεστά.

— Δεν μπορείς να φανταστής πόσο ευτυχισμένο μ' έκανε η γνωριμία μας, Μαρίνα! μου ψιθύρισε.

Και ύστερα, χωρίς να ξέρω πως, βρέθηκε σφιγμένη στην αγκαλιά του, με τα χείλη μου ενωμένα με τα δικά του.

Δέχτηκε εκείνο το φιλί μ' ένα παράξενο ανάσπασμα τρώμου και χαράς. 'Ηταν το πρώτο ελληνικό φιλί.

— 'Ενα φιλί, Μαρίνα, Μαρίνα, μου είπε τότε δεκαεφτά χρονών, που ήμουν στο γυμνάσιο. Κάθε πρωί και κάθε απόγευμα, περπατούσα τα δύο-δυόμισι χιλιόμετρα, που χωρίζουν το χωριουδάκι μου από την πόλη που βρισκόταν το σχολείο. Αυτό γινόταν από χρόνια, χωρίς να μου συμβεί ποτέ τίποτε. 'Ενα βρά-

δυ βράς... Περνούσα κοντά από μια συστάδα δέντρων, όταν ξαφνικά μια σκιά πετάχτηκε και ώρμησε πάνω μου. 'Αδικά φώναξα, άδικο ούρλιαξα, άδικο πάλεψα... Στο τέλος έχασα τις αισθήσεις μου κι' έμεινα ανυπεράσπιστα στα χέρια εκείνου του ανθρώπινου κτήνους.

— Με βρήκαν το πρωί δυο εργάτες, άναίσθητοι ακόμα, με τα ρούχα κατασκευασμένα. 'Ω, ήταν φοβερό! Οι γιατροί και οι δικοί μου φοβήθηκαν πως θα έχανα τα λογικά μου. Μ' έφεραν άμέσως στην 'Αθήνα, κοντά σε μια θεία μου. 'Από τότε, έμεινα κοντά της, τελείωσα το γυμνάσιο, άρχισα να εργάζομαι. 'Ημουν άποφασισμένη να μην αγαπήσω πια, γιατί είμαι δέσφια πως κανένας άντρας δεν μπορεί να μου προσφέρει ειλικρινά την καρδιά του. Κανένας δε θα μπορούσε να με αγχωρήσει, όταν θα μάθαινε εκείνο το φοβερό πράγμα. Μα χθες, έντελως αναπάντεχα, η μοίρα έφερε στο δρόμο μου έναν και ξαφνικά ένιωσα την καρδιά μου να χτυπά αλλοίωτικά. Γι' αυτό αποφάσισα να σου διηγηθώ άμέσως την τραγική ιστορία μου. 'Αντίο, Στάθι.

Το πρωί, ο Στάθις με περίμενε με το αυτοκίνητό του στη στάση.

— Καλημέρα, άγάπη μου, μου φώναξε ευθύμα. Σε ώνειρευτηκα όλη τη νύχτα. Κι' εσύ;

— Κι' εγώ, απάντησα προσπαθώντας να πάρω τον ίδιο εύθυμο τόνο, να φανώ χαρούμενη όπως κι' εκείνος.

Μα τη στιγμή που κατέβηκα από το αυτοκίνητο, του έδωσα το γράμμα.

— Αυτό είναι για σένα, του είπα.

Κι' έφυγα διακριτικά από κοντά του, χωρίς να του δώσω καιρό να μιλήσει.

Από εκείνη τη στιγμή, πέρασα ώρες φοβερές και, κατά το μεσημέρι, άνικηνη να άντέξω περισσότερο, ζήτησα άδεια και γύρισα στο σπίτι. Ξάπλωσα στο κρεβάτι και προσπάθησα να κρύψω τα άπλησιμένα μου δάκρυα από τη θεία μου. Της είπα μόνο πως είχα δυνατό πονοκέφαλο.

Μα, δυο ώρες αργότερα, σήμανε το κουδούνι της πόρτας και σε λίγο η θεία μου κάρπη στο δωμάτιό μου, κρατώντας κάτι στα χέρια.

— 'Ηταν ένα παιδί, μου είπε. Κύτταξε τί έφεραν για σένα.

— Άναγκάστηκα, ενώ η καρδιά μου είχε αρχίσει να χτυπά τρελλά. Πήρα αυτά που μου έδινε η θεία μου. 'Ηταν ένας δίσκος κι' ένα γράμμα. Μη μπορώντας να συγκρατήσω το τρεμούλιασμα των χεριών μου, έσकि-σα το φάκελλο, κι' έβγαλα το χαρτί, που βρισκόταν μέσα. Λίγα λόγια υπήρχαν μονάχα, γραμμένα από αποφασιστικό άντρίκι χέρι:

«Μαρίνα. 'Ακουσε το ρεφάρν του τραγουδιού, που έχει το όνομά σου. Θα σου πη κάτι, που θάθελα να στο πώ σήμερα. 'Εγώ. Όλα τάλλα δεν έχουν σημασία. 'Αν ή απάντησή είναι ναι, τηλεφώνησε μου άμέσως στον αριθμό που σου σημειώνω πιο κάτω. Στάθις».

— 'Επείσε πολλά, πρόφερε μαλακά, σαν να θέλε να σήση με τον τόνο της φωνής του όλη τη θλιβερή σιγή. Είπαμε πολλά, Μαρίνα. Λοιπόν... όλα αυτά, έπιμνω πως είναι φιλολογία, και μάλιστα άφωτισμένη φιλολογία.

«Όλα τ' άντρούνα διαφωνούν... Αιτός όμως δεν είναι λόγος να καταστρέφουν τα σπύτια τους. Μαλιστα, άν θέλεις να σου μιλήσω ξάστερα, τώρα πια δεν ύπόχει αίστία διαφώνιας άνάμεσά μας. 'Αφού ήλθε ο 'Αλέξης, κι' αφού κατά πάσαν πιθανότητα θα πάω μαζί σου η μητέρα σου, κι' αφού... το οικονομικό ζήτημα, να πούμε, διευθετήθηκε. 'Ασε τις κουτσομπολιές. Κόνησε άρνητικά το κεφάλι της:

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΟ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

(Τελευταίον)

19ον στήσε: "Ένα μικρό γέλιο άκού-

— Πάλι θέλεις φιλολο-

— 'Όχι, σ' ρωτώ άνθρωπινα. Μήπως δέ φταις εσύ...

ΤΑ ΙΔΙΑ ΛΟΓΙΑ

Με μια ζίννη θυμωμένη, έσδη-σε το ταίγάρο του στο ταξάκι.

— Να σάς πάρω ο διάβολος, έ-λες τις γυναίκες...

Πρόφερε μια από τις συνθησά-νες του βλαστήμης. 'Η Τασούλα όμως τον ζύτταξε ήρεμα, ενώ άλω-στε, όταν άκουγε αυτά τα λόγια, ένιωθε την καρδιά της να χτυ-πά, να σπάει.

— Λοιπόν, έκανε αϊτός με στόμφο. Αϊτά που μου λές εσύ τό-ρα, εσύ ή διανοούμενη, ή φιλόλο-γος, που τά είπες κι' εκείνη μια μέ-ρα. Την ημέρα που άποσάσες να φύ-γης με τον έραστή της. «Σχό-τουςε την ψυχή μου...» Και νόμι-ζε πως μ' αυτή τη λέξη τα δικαι-ολογώσε όλα.

Τα μάτια της Τασούλας μεγά-λωναν. 'Ενα ρίγος πέρασε στη ρα-χοκοιλιά της.

Νόμιζε πως έβλεπε ξαφνικά στη γωνία του δωμάτιου, την Λουλού. Νέε, γαλανή, ξανθούλα και γελ-αστή. 'Ετσι της την είχαν περιγρά-ψει. 'Ενα παιδί... Ναι, ένα παιδί, που πρόφερε με γέιλη άσπρα τά φοβερά αυτά λόγια.

— 'Αδελά της άπομαζοήνθηκε από κοντά του. Κι' είχε την έντύπωση πως τά μάτια του, που την παρα-κολούθουν σκληρά και θυμωμέ-να, είχαν μια δύναμη ύπερφυσική, μια δύναμη που σόττονε ό,τι έων-τανό ύπνησε μέσα στην ύπαρξή μ-ας γυναίκα...

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

Κατάλαβε ο Στέλιος τη φρίκη που της έλεαν έμπνεύσει τά λόγια του... Ξανάναψε ταίγάρο και κά-θησε κοντά στην πολυθρόνα του. 'Ισως να αισθανόταν πιο σίγου-ρος 'Ετσι, έαλωμένος αναπαυτικά.

— Είπαμε πολλά, πρόφερε μα-λακά, σαν να θέλε να σήση με τον τόνο της φωνής του όλη τη θλιβερή σιγή. Είπαμε πολλά, Τασούλα. Λοιπόν... όλα αυτά, έπι-μνω πως είναι φιλολογία, και μάλιστα άφωτισμένη φιλολογία.

«Όλα τ' άντρούνα διαφωνούν... Αιτός όμως δεν είναι λόγος να καταστρέφουν τα σπύτια τους. Μαλιστα, άν θέλεις να σου μιλήσω ξάστερα, τώρα πια δεν ύπόχει αίστία διαφώνιας άνάμεσά μας. 'Αφού ήλθε ο 'Αλέξης, κι' αφού κατά πάσαν πιθανότητα θα πάω μαζί σου η μητέρα σου, κι' αφού... το οικονομικό ζήτημα, να πούμε, διευθετήθηκε. 'Ασε τις κουτσομπολιές. Κόνησε άρνητικά το κεφάλι της:

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

— 'Αν έγης τη δύναμη και τη διάθεση να ξαναρχίσεις τη ζωή σου, δοκίμασε με άλλη γυναίκα

ΣΚΟΤΩΣΕΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Κόνησε το κεφάλι της, δυστυ-χισμένη:

— Δεν πρόκειται πια να το κα-ταστρέψω. Πως μπορεί κανείς να καταστρέψει ένα σπύτι ξεθεωλω-μένο, ίσοπεδομένο από το σεισμό;

— Να πάρω ο διάβολος, να πά-ρη! Πάλι με τις ποιητικές σου έ-κφράσεις! 'Ασε τις κουτσομπολιές, σου λέω και λογαζέφου. Τώρα νομι-ζεις πως άκουμπάς σε άνδρες πλά-τες, επειδή ήλθε ο 'Αδελφούλης σου και έφερε μερικά ψωροδολλά-ρια. Θα τά γάτε όμως, ωσπου να πής άλην. Κι' έπειτα; Πως θα ζή-σετε; Πως θα ζήσης και το παιδί, που λές ότι το θέλεις;

— 'Όσο φτωχά κι' ήμια, θα ήμια πιο πλούσια απ' ό,τι ήμουν όλον αυτόν τον καιρό μαζί σου.

— Να γελάσω! Έκανε αϊτός με καμία.

— 'Εγώ το λέω σοβαρά. Πρώ-τα-πρώτα, θα ήμια πιο πλούσια ψυχικά. Θάχω κοντά μου τη μη-τέρα μου, θα μπορώ να μιλήσω μαζί της, χωρίς το φόβο πως θα συναγής με τα μάτια σου γεμάτα μομφή, γεμάτα άποδοκιμασία. 'Ε-πειτα, θάχω το δικαίωμα να πώ και μια λέξη πάρα πάνω, ένα ά-στείο, και να γελάσω. Τα χείλη μου θα ξαναμάθουν το γέλιο που το ξέμαθαν κοντά σου.

— Τα πεινασμένα χείλη δεν μπορούν να γελήσουν.

— Μπορεί να πεινάω, αλλά θα είμαι έλεύθερος άνθρωπος. Δεν θα βουλιώ ή καρδιά μου, όταν ά-κούω την κλειδαριά να τρίζη. Δεν θα την αισθάνομαι ξεκοιλωμένη, δε θάχω το αόητο συναίσθημα της ένοχής, χωρίς να ξέρω σε τί έ-φταιξα. Γι' αυτό, όπως και να ή-ναι, θα ήμια πιο πλούσια. 'Αλλά και βίαια θα ήμια πιο πλούσια. 'Όσα λίγα χαρήματα και να διαθέ-τω, θα ξέρω πως μπορώ να τά δι-αθέσω κατά την κρίση μου. 'Όταν μου γινάται ένας ζητιάνας την πόρ-τα μου, θα έχω το δικαίωμα να στερεθώ εγώ το κομμάτι το νωμό και να το δώσω χωρίς το φόβο να περάση από τον έλεγγό σου ναθε μου πράξι. 'Αν έρω μια γυναί-κα να μου έδωσται, θάχω το δι-καίωμα να της δώσω ένα κομμάτι, χωρίς να σου ζητήσω την ά-δεια. Θα ήμια φτωχάκι, και πλού-σια...

— 'Αλλωστε τά χέρια της, σαν να είχε τά πλούτη του κοσμου στην αγκαλιά της και τά μοιράζε.

— 'Εσφίξε τις γροθίες του:

— Πάει με τη φωτιά, το ξέ-ρεις; Νομίζεις πως δε σε καταλα-βαίνω; 'Όλα αυτά τά λές, επειδή φαντάζεσαι πως θα πέσω στα πό-δια σου να σε παρακαλέσω. Νο-μίζεις, πως, επειδή το παιδί μας είναι μωρό κι' έχεις παθανότητα το δικαστήριο να στο δώσει εμένα.

Τον σταμάτησε με μια ζίννη θλιμμένη:

— 'Αν δε μου το δώσει έμένα το δικαστήριο θα σκοτωθώ. 'Ετσι, κι' αυτό δεν το φοβάμαι.

Την ζύτταξε για στιγμή τρο-μαγμένος, άποσάσμένος. 'Ο τόνος της φωνής της τον φανέρωνε πως ή άπόφασή της ήταν αμετάκλητη. Την τελευταία στιγμή όμως, έκανε άλλο ένα βήμα αϊτός.

— Τασούλα... 'Ελα...

Της έπιασε το χέρι, τη σήλω-σε με το σταυρό.

— 'Η καρδιά της γυναίκας άρχισε να χτυπά μέσα στο στήθος της. Τό άγγιγμα του χειρός του σαν να την έζωνε. Για μια στιγμή έκανε να τραβήξω το χέρι της, θυ-μωμένη, άγανακτισμένη. Την ά-λη όμως, τάρησε στη γροθία του. Και πέθανε. 'Όλη της ή ύπαρξή περσίωσε.

Με την ταχύτητα της φαντασί-ας, το γρήγορα που ξεπερνάει όλες τις ταχύτητες της πλάσης, έλα-σε μπροστά της μια σφήνη:

Θα την τραβούσε στην αγκαλιά του. Θα την παρέλνε με τη δύνα-μή του, θα της έλανε το στόμα με φίλια. Τα φίλια του θα ήταν άγρια, άπαισιμά, σκληρά. Θα δέχονταν όμως την αμετάκλητη ά-πόφασή του να γερούνη την άγά-λή της. 'Ισως να χτυπιόταν αυτή στην αγκαλιά του, ίσως να τον αποθούσε. 'Ισως και να απαρτί-ροσε στο γάμο, θάνατοσε ταπει-νοσή, θάνατοσε πλάση, να πο-λείων. 'Εκείνος όμως θα χορη-μοποιούσε όλη τη σωματική και την ψυχική του δύναμη.

Θα της έκοβε την άνατηνή από το στήθος, θα έκανε το κομμά-τι να πονέση. Κι' έτσι ή θέλαι της παρέλνε... Και στο τέλος, θά-τροχε να πάση στην αγκαλιά της το παιδί τους, θα έδαζε άνά-μεσά τους, κι' άπάνω από το άγνό κεφάλάκι του μωρού θα ώριζον-ταν ο ένας στον άλλο πως θα τά

(Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης, σε στιγμές που εμπνέωναν, κοιτάζοντας τα πάντα και τους πάντες σολιάζοντας...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— «Φεστιβάλ» και συναυλίες άναγγέλλονται συχνά, στην πρωτεύουσα, στά περίε-κα κι' σε μέρη όρενα και μπορεί να ύποθεση το κοινόν το εύεϊδες, πως οί μέρες μας κυλάνε με όργάνους και... χορούς!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— 'Εχει φάσει σε σημείον ή ρεσιταλο-πληθώρα, που άκούς σ' όλο το 'Αστυ και σ' όλόκληρη τη χώρα, μουσικές του «δωμάτιου» της... «κουζίνας» και του «χώλου» και παντού παίρνει και δίνει το γνωστό «... κλειδί του σόλα»!

— 'Ετσι ο 'Ελληνας έδεχθηκε κρίσι κι' άναπαράδω κι' ότι παντού σε δεκάδες μικρομάγαζα... «κλειδιά»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Κατακλύζουν την 'Ελλάδα οί όρχηστρες, οί «σολίστ», στά μοτίβα του Μπετόβεν, του Μασκάνι και του Λιστ και τις μέρες και τους μήνες των κυμάτων των... ζεστών σε φυσά παντού το πλήθος των όργάνων των... «πνευστών»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— 'Ερεσιτάλ» άκούς στην Πνύκα, στους Δελφούς, στον

Έσθηναν όλα, πώς θα έβριζαν όλα τους τη θέληση να δοκιμάσουν άλλη μία φορά.

Περμένε, όλα της ή ύπαρξή περμένε...

Ο Στέλιος της κρατούσε σφιχτά το χέρι. Η φυσιογνωμία του ήταν άγεροχη, θεληματική κι ή φωνή του ακούστηκε τραχεία:

— Άκου, Τασούλα! Δεν έχω συνηθίσει να με τραβάνε από τη μύτη. "Αν θέλεις να τα πάμε καλά, ν' αφήσεις τις φιλολογίες, ν' αφήσεις τις επαναστατικές ιδέες και τον εγωισμό. Γυναίκα είσαι, πιο μικρό μου πολλά χρόνια... και στο κάτω-κάτω, ποήεις, φαντάζομαι και μερικές υπογραφές... "Ασε λοιπόν τις κοιταξιές...

Άφησε λίγα δευτερόλεπτα άκοιμη το χέρι της στη χούφτα του. Άκούμα περμένε. Έκείνος όμως την κούνησε αυθαίρετα. Η έκφρασή του δεν έδειχνε τίποτε άλλο, παρά τον ένευροισμό του άντρα που έχει συνηθίσει να μη βρίζει εμπόδια.

Τον κούνησε βαθεία στα μάτια. Τρεμάμενη η ψυχή της ζήτησε να βρει στα βάθη της ματιάς του μία φιλόγ, μία μικρή φλογίτσα αγάπης, που θα είχε τη δύναμη να λιώσει τον πάγο από την καρδιά της. Δεν βρήκε τίποτα.

Το κορμί του, όλορθο, ξύλινο θάρει, δεν λυγίζει άπάνω της. Τα χέρια του δεν μαλακώνουν, δεν βρίζαν το δρόμο για ένα απαλό χάδι.

Κατέβασε τα μάτια της, αναστενάζοντας βαριά.

— Όχι, Στέλιο. Δεν υπάρχει πια δρόμος γυρισμού.

Μία άνευρη θλίψη αντισταλάσε στη φωνή της. Ο τόνος της είχε κάτι το αμετάκλητο, που τον έπεισε. Η φυσιογνωμία του έγινε μαυρή.

— Πολλοί καλά! Λοιπόν, εν τάξει... Το σπίτι είναι δικό μου, τα έπιπλα είναι δικά σου. Δεν έχεις παρά να σηκωθείς να φύγεις.

— Να! Μόλις ξενοικιαστή το σπίτι της μαμάς.

— Βλέπω ότι τα κανονίσατε όλα. Τάχετε προβλέψει. Ο άνδρας σου βέβαια, θα σούδωσε τις καλές αυτές συμβουλές.

Κούνησε μονάχα άνευρη το κεφάλι της και δεν είπε λέξη.

Πήγε και πήρε μόνο το παιδάκι της στην αγκαλιά της και γλείστηκε στο μικρό δωματίο. "Εγείρε το κεφάλι της, φίλησε τα μετάξινα μαλλιά του παιδιού.

Κι έμεινε εκεί πολλή ώρα με

Άπό το προσεχές τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει ένα καινούριο, ποιημένο και συγκλονιστικό μυθιστόρημα της δημοφιλούς συγγραφέως

Κας ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

«ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΙΛΗ»

Η Χριστίνα Δάρρα ζή εύτυχισμένη με τον άντρα της και τα δυο παιδιά της, ως την ημέρα, που, άνυποπτη, μπαίνει η ίδια στο σπίτι της το πνεύμα της καταστροφής, τον κακό της δαίμονα, με τη μορφή της παιδικής φίλης της Ζέτας. Όστόσο, για καιρό πολύ, δεν καταλαβαίνει πώς ή παρείσκτη τη σπρώχνει στην άβυσσο, με τον καταχθόνιο σκοπό να της πάρει τον άντρα της και να διαλύσει την οικογένειά της. Όταν το αντίλαμβάνεται, είναι πια πολύ αργά: Η πόρτα του σπιτιού της έχει κλείσει γι' αυτήν! Στην απελπισία της, βρίσκει σά μοναδική λύση την αυτοκτονία. Τάχα, το χέρι του Θεού θα άπλωθεί για να τη σώσει, την τελευταία στιγμή;

τα μάτια γλειστά, περιμένοντας ναρθούν τα δάκρυα. Τα μάτια της όμως έμειναν στεγνά.

— Δεν υπάρχουν δάκρυα πιά, δεν υπάρχουν... σκέφθηκε κι' αναστενάζοντας.

Κι' είχε την εντύπωση, πως ένοιωσε μέσα σ'α στήθη της ένα κομμάτι πάγο. Λες κι' η ψυχή ήταν κάτι το υλικό, που είχε περάσει πρώτο, στο ζωντανό άκουμα κορμί της.

ΟΛΑ ΑΛΛΑΖΟΥΝ

Η Μάρθα έτρεξε από την τραπέζια στην κουζίνα κι' από την κουζίνα στην τραπεζαρία, βιαστική και το σπίτι μοσχοβολούσε κανέλλα.

— Τασούλα... Κοντεύεις με τα τετράδια των παιδιών; Θάβηλα να με βοηθήσεις λιγάκι εδώ, στο χαλβά.

— Σηκώθηκε άμέσως ή Τασούλα. — Νά κάνω μία διακοπή, μαμά.

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Χαμογέλασε ή Τασούλα. — Δεν τη χορταίνεις, τη νουφούλα σου, ή, μαμά;

— Θαρρύνε, βλέπεις, τα παιδιά. Κι' ή Ντίνα θάνα βιαστική, όπως πάντα.

— Άμέσως, άμέσως, να μη μου χαλάσει ο χαλβάς.

— Έτρεξε στην κουζίνα. "Επειτα γύρισε, σκουπίζοντας τα χέρια της στην ποδιά της.

— Άκούω, παιδιά μου, άκούω...

Κανείς δε θα πίστευε πως ή Μάρθα ήταν ή ίδια γυναίκα, που πέρσι, τέτοιον καιρό, καθόταν σ'ε μιά άκρη του σπιτιού του Στέλιου, σκυμμένη, φοβισμένη, με μιά σάσια σκιάβας. Αντίθετα με την Τασούλα, είχε ξαναγίνει και το δέμα της λείο σχεδόν, ήταν ο καθαρός της ευτυχίας της.

— Ήταν δυο μήνες παντρεμένοι, ο Άλέξης με τη Ντίνα. Είχαν κάνει ένα όμοιο ταξίδι στην Τάλια, και τώρα γύριζαν από ένα ταξίδι στη Ρόδο.

— Τασούλα μάντεψε πού τον αναπάντησε στο βατόρι! Είπε ο Άλέξης.

— Πού θέλεις να ξέρω; άποκρίθηκε με το θλιμμένο της χαμόγελο ή Τασούλα.

— Ένοιωσε όμως την καρδιά της να βουλίζει με κάποιο προαίσθημα.

— Τό Στέλιο...

— Με τη σύζυγό του... συμπλήρωσε ή Ντίνα.

— Άθελά τις, πήδησε ή Τασούλα.

— Παντρεύτηκε;

— Μάντεψε με ποιάν;

— Με τη Ρίτσα Βλάχου...

Κυττάχτηκαν οι νύμφαντροι κι' έσώσαν στα γέλια.

— Τό περιμένουμε να το πής αυτό!

— Πέτυχα;

— Όχι! Με την Πόπη Βλάχου!

— Έμεινε με το στόμα άνοιχτό ή Τασούλα.

— Με την Πόπη;

— Τι γα σου πώ, θάβηλα να γελάσω, κι' όμως τον λυπήθηκα! Είπε ο Άλέξης.

— Θάρρυνε να είσαι από καμιά μεριά να ευχαριστηθείς. "Αν είχες δόσι χωρεκαζίας στην καρδιά σου, θα ευχαριστούσιν, είπες ή Ντίνα.

— Γιατί;

— Σηκώθηκε ή Ντίνα κι' άρπαξε τον άντρα της από το χέρι:

— "Ελα, Άλέξη, έλα ν' αναταράχουμε τη σκηνή. Άξίζει να την δής ή Τασούλα.

— Σηκώθηκε γελώντας ο Άλέξης. Πήρε ή Ντίνα το άπανφοράκι της, του τράβηξε στον ώμο, έπειτα άρπαξε ό,τι βρήκε μπροστά της: δυο-τρία μαξιλαράκια, ένα χαλάκι, μιά ζακέτα. Τα στοίβαξε

— Κι' άκούμα χειρότερα! γέλασε ο Άλέξης. Τι να σου πώ, άδερφούλα μου; "Αν δεν τα έβλεπα με τα μάτια μου, δεν θα τα πίστευα. Άφου σου λέω πως τον λυπήθηκα. Έχει γάσει κυριολεκτικά το ήθικό του. Άντες οι δυο γυναίκες τον έχουν υποτάξει.

— Άγ, αναστάναε ή Μάρθα. Δεν το ξέρετε; Όλα πληρώνται σ' αυτό τον κόσμο. Τι λέει κι' ο λαός; "ΕΗ πρώτη γυναίκα σκιάβασε, ή δεύτερη κυρά μου."

— Εγώ ήμουν ή δεύτερη, νουθώρισε ή Τασούλα.

— Στην περίπτωση του Στέλιου, φαίνεται πως χρειάζονταν ή τρίτη, γέλασε ο Άλέξης.

— Ανατράχισε ή Τασούλα:

— Αυτό του το είχα ειπυηθεί... Τότε, όταν μ' έκανε πολύ δυστυχισμένη, του είχα ειπυηθεί, μέσα μου να πεθάνω και να πάρω μία γυναίκα έτσι... σαν τη Πόπη Βλάχου.

— Τις έχει και τις δυο στο σβέρο του, είπε ή Ντίνα. Τα μάθαμε τα νέα. Κι' ή Ρίτσα πήγε στο σπίτι του. Άφησε τη δουλειά της κι' αυτή κι' έχει αναλάβει ο καλός μας ο Στέλιος, όχι μόνον τη διατροφή

όλα στους όμους και στα χέρια του Άλέξη.

— Αυτός είναι ο Στέλιος, είπε πολύ σοβαρά. Τώρα εγώ είμαι ή Πόπη.

— Σηκώσε το κεφάλι της, τούρλωσε το κορμί της, σ'ε τρόπο ώστε να προβάλλουν όλες οι στοργυλότητες, και πήρε ένα ύφος ή λίθιο και συγχρόνως ήγεμονικό:

— Στέλιο... Έλα, καμμένε...

Πατί άρρεεις... Οά χάσουμε τις καλές θέσεις... Στέλιο... Έλα, άγούρι μου... Θέλω να μου παραγγείλεις ένα παγωτό... Άγ, ξεράθηκε το λαοργυγκάκι μου... Στέλιο...

— Σηκώθηκε ή Ντίνα κι' έδωσε μιά σπρωξιά γελώντας στον Άλέξη:

— Έλα λοιπόν, τί κάθεται; Ξέχασες το ρόλο σου;

— Φορτωμένος καθώς ήταν, ο Άλέξης έσκυψε το κεφάλι του, πήρε ένα ύφος υποτακτικού ζώου και προχώρησε.

— Η Ντίνα έσκασε στα γέλια:

— Έτσι! Άκριβώς έτσι! Όλη την ώρα, όλη την ώρα, Ο Στέλιος ήταν φορτωμένος τα πιο άπθανά πράγματα της σκύζου του κι' έτρεχε σάν τη σβούρα. Δε τον άφησε λεπτό να καθήσει.

— Κι' εκείνος; ρώτησε ή Τασούλα.

— Έβρασε μέσα του, είπε ο Άλέξης. Τον καταλάβαινα πως έβρασε μέσα του. Κι' άνω δεν της άνήχησε ούτε μία φορά.

— Στάσου... υπάρχει και συνέχεια. Τόπος οόλος. Άλλά πού θα πάει τον τούτο οόλο... Έγώ κι' αυτόν, δεν περιόριζε...

— Αναστάναε τα μαλλιά της, τ' άφησε να πέσουν παλάβι στο μετωπό της και ρούφηξε μέσα τα δροσερά της μάγουλα, για να φαίνεται άδύνατη.

— Καταλαβαίνεις ποιά είμαι τώρα; ρώτησε την Τασούλα. "Η Ρίτσα!

— "Η Ρίτσα; άπόρησε ή Τασούλα. Τι δουλειά είχε...

— Άν πώς; Πώς θα γινόταν το τούτο; "Η Ρίτσα ήταν όλη την ώρα δίπλα στην Ξαδέσχη της.

— Πήρε ή Ντίνα ένα ύφος αθάδιζο, που φανόταν κομψό στο είνεγκό της πρόσωπο, κι' ή φωνή της ακούστηκε τραχεία:

— Μη λές ήλιθιότητες... Ά, για να σου πώ... γέρο ξεμοραμένη! Τι νομίζεις πως έπειδι σου κόναμε το γατρί να γυρίσουμε να σ'ε κωτάσουμε...

— Έτσι του μιλούσε; άπόρησε ή Τασούλα.

— Κι' άκούμα χειρότερα! γέλασε ο Άλέξης. Τι να σου πώ, άδερφούλα μου; "Αν δεν τα έβλεπα με τα μάτια μου, δεν θα τα πίστευα. Άφου σου λέω πως τον λυπήθηκα. Έχει γάσει κυριολεκτικά το ήθικό του. Άντες οι δυο γυναίκες τον έχουν υποτάξει.

— Άγ, αναστάναε ή Μάρθα. Δεν το ξέρετε; Όλα πληρώνται σ' αυτό τον κόσμο. Τι λέει κι' ο λαός; "ΕΗ πρώτη γυναίκα σκιάβασε, ή δεύτερη κυρά μου."

— Εγώ ήμουν ή δεύτερη, νουθώρισε ή Τασούλα.

— Στην περίπτωση του Στέλιου, φαίνεται πως χρειάζονταν ή τρίτη, γέλασε ο Άλέξης.

— Ανατράχισε ή Τασούλα:

— Αυτό του το είχα ειπυηθεί... Τότε, όταν μ' έκανε πολύ δυστυχισμένη, του είχα ειπυηθεί, μέσα μου να πεθάνω και να πάρω μία γυναίκα έτσι... σαν τη Πόπη Βλάχου.

— Τις έχει και τις δυο στο σβέρο του, είπε ή Ντίνα. Τα μάθαμε τα νέα. Κι' ή Ρίτσα πήγε στο σπίτι του. Άφησε τη δουλειά της κι' αυτή κι' έχει αναλάβει ο καλός μας ο Στέλιος, όχι μόνον τη διατροφή

όλα στους όμους και στα χέρια του Άλέξη.

— Αυτός είναι ο Στέλιος, είπε πολύ σοβαρά. Τώρα εγώ είμαι ή Πόπη.

— Σηκώσε το κεφάλι της, τούρλωσε το κορμί της, σ'ε τρόπο ώστε να προβάλλουν όλες οι στοργυλότητες, και πήρε ένα ύφος ή λίθιο και συγχρόνως ήγεμονικό:

— Στέλιο... Έλα, καμμένε...

Πατί άρρεεις... Οά χάσουμε τις καλές θέσεις... Στέλιο... Έλα, άγούρι μου... Θέλω να μου παραγγείλεις ένα παγωτό... Άγ, ξεράθηκε το λαοργυγκάκι μου... Στέλιο...

— Σηκώθηκε ή Ντίνα κι' έδωσε μιά σπρωξιά γελώντας στον Άλέξη:

— Έλα λοιπόν, τί κάθεται; Ξέχασες το ρόλο σου;

— Φορτωμένος καθώς ήταν, ο Άλέξης έσκυψε το κεφάλι του, πήρε ένα ύφος υποτακτικού ζώου και προχώρησε.

— Η Ντίνα έσκασε στα γέλια:

— Έτσι! Άκριβώς έτσι! Όλη την ώρα, όλη την ώρα, Ο Στέλιος ήταν φορτωμένος τα πιο άπθανά πράγματα της σκύζου του κι' έτρεχε σάν τη σβούρα. Δε τον άφησε λεπτό να καθήσει.

— Κι' εκείνος; ρώτησε ή Τασούλα.

— Έβρασε μέσα του, είπε ο Άλέξης. Τον καταλάβαινα πως έβρασε μέσα του. Κι' άνω δεν της άνήχησε ούτε μία φορά.

— Στάσου... υπάρχει και συνέχεια. Τόπος οόλος. Άλλά πού θα πάει τον τούτο οόλο... Έγώ κι' αυτόν, δεν περιόριζε...

— Αναστάναε τα μαλλιά της, τ' άφησε να πέσουν παλάβι στο μετωπό της και ρούφηξε μέσα τα δροσερά της μάγουλα, για να φαίνεται άδύνατη.

— Καταλαβαίνεις ποιά είμαι τώρα; ρώτησε την Τασούλα. "Η Ρίτσα!

— "Η Ρίτσα; άπόρησε ή Τασούλα. Τι δουλειά είχε...

— Άν πώς; Πώς θα γινόταν το τούτο; "Η Ρίτσα ήταν όλη την ώρα δίπλα στην Ξαδέσχη της.

— Πήρε ή Ντίνα ένα ύφος αθάδιζο, που φανόταν κομψό στο είνεγκό της πρόσωπο, κι' ή φωνή της ακούστηκε τραχεία:

— Μη λές ήλιθιότητες... Ά, για να σου πώ... γέρο ξεμοραμένη! Τι νομίζεις πως έπειδι σου κόναμε το γατρί να γυρίσουμε να σ'ε κωτάσουμε...

— Έτσι του μιλούσε; άπόρησε ή Τασούλα.

— Κι' άκούμα χειρότερα! γέλασε ο Άλέξης. Τι να σου πώ, άδερφούλα μου; "Αν δεν τα έβλεπα με τα μάτια μου, δεν θα τα πίστευα. Άφου σου λέω πως τον λυπήθηκα. Έχει γάσει κυριολεκτικά το ήθικό του. Άντες οι δυο γυναίκες τον έχουν υποτάξει.

— Άγ, αναστάναε ή Μάρθα. Δεν το ξέρετε; Όλα πληρώνται σ' αυτό τον κόσμο. Τι λέει κι' ο λαός; "ΕΗ πρώτη γυναίκα σκιάβασε, ή δεύτερη κυρά μου."

— Εγώ ήμουν ή δεύτερη, νουθώρισε ή Τασούλα.

— Στην περίπτωση του Στέλιου, φαίνεται πως χρειάζονταν ή τρίτη, γέλασε ο Άλέξης.

— Ανατράχισε ή Τασούλα:

— Αυτό του το είχα ειπυηθεί... Τότε, όταν μ' έκανε πολύ δυστυχισμένη, του είχα ειπυηθεί, μέσα μου να πεθάνω και να πάρω μία γυναίκα έτσι... σαν τη Πόπη Βλάχου.

— Τις έχει και τις δυο στο σβέρο του, είπε ή Ντίνα. Τα μάθαμε τα νέα. Κι' ή Ρίτσα πήγε στο σπίτι του. Άφησε τη δουλειά της κι' αυτή κι' έχει αναλάβει ο καλός μας ο Στέλιος, όχι μόνον τη διατροφή

όλα στους όμους και στα χέρια του Άλέξη.

— Αυτός είναι ο Στέλιος, είπε πολύ σοβαρά. Τώρα εγώ είμαι ή Πόπη.

— Σηκώσε το κεφάλι της, τούρλωσε το κορμί της, σ'ε τρόπο ώστε να προβάλλουν όλες οι στοργυλότητες, και πήρε ένα ύφος ή λίθιο και συγχρόνως ήγεμονικό:

— Στέλιο... Έλα, καμμένε...

Πατί άρρεεις... Οά χάσουμε τις καλές θέσεις... Στέλιο... Έλα, άγούρι μου... Θέλω να μου παραγγείλεις ένα παγωτό... Άγ, ξεράθηκε το λαοργυγκάκι μου... Στέλιο...

— Σηκώθηκε ή Ντίνα κι' έδωσε μιά σπρωξιά γελώντας στον Άλέξη:

— Έλα λοιπόν, τί κάθεται; Ξέχασες το ρόλο σου;

— Φορτωμένος καθώς ήταν, ο Άλέξης έσκυψε το κεφάλι του, πήρε ένα ύφος υποτακτικού ζώου και προχώρησε.

— Η Ντίνα έσκασε στα γέλια:

— Έτσι! Άκριβώς έτσι! Όλη την ώρα, όλη την ώρα, Ο Στέλιος ήταν φορτωμένος τα πιο άπθανά πράγματα της σκύζου του κι' έτρεχε σάν τη σβούρα. Δε τον άφησε λεπτό να καθήσει.

— Κι' εκείνος; ρώτησε ή Τασούλα.

— Έβρασε μέσα του, είπε ο Άλέξης. Τον καταλάβαινα πως έβρασε μέσα του. Κι' άνω δεν της άνήχησε ούτε μία φορά.

— Στάσου... υπάρχει και συνέχεια. Τόπος οόλος. Άλλά πού θα πάει τον τούτο οόλο... Έγώ κι' αυτόν, δεν περιόριζε...

— Αναστάναε τα μαλλιά της, τ' άφησε να πέσουν παλάβι στο μετωπό της και ρούφηξε μέσα τα δροσερά της μάγουλα, για να φαίνεται άδύνατη.

— Καταλαβαίνεις ποιά είμαι τώρα; ρώτησε την Τασούλα. "Η Ρίτσα!

— "Η Ρίτσα; άπόρησε ή Τασούλα. Τι δουλειά είχε...

— Άν πώς; Πώς θα γινόταν το τούτο; "Η Ρίτσα ήταν όλη την ώρα δίπλα στην Ξαδέσχη της.

— Πήρε ή Ντίνα ένα ύφος αθάδιζο, που φανόταν κομψό στο είνεγκό της πρόσωπο, κι' ή φωνή της ακούστηκε τραχεία:

— Μη λές ήλιθιότητες... Ά, για να σου πώ... γέρο ξεμοραμένη! Τι νομίζεις πως έπειδι σου κόναμε το γατρί να γυρίσουμε να σ'ε κωτάσουμε...

— Έτσι του μιλούσε; άπόρησε ή Τασούλα.

— Κι' άκούμα χειρότερα! γέλασε ο Άλέξης. Τι να σου πώ, άδερφούλα μου; "Αν δεν τα έβλεπα με τα μάτια μου, δεν θα τα πίστευα. Άφου σου λέω πως τον λυπήθηκα. Έχει γάσει κυριολεκτικά το ήθικό του. Άντες οι δυο γυναίκες τον έχουν υποτάξει.

— Άγ, αναστάναε ή Μάρθα. Δεν το ξέρετε; Όλα πληρώνται σ' αυτό τον κόσμο. Τι λέει κι' ο λαός; "ΕΗ πρώτη γυναίκα σκιάβασε, ή δεύτερη κυρά μου."

— Εγώ ήμουν ή δεύτερη, νουθώρισε ή Τασούλα.

— Στην περίπτωση του Στέλιου, φαίνεται πως χρειάζονταν ή τρίτη, γέλασε ο Άλέξης.

— Ανατράχισε ή Τασούλα:

— Αυτό του το είχα ειπυηθεί... Τότε, όταν μ' έκανε πολύ δυστυχισμένη, του είχα ειπυηθεί, μέσα μου να πεθάνω και να πάρω μία γυναίκα έτσι... σαν τη Πόπη Βλάχου.

— Τις έχει και τις δυο στο σβέρο του, είπε ή Ντίνα. Τα μάθαμε τα νέα. Κι' ή Ρίτσα πήγε στο σπίτι του. Άφησε τη δουλειά της κι' αυτή κι' έχει αναλάβει ο καλός μας ο Στέλιος, όχι μόνον τη διατροφή

όλα στους όμους και στα χέρια του Άλέξη.

— Αυτός είναι ο Στέλιος, είπε πολύ σοβαρά. Τώρα εγώ είμαι ή Πόπη.

— Σηκώσε

να ή Ντίνα. Ξέρεις πολύ καλά τί ήθελε...

Κατέβασε το κεφάλι της ή Τασούλα. Ήξερε φυσικά...

Δύο μήνες τώρα, της έστελνε ό Άνδρέας γράμματα φλογερά ί-
κετευτικά. Γράμματα που θά μπο-
ρούσαν να κλονίσουν καί βράχο.
Ή Τασούλα είχε άπαντήσει μόνο
στό πρώτο. Δύο λόγια... μονάχα
δύο λόγια:

«Αδύνατον! Κίττα να δημι-
ουργήσεις κι' εσύ τή ζωή σου. Δεν
πρόκειται ν' άπαντήσω σε άλλο
σου γράμμα».

Αυτός όμως της έγραφε συνέ-
χιστα. Τώρα τελευταία μονάχα, εί-
χε σταματήσει.

— Γιατί ήλθε σε σάς; Έκανε ή
Τασούλα με παράπονο.

— Έπειδή δε μπορεί νά ξεηγή-
ση τή στάσι σου, απογοήθηκε ό
Άλέξης. Δεν άπαντάς στά γράμ-
ματά του, αποφεύγεις συστηματικά
κάθε συνάντησι μαζί του... Κι'
ήλθε νά ρωτήσει.

— Δεν τόν ξεηγήσατε;

— Τού ξεηγήσαμε, πώς ό κλο-
νισμός πού ύπέστης ήταν τόσο φο-
βερός...

— Αυτός όμως δε μπορεί νά
τό καταλάβη, δε μπορεί νά πα-
ραδεχθώ...

— Καί πού καταλήξατε; ρώ-
τησε ή Τασούλα άγνα.

Τό νεαρό άντρόγυνο άντήλαξε
μιά γοήγορη πονηρή ματιά. Κι'
έπειτα ή Ντίνα απογοήθηκε, τάχα
αδιάφορα:

— Πουθενά. Πού ήθελες νά κα-
ταλήξουμε;

— Τού είπαμε ν' άφήση νά πε-
ράσει λίγος καιρός άκόμα, είπε ό
Άλέξης.

Ή Τασούλα έσπινε τό κεφάλι:
— Όσοι καιρός καί νά περάσει,
καί πέντε καί δέκα χρόνια, δεν ή'
άλλάξη τίποτε μέσα μου. Σας έ-
ξηγησα. Μιά μένα πέθαναν όλα...

— Αυτό τού είπαμε κι' έμεις...
είπε ό Άλέξης.

Καί πάλι άλλαξε μιά πονηρή
ματιά με τή γυναίκα του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετά λίγες ήμέρες, ήταν τό
πρώτο μάθημα τού έτους. Τά κο-
ριτσάκια είχαν υποδεχθί τήν νεα-
ρή τους καθηγήτρια με άγάπη, μ'
ενθουσιασμό.

Μόλις ανέθηκε στην έδρα ή
Τασούλα, ένοιωσε τή καρδιά της
νά σφιγγεται.

Ακριβώς ή άγάπη κι' ό ένθου-
σιασμός τών παιδιών, κι' ή εκτί-
μησι πού είχαν γι' αυτήν όλοι οι
συνάδελφοι, της θύσαν τή μαρ-
τυρία της ζωής κοντά στό Στέ-
λιο. Θυμήθηκε...

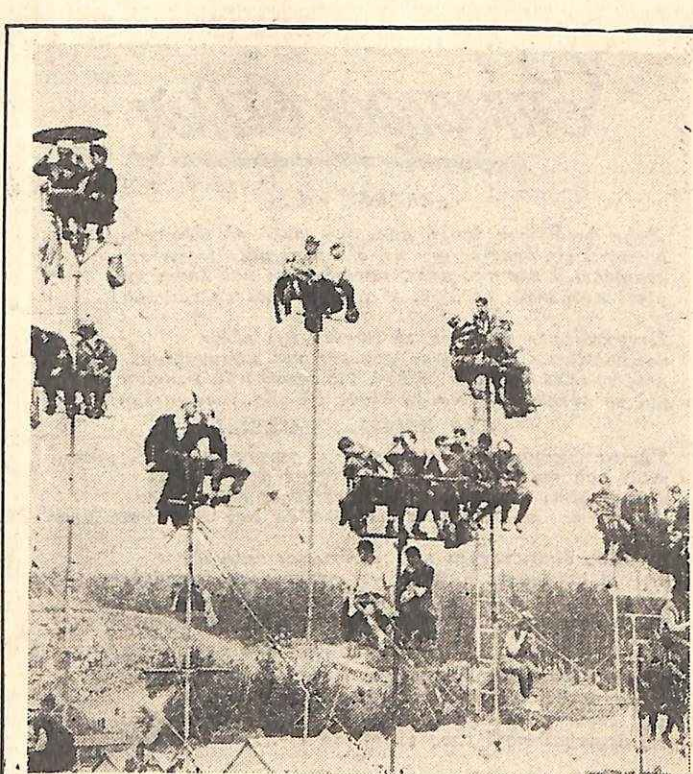
— Έτσι είχε νιώσει
κάποτε σάπι της, γεμάτη χα-
ράς καί συγκίνηση γιά τήν του-
φερότητα πού της έδειχναν τά κο-
ριτσάκια καί γιά τά καλά λόγια
πού της είχε πη ό γυναικείαρχης.

Της είχε πλέξει αληθινό ήμνο,
μαρτυρία σε άλλους ήλικιωμένους
καθηγητάς:

— Ή κυρία Λόγγου, είναι ή ή-
λικιωμένη τού σχολείου μας. Τόσο
νέα, κι' όμως κατώτερη όχι μόνο
νά κερδίση τήν άγάπη τών παι-
διών, αλλά καί νά τους εκθλιψη.
Αυτά είναι ήμνητα προσόντα... Εί-
ναι μιά ακτινοβολία της ψυχής.

— Όλα συντελούν. Καί τό παρο-
υσιαστικό κι' ή έμπρασι τού προ-
σώπου, καί ό τόνος της φωνής.
Ό άνθρωπος είναι γεννημένος γιά
κάθε πράγμα. Κι' ή νεορά μας
συνάδελφος είναι γεννημένη γιά
νά κατακτά με τό πνεύμα της.

Τά μάτια της είχαν βουρκώσει
τότε. Στο σπίτι της, ξεχάστηκε
κάι άρχισε νά διηγείται τό περ-
σιστικό στό Στέλιο. Αυτός δεν
την άφήσε νά προχωρήσει. Μόλις
ήλθε στο νόημα τί ήθελε νά πη—

ΜΕΤΕΩΡΟΙ ΘΕΑΤΑΙ

Δεν πρόκειται γιά καμμία δημοική επίδειξι άκροατικών Ικανοτήτων,
αλλά γιά ένα πρωτότυπο τρόπο, πού έπενόησαν θεαταί της Δυτικής
Γερμανίας, γιά νά παρακολουθήσουν τους προσφάτους μοτοσυκλετι-
στικούς αγώνες, πού παρουσιάζαν μεγάλο ενδιαφέρον. Τά καθίσματα
έγκατεστάθηκαν πάνω σε μεγάλους πασσάλους καί όσοι δεν τους φό-
βειζε ό λιγυρός μπορούσαν νά σκαρφαλώσουν στός ύψος της άρεσκείας
τους, γιά νά παρακολουθήσουν τους αγώνες χωρίς κανένα έμπόδιο.
Οι λιγοστές προνομιοχές αυτές θέσεις κατελήφθησαν πολλές ώρες
πρό της έναρξης των αγώνων.

μάντευε μάλλον—τή διέκοψε, μ'
ένα περιφρονητικό γέλιο:

— Έμ, οι κακομοιράνοι οι δά-
σκαλοι, γερωντάκια αυτοί, σε βλέ-
πουν νεαρά... Καί ήλθια νά ήσουν,
πάλι θά τους γυάλιζε.

Αυτή ήταν ή πρώτη του έντύ-
πωση. Καί σε λίγο, λές κι' ήθελε
νά τήν ταπεινώσει—συνειδητά ή
υποσυνειδητά, ποτέ δε μπόρεσε νά
τό ξεδιανθί ή Τασούλα— της
είχε δημιουργήσει μιά από τίς
δραματικές σκηνές του, γιά μιά
άσημαντη αιτία: (Είχε χαρίσει σε
μιά παραδουλεύτρια ένα παλιό ζευ-
γάρι παπουτσία τού Στέλιου, πού
εκείνος δεν τά φορούσε ποτέ. Τό
παιδί είδαν αυτοί καί της έστισε
μιά τέτοια σκηνή, πού τήν έκανε
νά κλαίη ολόκληρο τό βράδυ).

Γιατί τά θυμήθηκε, αυτά; Για-
τί της έκοντανεσαν τίς θλιβερές
εκείνες ώρες, τά χαμόγελα τών
παιδιών;

Είχε τρεις μήνες πού βγίκε τό
διαζύγιο. Τρεις μήνες, μπορούσε
ν' άνασάνη έλεύθερα. Πού' όλες
τίς φοβέρες του, ό Στέλιος είχε
άποφασίσει νά μη φέρη δυσκολί-
ες στό τέλος. (Χωρίς νά πη τί-
ποτε της αδελφής του, ό Άλέξης
τόν είχε συναντήσει μερικώς φο-

— Έμ, οι κακομοιράνοι οι δά-
σκαλοι, γερωντάκια αυτοί, σε βλέ-
πουν νεαρά... Καί ήλθια νά ήσουν,
πάλι θά τους γυάλιζε.

Αυτή ήταν ή πρώτη του έντύ-
πωση. Καί σε λίγο, λές κι' ήθελε
νά τήν ταπεινώσει—συνειδητά ή
υποσυνειδητά, ποτέ δε μπόρεσε νά
τό ξεδιανθί ή Τασούλα— της
είχε δημιουργήσει μιά από τίς
δραματικές σκηνές του, γιά μιά
άσημαντη αιτία: (Είχε χαρίσει σε
μιά παραδουλεύτρια ένα παλιό ζευ-
γάρι παπουτσία τού Στέλιου, πού
εκείνος δεν τά φορούσε ποτέ. Τό
παιδί είδαν αυτοί καί της έστισε
μιά τέτοια σκηνή, πού τήν έκανε
νά κλαίη ολόκληρο τό βράδυ).

Γιατί τά θυμήθηκε, αυτά; Για-
τί της έκοντανεσαν τίς θλιβερές
εκείνες ώρες, τά χαμόγελα τών
παιδιών;

Είχε τρεις μήνες πού βγίκε τό
διαζύγιο. Τρεις μήνες, μπορούσε
ν' άνασάνη έλεύθερα. Πού' όλες
τίς φοβέρες του, ό Στέλιος είχε
άποφασίσει νά μη φέρη δυσκολί-
ες στό τέλος. (Χωρίς νά πη τί-
ποτε της αδελφής του, ό Άλέξης
τόν είχε συναντήσει μερικώς φο-

— Έμ, οι κακομοιράνοι οι δά-
σκαλοι, γερωντάκια αυτοί, σε βλέ-
πουν νεαρά... Καί ήλθια νά ήσουν,
πάλι θά τους γυάλιζε.

Αυτή ήταν ή πρώτη του έντύ-
πωση. Καί σε λίγο, λές κι' ήθελε
νά τήν ταπεινώσει—συνειδητά ή
υποσυνειδητά, ποτέ δε μπόρεσε νά
τό ξεδιανθί ή Τασούλα— της
είχε δημιουργήσει μιά από τίς
δραματικές σκηνές του, γιά μιά
άσημαντη αιτία: (Είχε χαρίσει σε
μιά παραδουλεύτρια ένα παλιό ζευ-
γάρι παπουτσία τού Στέλιου, πού
εκείνος δεν τά φορούσε ποτέ. Τό
παιδί είδαν αυτοί καί της έστισε
μιά τέτοια σκηνή, πού τήν έκανε
νά κλαίη ολόκληρο τό βράδυ).

Γιατί τά θυμήθηκε, αυτά; Για-
τί της έκοντανεσαν τίς θλιβερές
εκείνες ώρες, τά χαμόγελα τών
παιδιών;

Είχε τρεις μήνες πού βγίκε τό
διαζύγιο. Τρεις μήνες, μπορούσε
ν' άνασάνη έλεύθερα. Πού' όλες
τίς φοβέρες του, ό Στέλιος είχε
άποφασίσει νά μη φέρη δυσκολί-
ες στό τέλος. (Χωρίς νά πη τί-
ποτε της αδελφής του, ό Άλέξης
τόν είχε συναντήσει μερικώς φο-

— Έμ, οι κακομοιράνοι οι δά-
σκαλοι, γερωντάκια αυτοί, σε βλέ-
πουν νεαρά... Καί ήλθια νά ήσουν,
πάλι θά τους γυάλιζε.

Αυτή ήταν ή πρώτη του έντύ-
πωση. Καί σε λίγο, λές κι' ήθελε
νά τήν ταπεινώσει—συνειδητά ή
υποσυνειδητά, ποτέ δε μπόρεσε νά
τό ξεδιανθί ή Τασούλα— της
είχε δημιουργήσει μιά από τίς
δραματικές σκηνές του, γιά μιά
άσημαντη αιτία: (Είχε χαρίσει σε
μιά παραδουλεύτρια ένα παλιό ζευ-
γάρι παπουτσία τού Στέλιου, πού
εκείνος δεν τά φορούσε ποτέ. Τό
παιδί είδαν αυτοί καί της έστισε
μιά τέτοια σκηνή, πού τήν έκανε
νά κλαίη ολόκληρο τό βράδυ).

Γιατί τά θυμήθηκε, αυτά; Για-
τί της έκοντανεσαν τίς θλιβερές
εκείνες ώρες, τά χαμόγελα τών
παιδιών;

Είχε τρεις μήνες πού βγίκε τό
διαζύγιο. Τρεις μήνες, μπορούσε
ν' άνασάνη έλεύθερα. Πού' όλες
τίς φοβέρες του, ό Στέλιος είχε
άποφασίσει νά μη φέρη δυσκολί-
ες στό τέλος. (Χωρίς νά πη τί-
ποτε της αδελφής του, ό Άλέξης
τόν είχε συναντήσει μερικώς φο-

— Έμ, οι κακομοιράνοι οι δά-
σκαλοι, γερωντάκια αυτοί, σε βλέ-
πουν νεαρά... Καί ήλθια νά ήσουν,
πάλι θά τους γυάλιζε.

νερά πώς δεν είχε πεισθή. Καί
τόρα, κάτω από τίς διαπεραστι-
κές ματιές τών χοιροτόων, πού
προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν κι'
αυτές εκείνο πού είχε ανακαλύψει
ή Φανίτσα, ένοιωσε ή Τασούλα τήν
καρδιά της νά σφίγγεται πού πο-
λύ. Όταν χτύπησε τό κουδούνι,
ανάσανε με άνακούφισι.

Βγίκε από τό σχολείο καί, κα-
θώς φαινόταν ένα κοφί φθινοπορι-
νό αεράκι, έβλεπε γιά μιά στιγμή
τά μάτια της, γιά νά νιώσει πού
βαθεία στην ψυχή της τήν ευερ-
γετική πνοή του.

— Τασούλα!

— Άνοιξε γιά μιά στιγμή τά μά-
τια της, έπειτα τά έβλεπε πάλι ά-
μέσως. Ήταν σίγουρη πώς ώνει-
ρευόταν...

— Τασούλα!...

— Ένα χέρι έπιασε τό δικό της.
— Πόσο αδύνατος, αγάπη
μου... Τό χεράκι σου... Τό χερά-
κι σου έγινε παιδικάκι.

— Γιατί ήλθες, Άνδρέας;

— Αυτό μονάχα έχεις νά μου
πής:

— Ένοιωσε πώς τά μάτια της
βούρκοσαν.

— Θα είχα νά σοϋ πώ κι' άλ-
λα. Άλλά έμαθα ν' άνοιγω τήν
καρδιά μου Άνδρέα.

— Τό έξω, απογοήθηκε ό νεός
σοβάρι. Γι' αυτό, δεν είναι άνάγκη
νά μιλήσεις εσύ. Μπορείς όμως ν'
άκουσης Τασούλα... Παντρεύτη-
καν κι' οι δυο άδελφές μου. Σή-
μερα τέλειωσε κι' ή έντίτασι τού
βιβλίου μου... Είναι ένα μυθιστό-
ρημα.

— Άνοιξε τό χαρτοφύλακα του
έβγαλε ένα βιβλίο. Άβέλα της
έσφιξε μιά ματιά στόν τίτλο ή Τα-
σούλα κι' άνατόρησε: Με γράμ-
ματα κόκκινα, αιμάτινα θαυρεί,
άπάνω σε μαύρο φόντο, ήταν
γραμμένες οι λέξεις: «Σκότωσε
τήν ψυχή μου».

— Σήκωσε τά μάτια της, τόν κί-
ταξε έρωτηματικά.

— Εσύ είσαι ή ήρωίδα, της εί-
πε με λατρεία. Θα τό διαβάσεις;
— Έκανε «ναι» με τό κεφάλι ή
Τασούλα.

— Έως τό τέλος;

— Ναι, Άνδρέα...

Της πήρε τό βιβλίο από τό χέ-
ρι, της έδειξε τόν τίτλο τού τε-
λευταίου κεφαλαίου:

— Διάβασε αυτό τόν τίτλο, ά-
γάπη μου. Μ' αυτό τελειώνει τό
βιβλίο:

— «Ένα λουλούδι μέσα στά
συντρίμια», διάβασε σιγανά ή Τα-
σούλα.

— Είναι τό λουλούδι της άγά-
πης, ψιθύρισε ό Άνδρέας, καί πέ-
ρασε τό χέρι του στη μέση της.

Είναι τό λουλούδι ποίησε τή δύ-
ναμι νά σκεπάζη κάθε συντόμη
κάθε τάφο.

— Φιλολογία!

— Ανατρίχιασε με τήν ίδια της
τή φωνή. Είδε τά μάτια του νά
μεγαλώνουν, νά τήν κυττάζουν γε-
μάτα παράπονο καί απορία.

— Έσκυψε τό κεφάλι της καί περ-
πάτησε βουδή δίπλα του κάμποση
ώρα.

— Τί λές, Φανίτσα; Πώς σοϋ
πέρασε αυτή ή ιδέα;

Κατέβασε τά μάτια της ή μι-
κή. Τό ύψος της όμως έλεγε φα-

— Τασούλα... Όλο τό βιβλίο
είναι ένα κομμάτι τού, της... δι-
κής σου τής ζωής. Όταν τό διαβά-
σης θά καταλάβεις. Τό μόνο γε-
φάλας πού ένοιασα έγώ, είναι τό
τελευταίο. Δέ θέλεις νά τό ξανα-
γράψουμε μαζί... καί νά διορθώ-
σουμε ότι είναι μέσα στις γραμ-
μές του... φιλολογία;

— Άνδρέα... Άνδρέα...

— Η φωνή της κόπηκε από ένα
αναφυλλτό.

— Γιατί κλαίς, άγάπη μου;

— Έπειδή δε μπορείς νά κατα-
λάβεις... δεν είναι δυνατόν νά κα-
ταλάβεις...

— Πές μου...

— Πώς ή καρδιά μου είναι νε-
κρή... Τό τελευταίο κεφάλαιο τού

βιβλίου σου πρέπει νά τ' αλλάξω:
Άνδρέα. Άλλος τίτλος είναι πού
ταίριαστός: «Μιά καρδιά νεκρή
κάτω από τήν εντομή».

Της πήρε τό χέρι με λατρεία:
— Τασούλα, μη σκέπτεσαι πιά
τίποτε. Έλα ν' άκούσουμε ξανά
μαζί τή ζωή. Σ' άγατώ... Δεν ά-
γάπησα άλλη γυναίκα στη ζωή
μου.

Τραβήξε τό χέρι της απαλά ά-
πό τό δικό του.

— Είσαι νέος, εσύ. Άνδρέα,
κι' έγώ γερασμένη.

— Δέ ντρέπεσαι; γέλασε ό Άν-
δρέας. Έγώ σε περνάω πέντε
χρόνια.

— Έγώ σε περνάω όμως πενήν-
τα... Δεν μπορείς νά τό καταλά-
βεις...

— Έσφιξε τό χέρι του στη μέση
της.

— Σ' αγαπώ... άς με περνάς έ-
κατό χρόνια. Ή δική σου ή άγά-
πη τί έγινε;

— Σταμάτησε, τόν κυττάζε στά
μάτια:

— Ίσως νά είναι άγάπη κι' αυ-
τό...

— Δεν σε καταλαβαίνω, Τα-
σούλα.

— Νά, πού σοϋ λέω όχι... Ί-
σως νά σ' αγαπώ τόσο άκόμα,
πou νά μη θέλω νά σε κάνω δυ-
στυγισμένο.

— Έκανε νά τήν τραβήξει άπάνω
του, νά τή φιλήσει. Ή Τασούλα
όμως τόν άπέθηκε μαλακά:

— Ή καρδιά μου είναι νεκρή...
νεκρή...

Παρά τήν αντίστασι της, τή φι-
λησε, τήν άνάγκασε νά μείνη ένα
δευτερόλεπτο στην άγκαλιά του:

— Κλαίς, της είπε με άπειρη
τρανφερότητα. Οι πεθάνοντες δεν
κλαίει. Κι' οι νεκρές καρδιές έ-
χουν ξεγράψει τά δάκρυα. Σού φι-
λησα τά δακρυογόνα μάτια, Τα-
σούλα, κι' ένοιωσα, μαζί με τήν
γεύσι τών δακρύων, καί τόν παι-
νό τής ζωής... τής καινοτομίας ζω-
ής, πού δεν τολμάει άκόμα νά φα-
νερωθή. Θα περνώω όμως, Θα
βλεπωώστε, Τασούλα... Στο θά-
ξίλωμαι πώς δεν θά θέλησω νά έκ-
δώσω τά πράγματα. Όταν σε φι-
λήσω όμως ξανά, κι' αντί γιά δά-
κρυα από τά μάτια σου, φιλήσω
τό γέλιο στά χείλη σου... τότε...

— Σταμάτησε. Ή Τασούλα έστρε-
ψε στην άγκαλιά του.

Κοινό, δροσερό τό φθινοπορινό
αεράκι πέρασε άπάνω από τά
σχοίνα, κι' έβασσε ύγρο κι' ένο-
διαστό στό πρόσωπό της. Ή Τα-
σούλα άνατόρησε κι' άβέλα της
στοιμάχησε άπάνω του.

— Ό Άνδρέας γέλασε:

— Άγάπη μου, τής ψιθύρισε με
άπειρη τρανφερότητα. Ξέρεις πολ-
λές νεκρές καρδιές ήτανε λίγη
έσπασα κοντά στον άντρα πού
αγαπάει.

Τραβήχτηκε ταραγμένη από τήν
άγκαλιά του. Τά μάτια της ήταν
θολά από τά δάκρυα:

— Περίμενε! τού ψιθύρισε με
πόνο. Δέ θέλω όμως νά δέσεις τή
ζωή σου...

— Τήν έγω δέσει κιόλας με
μιά... νεκρή καρδιά! της ψιθύ-
ρισε με άπειρη τρανφερότητα.

ΤΕΛΟΣ

ΟΚΤΩ ΚΙΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ
ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ

Ό Ράβμοντ Τοντιμάν, ένας
Παριζιάνος έμπορος 31 χρόνων, πα-
τέρας τριών παιδιών, πέθανε εξ αι-
τίας μιάς κούρας άδυστυχισματος
με βάση τά διουρητικά χάπια, πού
τόν έκαναν νά χάση όκτώ κιλά σε
πέντε μέρες. Ό έσφυκτός θάνατός
του, φαίνεται ότι προήλθε από τόν
υπερβολικό περιορισμό τού πλάσμα-
τος στό αίμα. Ή σύζυγός του,
καθηγήτρια τών ειδικών επιστημών,
πού είχε συστήσει στον άντρα της
αυτή τήν «θανατηφόρο» κούρα.

Πάρε εσύ τό βολάν, Άμαλία. Νά καθίσω έγώ πίσω
με τή δεσποινίδα!...

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Η γκάφα τού συζύγου

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΚΑΣΤΟΝ ΦΕΡΜΕΡΟΝ, 40 χρόνων. ΡΟΖΑΛΙΑ, γυ-
ναίκα του, 30 χρόνων. Κος ΖΙΡΟΝΤΟΝ, γιατρός. ΓΕΙΤΟ-
ΝΕΣ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ.

(Ό Γκαστόν μπαίνει στό σπί-
τι του κρατώντας μιά βαλίτσα
καί τήν πετά σ' ένα καναπέ, μα-
ζύ με τό καπέλλο του).

ΓΚΑΣΤΟΝ: Πόσο θά χαρή ό-
ταν με δη έαφικά ή άγαπημένη
μου Ροζαλία!... Ήρθα χωρίς νά
τήν ειδοποιήσω, δυο μέρες πριν,
άφου τελείωσαν οι υποθέσεις
μου πού γρήγορα άπ' ό,τι υπο-
λόγιζα... Είχα μαζί μου ένα κλει-
δι της εξώπορτας κι' έτσι μπο-
ρέσα καί μπήκα χωρίς νά με αν-
τιληφθή κανείς. Θα προχωρήσω
τώρα σιγά-σιγά. Καί, μόλις φθά-
σω στό δωμάτιό μας, θα φωνά-
ξω: «Κού-κού!».

— Η γυναίκα μου θ' άκούση τή φωνή μου, θά
τρέξη καί, μόλις με δη, θά πέση
γεμάτη χαρά στην άγκαλιά μου.
(Προχωρεί προς τό εσωτερικό
τού σπιτιού) Λοιπόν: «Κού...
(εσφυκτικά βλέπει τό πόρτ - μαντί
καί σταματάει έκπληκτος) Μπά!

— Μη χειρότερα! Τι είν' αυτά
πού βλέπω;... Μήπως γελάστηκε;
...Μά, όχι, δεν κάνω λάθος!... Έ-
να καπέλλο άνδρικό κι' ένα μπα-
στούν!... Τι σημαίνει αυτό;...
Μά χρειάζεται φιλοσοφία; γιά νά
καταλάβω τί σημαίνει; Άπλού-
στατα, σημαίνει ότι ένας άντρας
βρίσκεται μέσα στό σπίτι μου!...

Θέέ μου!... όποτε ή γυναίκα μου
δέχεται έναν ξένο, όταν λείπω
έγώ;... Ή γυναίκα μου!... Ή
Ροζαλία μου!... Αυτή πού ως
τώρα τή θεωρούσα τήν πιο άγνη,
τήν πιο τέλεια γυναίκα τού κό-
σμου!... Τρομερό!... θά τρελλά-
θώ! Άλλά ποιος νάναι αυτός ό
κύριος καί μάλιστα πρωί-πρωί!

— Ποιος νάναι;... Όλοι οι γνο-
στοί μας λείπουν στην έξοχή.

— Έξ άλλου, κανείς από τους γνο-
στούς μου δεν θά τολμούσε νάσθ
σπίτι μου, ενώ έγώ λείπω, καί
σε τόσο ακατάλληλη ώρα. Όποτε
θα είναι κάποιος άγνωστος. Δη-
λαδή, άγνωστος σε μένα καί γνο-
στός στη Ροζαλία... Θα τρελλά-
θώ... Δεν μπορεί νά τό χωρέση
τό μυαλό μου! Φρίκη! Ή άγνη

Ροζαλία μ' άπατά! Θεέ μου!
(Προχωρώντας σιγά - σιγά).
Νά!... Άκούω τή φωνή της... Καί
τή φωνή εκείνου!... Κουβεντιά-
ζουν!... Οι άθλιοι! Πού νά φαν-
τασθώ ότι έγώ είμαι εδώ καί
τους άκούω;... Δεν ύπάρχει άμ-
φιβολία. Ή Ροζαλία μ' άπατά...
Τι βλάκας πού ήμουν, νά πιστεύω
στην άρετή της καί στην άγάπη
της!... Καλά λένε, ό,τι πρέπει νά
δυσπιστούμε στις γυναίκες με
τά χαμηλωμένα μάτια καί με τή
σιγαή φωνή... Είναι υποκριτι-
ες καί ύπουλες. Καί ή Ροζαλία
— πώς δεν τό πρόσεξα, ως τώ-
ρα — άνήκει στην κατηγορία
αυτή... Είναι χαμηλοβλεπούσα
καί σιγανομιλήτρια... Κι' έγώ ό
ήλιθιος τήν παντρεύτηκα ακριβώς
γι' αυτό!... Νά τί έπαθα ό τρι-
πλήσιος!... Καλά λένε πώς ό τε-
λευταίος πού μαθαίνει τήν άπι-
στία της γυναίκας του, είναι ό
άντρας της. Εύτυχώς, πού, έστω
κι' άργά, τά έμαθα όλα. Μά μου
φαίνεται σαν όνειρο... Μήπως κά-
νω λάθος; Ή Ροζαλία, ή άγνη
καί άδολή... Μά, οι άντρες κι' ά-
δολες είναι οι χειρότερες... Για
ν' άκούσω τί λένε. Μήπως δεν έχω
δικίο; Μήπως είναι ό αδελφός
της, ό πατέρας της; Μά όχι!...
Κανείς άπ' αυτούς δεν έχει τέτοιο
καπέλλο!... Έπειτα ό αδελφός
της κι' ό πατέρας της είναι στην
έξοχή. (Κολλάει τ' αυτί του στην
πόρτα της κρεβατοκάμαρας).

Θέέ μου! Τι άκούω;

ΜΙΑ ΑΝΔΡΙΚΗ ΦΩΝΗ (μέσα
από τήν κρεβατοκάμαρα):
— Δώστε μου τό χεράκι σας.

ΜΑΘΕΤΕ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ

ΠΡΙΝ νά προχωρήσουμε στο σημαντικό άρθρο μας, πρέπει νά ανοίξουμε μία παρένθεση, σχετική με μία άρρώστια αποκλειστικά γυναικεία, που οι άνδρες την συγχέουν με την παχυσαρκία: Έννοούμε την κυτταρίτιδα. Κάθε γυναίκα, σε κάθε ηλικία της ζέει και την φοβάται. Πρόκειται για μία πάση αντιαισθητική, που προέρχεται, όπως και η παχυσαρκία, από ατέλειες της εναλλαγής της ύλης.

Πρέπει νά έχουμε υπ' όψη σας, ότι το δέρμα αποτελείται από δύο βασικά στρώματα: την επιδερμίδα (επιφανειακή και λεπτή) και το καλούτο δέρμα (όπου κυκλοφορεί ένα χαρακτηριστικό υγρό που ονομάζεται λυμφή). Η λυμφή, φέρει στο δέρμα θρεπτικές ουσίες και δευγόνιο και παίρνει άχρηστα προϊόντα της εναλλαγής της ύλης.

Όταν αυτή η εργασία της λυμφής δεν γίνεται κανονικά, συσσωρεύονται «αποθέματα» από ένα πηχτό υγρό, γεμάτο από «σκουριές» και γι' αυτό επικινδύνου.

Με άλλα λόγια, η κυτταρίτιδα είναι μία άρρώστια του δέρματος, με αίτια κυκλοφορικά. Η λυμφή, που υπάρχει στο κενό του δέρματος, γίνεται πηχτή και δημιουργεί «βόλους», που συσσωρεύονται χωρίς νά εξαφανίζονται ποτέ εντελώς.

Το υπόστρωμα της κυτταρίτιδας, δεν είναι λοιπόν φτιαγμένο από λίπος ή από νερό — όπως πιστεύουν πολλοί — αλλά από λυμφή, που έχει λιμνιάσει και έχει συγκεντρωθεί σε θόλους. Είναι αλήθεια ότι αυτοί οι θόλοι περιέχουν και μία ποσότητα λίπους, μά είναι άλλο τόσο αλήθεια, ότι οι κύβες αδυνατισματος που διαλύουν τα λίπη, δεν χρησιμοποιούν σε τίποτα εναντίον της κυτταρίτιδας!

ΜΙΑ ΕΝΟΧΑΝΕΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Η κυτταρίτιδα — όπως είπαμε και πιο πάνω — είναι μία άρρώστια τυπικά γυναικεία (πολύ σπάνια παρουσιάζεται στον άντρα). Συνηθώς, προσβάλλει τη γυναίκα στις λεγόμενες «κρίσιμες εποχές»: (έφηβο, έμμηνουπαύση, ή και μετά τη γέννηση ενός παιδιού).

Η παρουσία της κυτταρίτιδας στα χέρια ή στα πόδια, στους γοφούς, στους μηρούς, στην κοιλιά, στο στήθος, στο λαιμό κλπ., σημαίνει, ότι η άρρωστη πρέπει νά υποβληθεί άμεσα σε μία κούρα, που καθορίζεται από το γιατρό, ανάλογα με τις ατομικές ανάγκες και με το στάδιο της άρρώστιας.

Τα τοπικά συμπτώματα χαρακτηρίζονται συνήθως από έναν ελαφρό πόνο στο άγγιγμα του θώλου και από ένα ελαφρό «τρίξιμο» (όπως του φρέσκου χιονιού) στην πίεση. Υπάρχει κι' ένα χαρακτηριστικότατο σύμπτωμα, που λέγεται «φλοιός πορτοκαλιού». Αυτό αποκαλύπτεται με τον εξής τρόπο: Τσιμπάμε το δέρμα σε όλο του το πάχος και, αν υπάρχουν μέσα σ' αυτό θώλοι, κυτταρίτιδες, η επιφάνεια του θα πάρει μία όψη ανισοαλή, ακριβώς σ' α' ήταν «φλοιός πορτοκαλιού».

Μία γυναίκα μπορεί νά είναι παχυσαρκή χωρίς νά έχει κυτταρίτιδα, ή και αντίθετα. Οι διαίτες αδυνατισματος δεν παίζουν κανένα ρόλο, αν δεν πρόκειται για διαίτες ειδικές.

Μά ποιες είναι οι κατάλληλες κούρες για την κυτταρίτιδα; Πριν απ' όλα, θά σας ωφελήσει κάθε πρωί λίγη γυμναστική δοματίου, με αναπνευστικές κινήσεις, όπως και μακρυνόι περίπατοι στο υπαίθρο. Αυτός ο βασικός κανόνας έχει σκοπό αποτοξινωτικό. Πολύ ωφέλιμα είναι τα φυσικά καθαρτικά, που καταπολεμούν την δυσκοιλιότητα, την τόσο συχνή στις γυναίκες, χωρίς όμως νά έρεθίσουν τα έντερα. Επίσης, τ' ελαφρά διουρητικά, που βοηθούν τον οργανισμό νά διώξει με τά ούρα τις «σκουριές» του, και τ' αμύλουτρα που καθαρίζουν, με την άφθονη εφίδρωση.

Τά νεφρά, το σκότι και η κυκλοφορία του αίματος πρέπει νά ελεγχώνται αυστηρά. Τά ψυχρά ντους, χάνονται αυστηρά από ζωηρές έν- που ακολουθούνται από ζωηρές έν-

'Αδυνατίζετε με τις ορμόνες

Οι κύβες αυτού του είδους, για την καταπολέμηση της παχυσαρκίας, είναι οι πιο μοντέρνες και αποτελεσματικές. Πρέπει όμως νά τις συστήσει ο γιατρός ύστερα από μία αυστηρή σειρά εξετάσεων, γιατί παρουσιάζουν αντενδείξεις. Οι φυσικές κύβες (γυναικείες, μασάζ, τουρκικά μπάνια κλπ.) οι κρέμες με βάση τα θαλάσσια φύκια, τα φάρμακα εναντίον της πείνας, τα διουρητικά και τα καθαρτικά. Πώς θεραπεύεται η κυτταρίτιδα.

τριές με τρίχινο γάντι, καλύτερου την κυκλοφορία του αίματος. Το ίδιο — σε μικρές δόσεις, μά για πολύν καιρό — όφελει πολύ, γιατί υποβοηθεί τις λειτουργίες της εναλλαγής της ύλης, κάνει ρευστότερο το αίμα και δεν αφήνει νά μαζευτούν «απορρίμματα» στον οργανισμό.

Όλες λοιπόν οι τοξικές τροφές και τά ποτά πρέπει νά αποφεύγονται: τά οινόπνευματώδη, ο καφές, τό τσάι τό κυνήγι, τό χοιρινό κρέας, τά διατηρημένα κρέατα όπως και τά παστά, τά καπνιστά, τά παχιά ψάρια, καθώς επίσης και τά μπαχαρικά. Ακόμα και τά υγρά, ιδιαίτερα στο διάστημα των φαγητών, πρέπει νά περιοριστούν. Το μεταλλικό νερό και οι φυσικοί χυμοί των φρούτων αποτελούν τά ιδεώδη ποτά.

Μά, για τη θεραπεία μιας γυναικείας, που υποφέρει από κυτταρίτιδα, ο γιατρός θα συστήσει, πριν απ' όλα, πάνω σε δύο στοιχεία: την ποσότητα της χορηγούμενης και του ούριου όξος, που υπάρχουν στο αίμα. Είναι γνωστό, ότι αυτές οι δύο ουσίες, όταν υπάρχουν στον οργανισμό σε υπερβολική ποσότητα, συνοδεύονται πάντα από κυτταρίτιδα και ότι μία κατάλληλη θεραπεία εναντίον τους, όφελει συχνά και στην καταπολέμηση της κυτταρίτιδας.

Οι γιατροί έχουν σήμερα στα χέρια τους μία ολόκληρη σειρά από φαρμακευτικά προϊόντα, μαζί με τις τοπικές κούρες, όπως τό μασάζ, τά ντους τις υπερυθρές ακτίνες, τις διαθερμίες κλπ.

ΜΠΑΝΙΟ ΜΕ ΤΟΥΛΙΠΕΣ

Γιά κείνες, όμως, που άγαθούν τις άπλες κύβες του σπιτιού, υπάρχουν

γιά ένας κλασικός τύπος θεραπείας εναντίον της κυτταρίτιδας, που ονομάζεται «αλγανδική θεραπεία». Γιατί ολλανδική; Γιατί πρόκειται για ένα μπάνιο, με βάση τις τουλίπες. Το μπάνιο αυτό γίνεται ως εξής: Σε μία μπανιέρα, ρίχνετε νερό, θερμότητας περίπου 39 βαθμών. Σ' αυτό τό νερό, προσθέτετε ύστερα όχι λιγώτερα από 15 λουλούδια τουλίπας (προτιμότερο κόκκινα). Ύστερα από είκοσι λεπτά, κάνετε μπάνιο, που πρέπει νά κρατήσει περίπου ένα τέταρτο της ώρας. Μετά, ξαπλώνετε στο κρεβάτι, τυλιγμένη με μία βαρειά μάλλινη κουβέρτα και μένετε έτσι περίπου μισή ώρα.

Κάθε γυναίκα, αν θέλη, μπορεί νά δοκιμάσει αυτή τη θεραπεία, με την πρώτη εμφάνιση της κυτταρίτιδας, πριν νά καταφύγει σε μεθόδους πιο επιστημονικές.

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΚΑΙ ΥΠΝΟΣ

Τώρα, που εξαντλήσατε — έστω και περιληπτικά — τό πρόβλημα της κυτταρίτιδας, άς ξαναγυρίσουμε στο θέμα της γήινης παχυσαρκίας που προέρχεται από υπερβολική συγκέντρωση λίπους. Οι κύβες για τη θεραπεία της παχυσαρκίας θά ακολουθήσουν τρεις βασικούς κανόνες: Πρώτον: αύξηση των καύσεων του οργανισμού.

Δεύτερον: κατάλληλες Ιατρικές θεραπείες για την αποκατάσταση της ισορροπίας στη λειτουργία των αδένων.

Τρίτον: περιορισμό στις ποσότητες των τροφών. Γιά τό διατροφικό πρόβλημα, αφιερώνουμε τις προηγούμενες συνέχειες μας. Τώρα θά εξετάσουμε τις δύο άλλες απόψεις του θέματος.

Και, πριν απ' όλα, για νά αυξηθεί η καύση του περιττού λίπους στο σώμα, είναι απαραίτητο — ιδιαίτερα για τά άτομα που η παχυσαρκία τους όφειλεται στην πολύ καθιστική ζωή — νά επιδοθούν σε φυσικές ασκήσεις, προοδευτικές και κανονικές. Ώφελούν άναμφισβήτητα όλα τά σπορ (ιδιαίτερα τό ποδήλατο, τό κολύμπι, τό τένις, η κωπηλασία). Ακόμα πιο όφελιμοι για τό παχύσαρκο άτομο, είναι οι περίπατοι στο υπαίθρο, και ιδιαίτερα σε δρόμους δλο και πιο άνηφορικούς.

Με άλλα λόγια, τό περπάτημα είναι όφελιμο, γιατί αποτελεί μία φυσική άσκηση άπλη, και φυσιολογική. Γιατί η μυϊκή δράση δεν πρέπει νά κανονίζεται μόνον σύμφωνα με την ηλικία αλλά και με την ατομική άνοχη, με την κατάσταση των άρτηριών (πίεση) και της καρδιάς (που συχνά έχει αδυνατιστεί, όπως εξήγησαμε στην πρώτη μας συνέχεια, τά άτομα που ζυγίζουν πολύ).

Μά και η διανοητική εργασία, κατάλληλα οργανωμένη, είναι όφελιμη.

Είναι ακόμα πολύ σημαντικό, για τά άτομα που επιθυμούν νά αδυνατίσουν, νά μή διαθέτουν πολλές ώρες στον ύπνο (όχι περισσότερο από 8½-9 ώρες στο 24ωρο) και ιδίως νά μην κοιμούνται άμέσως μετά τό φαγητό. Αυτή είναι μία πολύ κακή συνήθεια, γιατί ο ύπνος μετά τό φαγητό, καθυστερώντας την εργασία της πέψης και της εναλλαγής, προδιαθέτει στην παχυσαρκία, ακόμα και άτομα που δεν έχουν έκ φύσεως τέτοια προδιάθεση.

Μετά τά γεύματα, είναι πολύ ωφέλιμες μερικές στοιχειώδεις αναπνευστικές ασκήσεις. Κάθε τέταρτο της ώρας, πρέπει νά εκτελήτε πέντε βαθιές συνεχείς εισπνοές, και αυτό για πέντε ή έξη φορές. Αυτές οι άναπνοές, επιδρούν ευεργετικά και διεγερτικά σε όλες τις οργανικές λειτουργίες, ένομέως και στα φαινόμενα της αφομοίωσης. Ακολουθώντας αυτή τη μέθοδο, ένας Γερμανός επιστήμων, ο Λέβεν, καθόρισε νά περπατούν άρκετά τό θάρος πολλών παχύσαρκων, αλλά και νά βελτίωση τη γενική κατάσταση του οργανισμού τους. Στις μεθόδους της μυϊκής δράσης, που αναφέρουμε πιο πάνω, μπορούν νά προστεθούν — πάντοτε με τό σκοπό της αύξησης της καύσης — και τά λεγόμενα «φυσικά θεραπευτικά μέσα».

Η ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΦΙΔΡΩΣΕΩΝ

Πιο κάτω, μιλώντας για τά διουρητικά, θά αναφέρουμε πόσο όφελιμο είναι, για όποιον πάσχει από παχυσαρκία, νά χάνη νερό. Τά νερά μπορούν νά όθουν από τον οργανισμό, με τά ούρα, από την έντερική δόδο και από τό δέρμα (με μορφή ιδρώτα).

Νά λοιπόν, πόσο χρήσιμα είναι τά λεγόμενα «τουρκικά μπάνια», που έχουν τό σκοπό νά διώχνουν από τους πόρους του δέρματος νερό και «σκουριές». Τά μπάνια αυτά γίνονται με διάφορους τρόπους. Υπάρχουν σπηλιές φυσικά ζεστές, όπου τό σώμα ιδρώνει άφθονα, άμύλουτρα, μπανιέρα παραφίνης, φωτόλουτρα, παραμονή σε καμίνους με υπερυθρές ακτίνες κλπ. Αποτελέσματα λιγώτερο ίκανοποιητικά, άποδίδουν τά φάρμακα που προκαλούν ιδρώτα. Πολύτιμες είναι, αντίθετα, οι περιφημες «εφρίδες αδυνατισματος».

Χρησιμοποιώντας, σαν αποτοξινωτικό και σαν παθητική μυϊκή άσκηση, είναι τό μασάζ. Υπάρχουν δύο τύποι του: τό μασάζ με τά χέρια (έκείνο τό κλασικό, που γίνεται από ειδικούς μασέρ) και τό μηχανικό μασάζ (που γίνεται με ειδικές συσκευές).

Τό μασάζ, που γίνεται με τά χέρια, επιδρά ευεργετικά, όχι μόνον στις αρθρώσεις και τά νεύρα, αλλά και στον λιπώδη ιστό και σε όλα κληρο νόν οργανισμό. Έπιταχύνει την εναλλαγή της ύλης και έχει άποτέλεσμα καταπραίνοντο η τώνωτική, άναλογία με τον τρόπο που γίνεται.

Με άγγιγματα, πιέσεις, έντριδες, χτυπήματα (που μπορούν νά κρατηθούν από ένα τέταρτο μέχρι μία ολόκληρη ώρα), ο επαγγελματίας μασέρ έχει νά εξαφανίσει την έξασθση και την κατάπτωση του παχύσαρκου. Ξέρει νά ήρεμήσει τους πόρους στις αρθρώσεις, Ξέρει νά νικήσει τη νωρότητα και την άκαμψια των μελών του και νά του χαρίσει ένα αίσθημα ευεξίας.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΙΚΟ ΜΑΣΑΖ

Μπορεί όμως νά προτιμάει κανείς τό μηχανικό μασάζ, που γίνεται με ειδικές συσκευές, που υπάρχουν στό έμπόριο σε διάφορους τύπους. Η έντατική επίδραση, που εξασκούν κατά βάθος αυτοί οι «μηχανικοί μασέρ», διεγείρει κατάλληλα τους μύς, τό λιπώδες στρώμα και τό στρώμα των ιστών. Η άναλογία ανάμεσα στις έντριδες και τά «χτυπήματα» μπορεί νά αλλάξει, ανάλογα με τά μέρη του σώματος, όπου γίνεται τό μασάζ.

Καλά αποτελέσματα μπορείτε νά πετύχετε, σε μία άρχομένη παχυσαρκία, με την Ιατρική γυμναστική (που γίνεται με διάφορα γυμναστικά όργανα) ή — ακόμα καλύτερα — με την έλευθερη γυμναστική, που μπορείτε νά κάνετε και στο σπίτι σας και που έπαιζεται σε ρυθμικές ασκήσεις

(κάμψεις, διπλώσεις, έκτάσεις κλπ.). Μά αυτή η γυμναστική δεν πρέπει νά γίνεται ποτέ μόλις ξυπνάτε τό πρωί, για νά μην άναγκάσετε τό σώμα νά περπάτη, από μία κατάσταση έπώλυτης άναπαύσεως (όπως είναι ο νυχτερινός ύπνος) σε μία έιαία φυσική άσκηση, που μπορεί έτσι νά γίνει επικίνδυνη. Η πιο κατάλληλη ώρα για τη γυμναστική είναι κατά τό τέλος του πρωινού.

ΦΑΡΜΑΚΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Επειδή, όπως είπαμε στις προηγούμενες συνέχειες οι περισσότεροι είδικοί επιστήμονες συνιστούν σήμερα διατροφική κούρα για την παχυσαρκία, γεννήθηκε, τον τελευταίο καιρό, μία μοντέρνα και πολύ ενδιαφέρουσα σειρά από φάρμακα, που βοηθούν εκείνους που πρέπει νά μην τρώνε πολύ. Πρόκειται για τά λεγόμενα «φάρμακα εναντίον της πείνας», που έχουν την ιδιότητα νά κάνουν ή νά μετριάζουν την όρεξη.

Τά φάρμακα αυτά υπάρχουν σε διάφορους τύπους και τό άτομο, που υποβάλλεται σε διαίτα, μπορεί νά τά παίρνει στην κατάλληλη στιγμή, για νά καταπολεμήσει την έίσθηση της πείνας. Με άλλα λόγια, όποιος παίρνει ένα ή δύο χάπια «έναντιον της πείνας», νιώθει κιάλας χορτασμένος πριν άρχισι νά τρώη. Τό φαγητό δεν τον προσελκύει πιά και λίγες μπουκιές του φτάνουν για άρκετές ώρες. Μερικές φορές, όμως, τά φάρμακα αυτά έχουν την ιδιότητα νά προξενούν μία έλαφρή ταραχή. Πράγματι, που μπορεί νά προκαλέσει και άπνους. Γι' αυτό, είναι καλό νά μην τά παίρνει κανείς ποτέ τό θράδου, ιδιαίτερα δέ τά νευρικά άτομα.

Τά «φάρμακα εναντίον της πείνας» έχουν τό σκοπό νά «εξευλόγη» την όρεξη, περιορίζοντας την έυσαιθησία του «κέντρου της πείνας», που έρίσκεται στο μυαλό. Τά αποτελέσματα είναι συχνά θαυματουργά και μπορεί νά συμπληρωθούν με τά λεγόμενα «ψεύτικα φαγητά». Πρόκειται για μικσκότα, ψωμάκια κλπ., που περιέχουν ώριμμένες ούσιες, που, «φουσκώνοντας» τό στομάχι, δίνουν άμέσως μία εύχάριστη αίσθηση χορτασμού, όπως ύστερα από ένα λουκούλαιο γεύμα. Πρόκειται για ένα «εξευλόγημα», πραγματικά ευεργετικό, για κείνους που δεν μπορούν νά υποφέρουν την πείνα.

Πολλές μορφές της παχυσαρκίας όφειλονται στην υπερβολική κατανάλωση υγρών. Αυτό σημαίνει, ότι οι παχύσαρκοι ή εκείνοι που έχουν τάσι στην παχυσαρκία, πρέπει νά μην πίνουν πολλά υγρά και ιδιαίτερα νά αποφεύγουν τό πολύ αλάτι, που συ-

κρατεί νερό στα κύτταρα και στοδ χυμούς του σώματος. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι πολλοί παχύσαρκοι όχι μόνο τρώνε, αλλά και πίνουν πολύ. Κείνεις νά σταματήσουν, νά πίνουν μέρα μέρα, αυξάνοντας τό θάρος του σώματος τους.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

Φυσικά, δεν πρέπει νά γίνεται κατάχρησι στα διουρητικά. Και είναι προτιμότερο, νά μην καταφεύγει κανείς σ' αυτά, χωρίς τη συμβουλή έ ενός είδικου. Πολλές φορές, η άπώλεια του καλίου (μαζί με την άπώλεια νατρίου και νερού) προκαλεί μία γενική άδιαθεσία. Η πίεσι του αίματος πέφτει, τό κεφάλι φαίνεται σαν άδειο και μπορεί νά άκολουθήσουν ζάλες και λιγυοί. Γι' αυτό, προσοχή! Είναι προτιμότερο νά μη έρεθίσει στην άναγκη νά τά χρησιμοποιήσετε, περιορίζοντας από την άρχη τις υπερβολές στο νερό και στο αλάτι.

Τά ίδια αποτελέσματα, που φέρουν συνήθως τά διουρητικά, φέρουν συχνά — μά όχι με τόση ευκολία — και τά καθαρτικά. Άνάμεσα σ' αυτά, αποτελεσματικότερα θεωρούνται τά θεϊκά άλατα που είναι πιο γνωστά με τό όνομα «αγγλικό άλάτι», και τά παρασκευάσματα με βάση τη χολή.

Τά άλατοχά καθαρτικά καθαρίζουν τό έντερικό σύστημα και προκαλούν πλούσια έφίδρωση στα τοιχώματά του, βοηθώντας τό, έτσι, νά διώξει τις σκουριές, και ένισχύουν αντίδρασεις, φτάνει, ο άρρωστος νά ακολουθήσει δύο βασικούς κανόνες:

1) Δεν πρέπει νά χρησιμοποιείται ποτέ από παχύσαρκα άτομα, που υποφέρουν από καρδιακές ασθένειες ή που έχουν περάσει τά πνήνια χρόνια.

2) Νά μην χρησιμοποιείται ποτέ, αν δεν συνδυάζεται με μία κατάλληλη διατροφική διαίτα.

Τό έγκυλίωμα του θυρεοειδούς μπορεί νά άπαικασταθεί με την συνθετική θυροξίνη (που κατασκευάζεται χημικά στο έργαστήριο). Και η χρησιμοποίησι της θυροξίνης, επίσης, πρέπει νά γίνεται μόνον όσον καιρό χρειάζεται για τό επιθυμητό αδυνάτισμα. Υπάρχουν, όμως, δυστυχώς, πολλά άτομα, που, παρ' όλο που δεν παρακολουθούν την έπίεση αίματος, κάνουν την άπρονουσία νά παίρνουν μεγάλες ποσότητες από έγκυλίωμα θυρεοειδούς ή από θυροξίνη. Αυτή η κακή συνήθεια δεν είναι άκίνδυνη, γιατί μπορεί νά προκαλέσει χρόνο υπερθυρεοειδισμό, με

κινώματα της επιδερμίδος κλπ. Όλα αυτά, εξαφανίζονται μόλις θά σταματήσει η κούρα του ίδιου. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει, ότι μπορεί κανείς νά καταφύγει σ' αυτή την κούρα, χωρίς νά έζηήσει τη συμβουλή του γιατρού.

Μία άλλη μοντέρνα θεραπεία εναντίον της παχυσαρκίας, είναι, χωρίς έμφύβουλα, η όρμονοθεραπεία. Τά αποτελέσματα που δίνει, είναι πολύ ίκανοποιητικά, μά σ' αυτή την περίπτωση, περισσότερο από κάθε άλλο, είναι απαραίτητη η παρακολούθησι από ένα γιατρό ένδοκρινολόγο.

Οι όρμονες, σε μία θεραπεία εναντίον της παχυσαρκίας, μπορεί νά χρειάζονται για νά διεγείρουν την ύπφουςι, νά κανονίσουν την λειτουργία των ωοθηκών ή νά επιδράσουν πάνω στον θυρεοειδή. Μά σε όποιον έπεται περίπτωση, όταν πρόκειται για όρμονικά παρασκευάσματα, κανείς δεν πρέπει νά σκεφτεί νά καταφύγει σ' αυτά μόνος του, γιατί πρόκειται για δίκαια μαχαίρια, που μπορεί νά προκαλέσουν πολύ δυσάρεστα έπακόλουθα, σε άπειρή χείρα.

ΤΑ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΥΡΕΟΕΙΔΟΥΣ

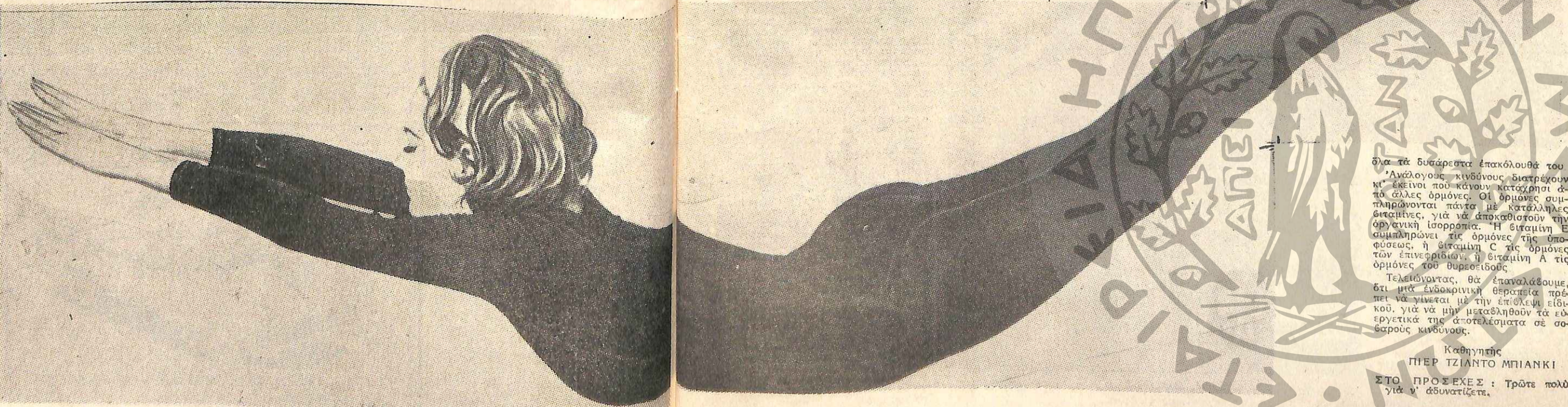
Τό έγκυλίωμα του θυρεοειδούς είναι άναμφισβήτητο τό πιο ένεργητικό φαρμακευτικό προϊόν, που διαθέτουμε για την κούρα της παχυσαρκίας. Όταν χρησιμοποιείται με προσοχή, δεν προκαλεί ποτέ σοβαρές αντίδρασεις, φτάνει, ο άρρωστος νά ακολουθήσει δύο βασικούς κανόνες:

1) Δεν πρέπει νά χρησιμοποιείται ποτέ από παχύσαρκα άτομα, που υποφέρουν από καρδιακές ασθένειες ή που έχουν περάσει τά πνήνια χρόνια.

2) Νά μην χρησιμοποιείται ποτέ, αν δεν συνδυάζεται με μία κατάλληλη διατροφική διαίτα.

Τό έγκυλίωμα του θυρεοειδούς μπορεί νά άπαικασταθεί με την συνθετική θυροξίνη (που κατασκευάζεται χημικά στο έργαστήριο). Και η χρησιμοποίησι της θυροξίνης, επίσης, πρέπει νά γίνεται μόνον όσον καιρό χρειάζεται για τό επιθυμητό αδυνάτισμα. Υπάρχουν, όμως, δυστυχώς, πολλά άτομα, που, παρ' όλο που δεν παρακολουθούν την έπίεση αίματος, κάνουν την άπρονουσία νά παίρνουν μεγάλες ποσότητες από έγκυλίωμα θυρεοειδούς ή από θυροξίνη. Αυτή η κακή συνήθεια δεν είναι άκίνδυνη, γιατί μπορεί νά προκαλέσει χρόνο υπερθυρεοειδισμό, με

Λίγη γυμναστική δοματίου, κάθε πρωί, συνδυασμένη με άναπνευστικές ασκήσεις, όφελει πολύ για την κυτταρίτιδα.

όλα τά δυσάρεστα έπακόλουθα του. Άνάλογως κινδύνους διατρέχουν κι' εκείνοι που κάνουν κατάχρησι απ' άλλες όρμονες. Οι όρμονες συμπληρώνονται πάντα με κατάλληλες έπεισεις, για νά αποκαθίσουν την οργανική ισορροπία. Η έταιμνη Ε συμπληρώνει τις όρμονες της όποφύσεως, η έταιμνη C τις όρμονες των επινεφριδίων, η έταιμνη Α τις όρμονες του θυρεοειδούς. Τελειώνοντας, θά έπαναλάβουμε, ότι μία ένδοκρινική θεραπεία πρέπει νά γίνεται με την έπιμέλεια είδικού, για νά μην μεταβληθούν τά ευεργετικά τά αποτελέσματα σε σοβαρούς κινδύνους.

Καθηγητής ΠΙΕΡ ΤΖΙΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τρώτε πολύ για ν' αδυνατίζετε.

Τιά τή γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μιά νύχτα, μιὰ ζωή

ΤΗΝ περασμένη εβδομάδα αφαιρέσαμε τη μάσκα από τις προκαταλήψεις που έχουν ακόμα οι άντρες και οι γυναίκες σχετικά με την αλήθεια της αγνότητας και το σοβαρό λάθος που κάνουν, πιστεύοντας ότι πρέπει να συνοδεύεται από «ανάμφισπυτες αποδείξεις».

Όπως απέκλυσε ο γυναικολόγος, η απόδειξη της αγνότητας μιας κοπέλλας δεν βασίζεται πάντα σε μερικές σταγόνες αίμα που θεωρούνται απαραίτητες για να πείσουν το σύζυγο ότι αυτός είναι ο «πρώτος» άντρας της ζωής της. Μια παλιά αραβική συνήθεια, που δυστυχώς υπάρχει και διατηρείται ακόμα σε μερικές περιοχές της χώρας μας, είναι να επιδεικνύεται αυτή η «απόδειξη» της αγνότητας στους συγγενείς και τους φίλους, την επομένη του γάμου.

Είναι εύκολο, λοιπόν, να φανταστεί κανείς τη θέση που μπορεί να βρεθεί η νεαρή νύφη αν η φύσι δεν θα την έχει «εφοδίασει» με την μοναδική απόδειξη, που θεωρείται αναμφισβήτητη. Όπως συμβαίνει και στις δυο αναγνώστριες που περιγράφουν την περίπτωση τους έτσι και άλλες γυναίκες —πολύ περισσότερες απ' όσες μπορεί να φανταστεί κανείς— περνούν τη ζωή τους σκυδόντας κάτω από το βάρος της μομφής ότι παντρεύτηκαν «ξετάρβενες» και χωρίς να ξέρουν με ποιο τρόπο να αντιδράσουν σ' αυτή την κατηγορία, που ο σύζυγος τους ρίχνει αδιάκοπα στο πρόσωπο.

Αυτή η «απόδειξη» του αίματος, που η άγνοια την κάνει να θεωρείται τόσο αλάνθαστη, έχει δημιουργήσει τη βιομηχανία της «τεχνικής αγνότητας» που, με μία απλή χειρουργική επέμβαση, γίνεται ο καλύτερος σύμμαχος αυτής της αρχαϊκής προκαταλήψεως, εξυπηρετώντας τις κοπέλλες που είναι ικανές να πραγματοποιούν κάθε διαταγή για να φτάσουν στο σκοπό τους και... Ικανοποιώντας τους συζύγους που δεν καταράθονται να αντιληφθούν την απάτη.

Και τώρα, αφού είπαμε όσα χρειάζονται σχετικά με την «απόδειξη» αγνότητας, θα μιλήσουμε γενικότερα για την περίφημη «πρώτη νύχτα» που, τούλαχιστον για τη γυναίκα, σημαίνει την αρχή μιας καινούργιας ζωής.

Πολλοί άντρες περιμένουν την «πρώτη νύχτα» σαν ένα είδος εξετασών αντιστάσεως και τότε φέρονται, ή με τρόπο άστοχο και αδέξιο, ή ανυπόμονο και βίαιο.

Ο μεγάλος συγγραφέας Όνορε ντε Μπαλζάκ, αυτός ο θαύματος γνώστης της σύγχρονης ζωής, συμβουλεύει σε κάποιο σημείο ενός έργου του: «Δεν πρέπει να αγγίξεις το γάμο με μία πράξη διασώσεως».

Η ψυχολογία φωτίζει απελατα, τα τελευταία χρόνια, το μεγάλο ενδοιασμό που παρουσιάζουν αυτές οι πρώτες εντυπώσεις για τη μελλοντική σεξουαλική ζωή της γυναίκας. «Αν η νεαρή σύζυγος βγει από την «πρώτη νύχτα» με ένα συναίσθημα προσβολής και απογοήτευσής, κινδυνεύει να υποστεί ένα ψυχικό τραύμα, επιζήμιο για τη ζωή της σαν γυναίκας και για τη συζυγική συμφωνία. Αν ο νεαρός σύζυγος δείξει μία συμπεριφορά βίαιη, αν σταθεί μία επικαλεστική ευχάριστη αντανάκλαση στην σύζυγό του, ο γάμος τους αρχίζει με πολύ ασχημούς οίανους.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΙΑΖΕΤΑΙ

Το γεγονός είναι ότι η έλλειψη της κατάλληλης σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης οδηγεί τους περισσότερους νέους (ακόμα κι' εκείνους που έχουν «ζήσει») απροετοίματους στο καθήκον του γάμου.

Μόλις θα βρεθούν με τη θέρα στο χέρι, νομίζουν ότι παίρνουν από το νόμο και την εκκλησία το δικαίωμα της σεξουαλικής ελευθερίας, που πρώτα αποτέλεσε κάτι απηγορευμένο. Μά πως χρησιμοποιούν αυτή την «ελευθερία» στο διάστημα της «πρώτης νύχτας»; Με το «δικαίωμα» του άντρα να «εκατακτήσει» τη γυναίκα και με την «υποχρέωση» της γυναίκας να δείξει υποταγή στην επιθυμία του άντρα!

Νά, λοιπόν, που καταταντά η ύποπτη θεμένη, σεξουαλική ελευθερία που αποκτούν οι νεόνυμφοι. Σε μία πράξη, που πρέπει να κάνουν όπως δήποτε, ακόμα κι' αν ο άντρας είναι βίαιος και αδέξιος, ακόμα κι' αν η γυναίκα (και αυτό είναι το πιο σοβαρό) είναι φοβισμένη, ταραγμένη, ακόμα κι' αν αισθάνεται μία υποσυνείδητη αντίδραση.

Είναι άφελος και παράλογο να πιστεύει κανείς ότι «μια βέρα στο δάκτυλο» έχει τη μαγική δύναμη να ελευθερώσει σε μία στιγμή τη γυναίκα από τα σεξουαλικά «ταμπού», που ρίζωσαν στην ψυχή της στα χρόνια της παιδικής της ηλικίας και της εφηβείας.

Μά, ακόμα κι' όταν δεν υπάρχει συνειδητή ούτε αντίδραση ούτε απέχθεια, πολλές φορές η πρώτη συζυγική σχέση αφήνει στη γυναίκα ένα συναίσθημα κενού και απογοήτευσής, που εκφράζεται με μία ερώτηση: «Όστε αυτό ήταν όλο;» Είναι μία φράση, που μπορεί να θεωρηθεί χαρακτηριστική, τυπική, γιατί την έχουν επαναλάβει χιλιάδες νεόνυμφοι, στις εξομολογήσεις τους προς τις φίλες τους.

Αυτή η απογοήτευση δεν γεννιέται μόνον από την άπειρία και τον εγωισμό του άντρα, μα και από τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στη φαντασία και στην πραγματικότητα.

Σ' αυτή την πρώτη νύχτα της συζυγικής ζωής, ο άντρας θα πρέπει να ξέρει να χρησιμοποιήσει καλά τα «δικαιώματά» του και να αντιληφθεί την αληθινή και βαθύτερη σημασία της σεξουαλικής ελευθερίας στο γάμο. Θα πρέπει δηλαδή, να καταλάβει ότι το πρώτο καθήκον του δεν είναι η άρνηση των φυσικών σχέσεων, αλλά η κατανόηση της ψυχικής καταστάσεως της κοπέλλας.

Και να τι λέει, πάνω σ' αυτό το θέμα, ο διάσημος Γερμανός επιστήμον Φρίντς Καν, στο σύγγραμμά του «Η σεξουαλική ζωή»:

«Η νύφη έχει αφήσει το πατρικό σπίτι και τους γονείς της, έχει αφήσει το συνηθισμένο περιβάλλον της και το κρεβάτι που κοιμήθηκε για τόσα χρόνια, και τώρα περνάει μια νύχτα με ένα διαφορετικό τρόπο, με έναν άντρα στον οποίο χαρίζει την ψυχή της και το σώμα της. Αυτό είναι το πιο αποφασιστικό βήμα της ζωής της, ένα βήμα, που είναι αδύνατο να βρεθεί κάποιο αντίστοιχο στη ζωή ενός άντρα.

«Η γυναίκα έχει ακούσει να μιλούν για τον έρωτα και τον έχει νειρευτεί. Και τώρα... βρίσκεται ένα πρώτη φορά μαζί με έναν άντρα, που έχει βάλει μια τελεία σ' όλη τη προηγούμενη ζωή της, που έχει κυριαρχήσει στην προσωπικότητά της... Την πρώτη νύχτα, ο άντρας είναι για την κοπέλλα κάτι περισσότερο από έρωτα, κάτι περισσότερο από σύζυγο, είναι ο άντρας που θα την κάνει γυναίκα.

περισσότερο από έρωτα, κάτι περισσότερο από σύζυγο, είναι ο άντρας που θα την κάνει γυναίκα.

«Αυτή η νύχτα δεν είναι, όπως πιστεύουν πολλοί, μία νύχτα καθαρής ευχαρίστησης. Ο άντρας δεν πρέπει να σκέπτεται ότι, τώρα πιά, ύστερα από μήνες αναμονής, μπορεί να χαρή επιτέλους την κατάρτησή του. Γιατί, σ' αυτή τη νύχτα, δεν πρέπει να προσπαθήσει να δείξει εκείνο που «ξέρει να κάνει» αλλά εκείνο που «αντιπροσωπεύει». Είναι μία δοκιμασία χαρακτήρος, που δεν αφορά μόνον τη φυσική ενεργητικότητα. «Αν είναι αλήθεια ότι αυτή η νύχτα προσφέρει πολλά στον άντρα, είναι επίσης αλήθεια ότι απαιτεί πολλά απ' αυτόν. Ο άντρας, πρέπει να ξέρει ότι παρά πολλοί γάμοι επηρεάζονται αποφασιστικά από αυτές τις πρώτες στιγμές της οικειότητας. Τα γεγονότα αυτής της νύχτας μπορεί να αλλοιώσουν όλες τις εντυπώσεις, που έχει η γυναίκα για τον άντρα, για όλους τους άντρες και ακόμα και για το γάμο. Σ' αυτή την πρώτη νύχτα, η φαντασία της, τα ιδανικά της, η κοριτσιάτικη ψυχή της μεταμορφώνεται από τον άντρα, περιβάλλονται από μία καινούργια πραγματικότητα ή καταστρέφονται...»

«Όταν ο γαμπρός, ύστερα από την τελετή και τις ευχές των συγγενών και των φίλων, θα οδηγήσει τη σύζυγό του στο νυφικό δωμάτιο, θα πρέπει να δείξει τη μεγαλύτερη υπομονή και διακριτικότητα. Η μέρα του γάμου απαιτεί μεγάλες προσπάθειες, σωματικές και πνευματικές, από τη νύφη και γι' αυτό το βράδυ είναι εξαντλημένη.

«Υπάρχουν ανατολίτικοι λαοί, που δεν επιτρέπουν στον άντρα να αγγίξει τη γυναίκα, στις τρεις πρώτες μέρες του γάμου. Μια τέτοια υποχρεωτική ανάπαυση δεν θα ήταν βέβαια κατάλληλη για όλους, αλλά υπάρχει μια λογική βάση σ' αυτό το έθιμο. Ο γάμος είναι προσωρισμένος και κρατήσιμος για τόσα και τόσα χρόνια, για μία ολοκληρωμένη ζωή. Οι νεόνυμφοι, λοιπόν, δεν πρέπει να βιάζονται. Αυτή τη νύχτα, ο άντρας δεν πρέπει να σκέπτεται μόνον τη προσωπική του ευχαρίστηση, μα και την ανώμαλη που θα διατηρήσει η γυναίκα για όλη της τη ζωή.

«Ακόμα και για το «εταξίδι του γάμου» ο άντρας και η γυναίκα που δεν έχουν δεχτεί σωστή σεξουαλική διαπαιδαγώγηση, έχουν μία εντύπωση εσφαλμένη. Νομίζουν ότι ο καλύτερος τρόπος για να κάνουν αυτό το ταξίδι, είναι να μετακινούνται αδιάκοπα από την μία πόλη στην άλλη.

Και να σε ποιο σημείο φτάνει, στις περισσότερες περιπτώσεις, ο μύθος του «μήνα του μέλιτος». Ένα όνειρο που καλλιεργήθηκε για τόσο καιρό στη γυναικεία καρδιά, μα που, πολλές φορές, μεταμορφώνεται το μέλι σε χολή, στις πρώτες πικρίες της συζυγικής ζωής.

«Ο άντρας που δεν ξέρει να φερθεί σωστά την «πρώτη νύχτα» και τις πρώτες μέρες, ο άντρας που «δεν ξέρει να περιμένει, χάνει το ερωτικό παιχνίδι του. Αν σκέπτεται μόνον τον εαυτό του, μπορεί να καταστρέψει τη βαθύτερη ένωση με τη σύζυγό του, τις περισσότερες φορές, χωρίς να το καταλάβει.

«Γι' αυτό, ο κάθε νεαρός σύζυγος που οδηγεί τη γυναίκα όλης της ζωής του στο νυφικό δωμάτιο, δεν πρέπει να λησμονήσει ποτέ ότι ο συζυγικός δεσμός πρέπει να βασίζεται, από την πρώτη κιόλας νύχτα, στον αλtruισμό, «στο θρίαμβο του αμοιβαίου έρωτα πάνω στο μονόπλευρο εγωισμό».

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ : 'Αλίκη
ΓΟΥ'ΙΛΦΡΙΝΤ ΧΑ'ΙΝΤ ΓΟΥΑ'ΙΤ : Κάραγουαιη
ΚΑΘΡΗΝ ΚΑΘ : Άννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ : Μπάρι

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ
Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΞ
Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μια πικάντικη αισθηματική κομεντί της ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ, που σκηνοθέτησε ο ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

40Ν ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπάρι Ουίλσον βρίσκεται στις Βερμούδες, μαζί με τη μητέρα του Κόνη, όταν το ραδιόφωνο τον πληροφορεί πως είναι ο μοναδικός κληρονόμος του θείου του Πλάτωνος Καρακή, που άφησε πεθαίνοντας στη Νέα Υόρκη, την ακμάζουσα βιομηχανία «Σάλτσες και Χαμπουργκερ Καρακή» αξίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων. Η μητέρα του τον συμβουλεύει να φύγει άμεσα για την Αμερική κι' όταν εκείνος της αποκαλύπτει πως είναι αδέσκαρος, φροντίζει να του βγάλει ένα αεροπορικό εισιτήριο για τη Νέα Υόρκη. Φτάνοντας εκεί, ο Μπάρι τρέχει άμεσα στο δικηγορικό γραφείο του Κ. Καραγουαίη, που έχει αναλάβει την κληρονομιά.

— Ψάχνω παντού για σάς, του λέει ο Καραγουαίη. Γνωρίζετε τη συνταγή της σάλτσας; Καθόλου άπθιανο να τη φύλαγε στο μυαλό του. Χωρίς αυτή, πάντως, η βιομηχανία δεν έχει καμμία αξία.

— Και τα εκατομμύρια που είχε; — Αυτά έγιναν Εύτυχια! Κάθε δολάριο, που κέρδιζε στην Αμερική ο θείος σας, τσάτενε στην Εύτυχια, ένα ελληνικό νησάκι, στο οποίο γεννήθηκε. Το νησί αυτό του ανήκει ολόκληρο, δεν έχει όμως καμμία αξία. Χθες πάντως πήρα ένα τηλεγράφημα από κάποιον Παστρούδη, που έχει διεθνείς ξενοδοχειακές επιχειρήσεις. Προσφέρει ένα εκατομμύριο για το νησί.

— Φεύγω αύριο κιόλας για την Ελλάδα. Κύριε Καραγουαίη, δεν έρχεστε κι' εσείς μαζί μου; Εύκαιρία να ξεκουραστήτε λίγο. Ο Καραγουαίη έχει αντιρρήσεις, γιατί προετοιμάζεται για μία δίκη, που θα είναι η πιο σπουδαία της καριέρας του. Τελικά, όμως, δέχεται την πρόταση, όταν ο Μπάρι τον διαβεβαιώνει πως εκεί θα μπορέσει να εργαστεί ήσυχα, και φεύγει μαζί του για την Εύτυχια, όπου οι κάτοικοι του νησιού, με επίκεφαλής την δημαρχία τους, τους έχουν προετοιμάσει πανηγυρική υποδοχή.

Ο Μπάρι και η Αλίκη κατεβαίνουν κι' αυτοί από το γαϊδάρο τους και έλθουν μαζί προχωρούν προς το σπίτι με τα πόδια. Όλα εκεί μέσα λάμπουν από καθαριότητα. Καθώς προχωρούν στο έσωτερικό του σπιτιού, βλέπουμε μία επίπληξη απλή, αλλά καλού γούστου. Ένας πολύ μεγάλος καναπές, ένα τραπέζι, μερικά καθίσματα. Μία βύλη σκάλα οδηγεί στο επάνω πάτωμα. Στο δωμάτιο κυριαρχούν δυο κορινθιακές προσωπογραφίες. Η μία είναι ενός αρχοντικού άνδρος με πλούσιο μουστάκι.

Ο Καραγουαίη, που με το άπλοιο σταμάτημα του γαϊδάρου κινδύνευε να σωριαστεί καταγής, λέει τρομοκρατημένος:

— Θεέ μου, παρά λίγο να σπάσω τους γοφούς μου, να βγάλω τον άμο μου, να εξεθράσω τη λεκάνη μου, να μού φύγει κανένας σπόνδυλος... Νά... Νά...

— Α, όχι, διαμαρτύρεται η Άννα. Δεν μπορούσε να σάς συμβάλει κανένα κακό. Στην Εύτυχια όταν πέφτουν οι ένοι μας, έμεις τους πίνουμε. Είμαστε πάντα πλάι τους!...

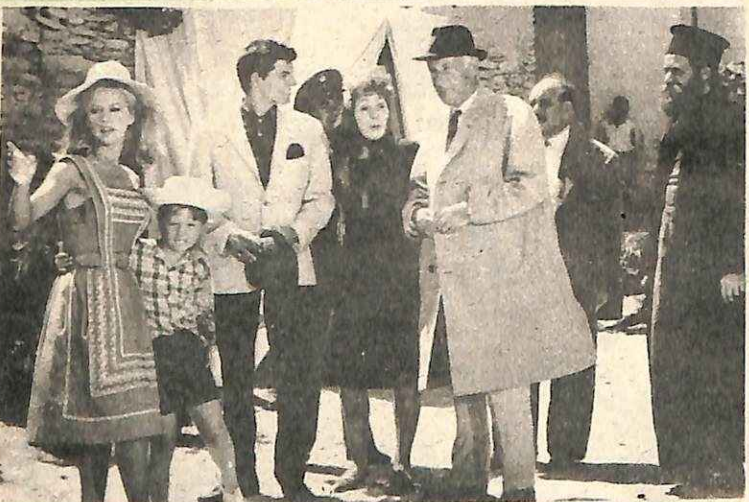

Η άλλη παρουσιάζει έναν άρρωστο καμψοκνημένο άνδρα, που μοιάζει πολύ με τον Μπάρι. Η Άννα δείχνοντας την πρώτη φωτογραφία, λέει στους ξένους της:

Αυτό είναι το σπίτι μου κι' αυτός ο σύζυγός μου (κάνει το σταυρό της). Ο άλλος είναι ο κύριος Καρακής... Ωραίος, ε; ΜΠΑΡΡΥ (υπερήφανα). Πραγματικά άρρωτος άντρας!... ΑΝΝΑ: «Οχι άντρας... Άγγελος!... Από δω τα διαμιάτια σας... Η Αλίκη κι' ο Σωκράτης θα τακτοποιήσουν τις άποσκευές σας.

ΜΠΑΡΡΥ (Ιπποτικά): Δέ θέλουμε να σ'ας βγάλουμε από τα δαμάτια σου.
 ΑΝΝΑ: Άνοησίες. Όλοι θα βουλευτούμε... Είμαστε σαν αδελφία.
 ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ (ψιθυριστά, στον Μπάρρυ): Ρώτησέ την για το μπάνιο... Τι έκανε;
 ΑΝΝΑ (που το παίρνει τ'αυτί της): Όλα είναι εν τάξει. Πρώτης τάξεως μπάνιο. Άκολουθήστε με στον κήπο.

... Όρατό δεν είναι; Όπως οι αμερικάνικες πισίνες, έ;
 Ο Καραγουαίη γυρίζει το κεφάλι του, για να μη βλέπη το φρικτό κατασκεύασμα.
 Καλά, και ντους; ρωτάει ανήσυχος.
 ΑΝΝΑ: Λυτούμαι, αλλά στην Εύτυχία δεν έχουμε νεροποντές το καλοκαίρι... Θα περιμένετε δυο - τρεις μήνες.
 ΜΠΑΡΡΥ: Ο κύριος Καραγουαίη μιλάει για το ντους... (Κυττάζει γύρω του και αρπάζοντας ένα ποτιστήρι...

Και γυρίζοντας προς τους ξένους συνεχίζει:
 — Με τη βοήθεια των χαρικών, ο πάτερ Πλάτων θα σ'ας το έξη έτοιμο σε πέντε λεπτά.
 — Σε πέντε λεπτά; άπορεί ο Μπάρρυ.
 ΑΝΝΑ: Έλληνικά πέντε λεπτά σημαίνει γρήγορα. Πάντως σε δυο - τρεις ώρες θα είναι έτοιμο.
 ΜΠΑΡΡΥ: Κατάλαβα. Και τώρα μπορώ να σ'ας ρωτήσω κάτι; Γνωρίζετε κάποιον Άρτέμιο Παστρούδη;

Η Άννα οδηγεί τους ξένους της στην αυλή του σπιτιού, όπου, ανάμεσα στα λουλούδια, τις κόττες και το κατσίκι, έχει στηθεί ένα τετράγωνο ξύλινο παράπηγμα. Τα άσπρα σεντόνια που το περιβάλλουν, το κάνουν να μοιάζει με χάρσιμα, απ'αυτά που χρησιμοποιούνται για τους ψηφοφόρους κατά τις εκλογές. Η Άννα το δείχνει με υπερηφάνεια και λέει:
 — Αυτό είναι!... Ξεσταίνω το νερό στην κουζίνα, σ'ας το φέρνω κι'εσείς πλένεστε σαν αγγελοúδια!...

... που βρίσκεται κοντά στην πόρτα, δείχνει το νερό που τρέχει).
 ΑΝΝΑ: Α, κατάλαβα... Ντους για τα νεύρα... Θα το τακτοποιήσουμε κι'αυτό μέσα σε πέντε λεπτά.
 Φωνάζει μερικούς νησιώτες και τους δίνει βιαστικά οδηγίες στα ελληνικά:
 — Γρήγορα έλαιο σας τρέψετε και φέρτε τα εργαλεία σας να φτιάξουμε ένα αμερικάνικο μπάνιο, για τους αγαπητούς μας φίλους. Μη καθυστερείτε ούτε λεπτό!...

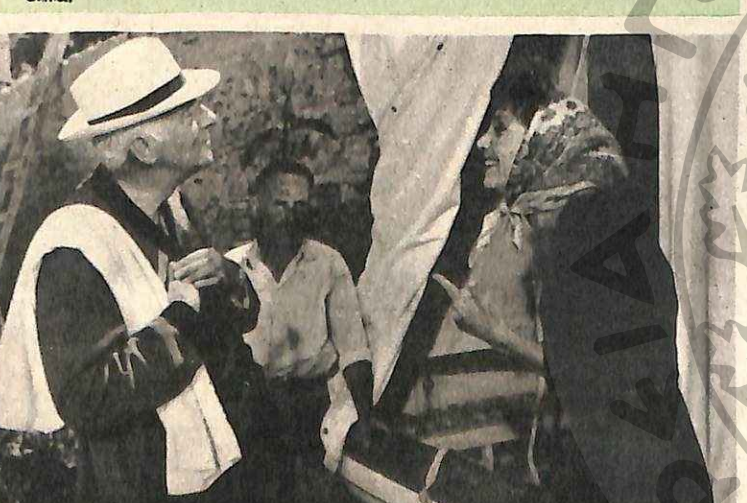
ΑΝΝΑ: Α... Αυτόν που δεν κάνει άλλη δουλειά από το να κν νηγά γυναίκες.
 ΜΠΑΡΡΥ: Ναι, αυτόν.
 ΑΝΝΑ: Ήρθε εδώ χθες με το κόττερό του. Κλειδάσαμε έλαιο τα κορίτσια στα σπίτια μας. Έφυγε το βράδυ.
 ΜΠΑΡΡΥ (φανερά δυσαρεστημένος): Όποτε τον χάσαμε. (Στον Καραγουαίη): Τι θα κάνουμε τώρα;
 ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Φεύγουμε κι'εμείς αύριο το πρωί...

... Όλη αυτή η ιστορία ήταν μια τρέλλα. Πρέπει να γυρίσουμε και να ξαναρχίσω τη δουλειά μου.
 ΑΝΝΑ: Ήσυχαστε. Ξακουραστήτε πρώτα. Θα σ'ας ετοιμάσω ένα φαί να φάτε σαν αγγελοúδια... Άλλικη!...
 ΑΛΙΚΗ: Έδώ είμαι μαμά... Στις προσαγές σας...
 ΑΝΝΑ: Πήγαινε έσυ για τα ψώνια που σου είπα.
 Η Άλίκη φεύγει και ο Μπάρρυ κάνει να την ακολουθήση. Η Άννα όμως τον πιάνει απ'το μανίκι και του λέει:

... πίσω από το εκκλησάκι... Θα σε περιμένω εκεί... Έν τάξει;
 Ο Μπάρρυ κάνει ν'αντίδραση, μα η Άλίκη δεν του αφήνει τον απαιτούμενο καιρό. Πριν ο Μπάρρυ προφτάση ν'ανοίξη το στόμα του, εκείνη το βάσει στα πόδια κι'εξαφανίζεται. Πριν ακόμα συνέλθη, νοιάζει το χέρι της Άννας να τον ξαναπιάνη από το μπράτσο και να τον τραβά.
 — Έλάτε, λοιπόν, να σ'ας δείξω την ώραία κρεβατοκάμαρά σας, είπα.

Η Άννα βγαίνει σιγοτραγουδώντας και πηγαίνει να είδοποιήση τον Καραγουαίη, που περιμένει ανυπόμονα να ετοιμασθή το ντους. Τον βρίσκει στην βεράντα με τη ράμπα, τις παντούφλες και μια πετσέτα στον ώμο, έτοιμο για το μπάνιο.
 — Το ντους αμερικανικού τύπου είναι έτοιμο, του λέει.
 Κατεβαίνουν μαζί στον κήπο.
 — Εύχαριστώ, της λέει ο Καραγουαίη. Μου χρειάζεται αυτό το ντους. Θα δουλέψω σκληρά και τα νεύρα μου είναι τσακισμένα.

— Έσείς μένετε... (Σπράχνει μέσα τον κ. Καραγουαίη): Πάμε να σ'ας δείξω τα δαμάτια σας.
 Ο Μπάρρυ γυρίζει και ρίχνει μια ματιά στην Άλίκη. Φαίνονται και οι δυο στενοχωρημένοι που τους αναγκάζουν να χωρίσουν.
 Αφού αφήνει τη μητέρα της ν'απομακρυνθή για λίγο, η Άλίκη του λέει χαμηλόφωνα:
 — Στις πέντε το απόγευμα έλα να με συναντήσης...

Η κουζίνα της Άννας, είναι το κέντρο, ή καρδιά του σπιτιού της. Είναι μεγάλη, πεντακάθαρη, και ώραία διαρρυθμισμένη. Η Άννα είναι σπουδαία μαγειρίσσα και στη δουλειά της αυτή την διευκολύνει το μεγάλο τζάκι και μια σειρά από κατασάρλες, τσουκάλια, τεντζερέδες, αραδιασμένα όλα σε ράφια. Πάνω στο τζάκι βρίσκεται αυτή τη στιγμή ένα μεγάλο καζάνι με άχνιστό νερό, που προορίζεται για το μπάνιο του κυρίου Καραγουαίη που περιμένει ανυπόμονα.

ΑΝΝΑ: Θα σ'ας φτιάξω εγώ ένα φάρμακο για τα νεύρα. Είναι σπασιαλίτε της Εύτυχίας. Όταν τα νεύρα τσακίζουν, το φάρμακο αυτό τα καλμαρεί.
 Ο Καραγουαίη ρίχνοντας μια ματιά γύρω του βλέπει κόσμο μαζεμένο και ρωτάει ανήσυχος:
 — Τι γυρεύουν έλαιο αυτοί;
 ΑΝΝΑ: Θέλουν να δουν πώς πλένονται οι Άμερικαναί. Ο κ. Καραίης ήθελε πάντα να ζούν σαν Άμερικανοί.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

καί, κατά τὰ μεσάνυχτα, φτάσαμε. Ὁ Κωστάκης, ἔρριξε μιά ματιά στὴν παραλία καὶ στὰ κέντρα ποὺ ἦσαν γεμάτα κόσμο, κι' ἀναστήθηκε. — Αὐτοὶ ἔβρουν καὶ ζοῦν, ὅχι ἐμεῖς οἱ ἡλιθοῖ, εἶπε. Κάνουμε ἀπὸ ἓνα μπανάκι;

— Καὶ δὲν κάνουμε; — Εἶχαμε λυσσάζει τόσο πολὺ γιὰ ἀλλαγὴ περιβάλλοντος καὶ γιὰ θάλασσα, ποὺ δὲν περιμέναμε οὔτε στιγμή. Φερέσαμε τὰ μαγιό μας σὲ κάποιο μισοκόταδο στὴν παραλία, ἀφήσαμε καὶ τὶς βαλίτσες μας στὴν ἀμμουδιά καὶ βουτήξαμε. Ὑστερὰ ἀπὸ δύο ὥρες, βγήκαμε, τρέξαμε λίγο πάνω-κάτω καὶ ντυθήκαμε.

— Αὐτὴ εἶναι ζωὴ, φώναξε ὁ Κωστάκης. Πάμε γιὰ ξενοδοχεῖο τώρα. — Πήραμε τὶς βαλίτσες μας καὶ φύγαμε. Μὰ ἀπ' τὸ ταξίδι καὶ μιά ἀπ' τὸ μπάνιο, ἤμασταν κατάκοποι.

★

Πήγαμε σὲ τρία ξενοδοχεῖα, ἀλλὰ ἦσαν γεμάτα. Στὸ τέταρτο εὐτυχῶς ὑπῆρχε ἓνα δωμάτιο. Ἐπρεπε ὅμως νὰ περιμένουμε λιγάκι στὸ σαλόνι, μέχρι νάρθῃ ὁ διευθυντής.

— Σὲ πέντε λεπτά, θὰ εἶναι ἐδῶ, μάς εἶπε ὁ ὑπάλληλος. Δίπλα ἔχει πάει.

Καθίσαμε σὲ δύο πολυθρόνες καὶ περιμέναμε. Ὁ Κωστάκης ἄναψε τσιγάρο καὶ παρήγγειλε μιά λεμονάδα. Ἐγὼ ὅμως, εἶχα τέτοια κούραση, πλὴν δὲν ἤθελα τίποτα. Ἀπεναντί μας, στὴν ἀκρὴ τοῦ σαλονιοῦ, καθόταν ἓνας κύριος καὶ μιά νεάκι' ὁμορφὴ κοπέλλα. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία πὼς ἦσαν ξένοι.

— Γιὰ κύτταξε, ἀγαπητέ μου, εἶπε ὁ Κωστάκης. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐρχοῦνται ἀπὸ τὰ περάτα τοῦ κόσμου γιὰ νὰ θαυμάσουν τὶς ὁμορφιὲς τῆς πατρίδος μας, κι' ἐμεῖς καθόμαστε καὶ ψηνόμαστε στὸ καμίνι τῆς Ἀθήνας...

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δὲν θυμῶμαι πολλὰ πράγματα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια δηλοῦν, δὲν θυμῶμαι τίποτα. Κλείσανε τὰ μάτια μου καὶ θυβίστηκα στὸν πῶ γλυκὸ ὕπνο τῆς ζωῆς μου. Ἐπληρώθη ἀπὸ κάτι δυνατὰ τραντάγματα καὶ τὸ πῶ σπαιδαῖο, εἶναι ὅτι ἐπληρώθη ὁρθίος. Ἀνοίξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα τὸν Κωστάκη, ποὺ μὲ εἶχε πιάσει ἀγκαλιὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ κρατήσει ὀρθίος. Ἀπεναντί μας, οἱ δύο ξένοι, δηλοῦν ὁ ἡλικιωμένος κύριος καὶ ἡ ἑαυθία δεσποινίς, μὲ κυττοῦσαν χαμογελώντας. Ὁ φίλος μου ἦταν ἔξω φρενὼν καὶ μιλοῦσε μ' ἓναν κοτυλῆτρο κύριο. Φαίνεται πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ διευθυντής.

— Μὰ σὰς λέω, τοῦ ἐξηγοῦσε ὁ Κωστάκης, πὼς αὐτὸ γίνεται σὲ ἀπέναντες περιπτώσεις.

— Δυστυχῶς, μοῦ εἶναι ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Καὶ ποῦ διάβολο θὰ κοιμηθούμε;

— Ὅπου θέλετε. Ὅχι ἐδῶ πάντως. Λυπάμαι πάρα πολὺ.

Ὁ Κωστάκης γύρισε, μὲ κύτταξε ἄγρια καὶ πρῶτα:

— Πάρε τὶς βαλίτσες καὶ πάμε.

— Γιατί;

— Διότι εἶσαι γαϊδούρι.

Ἐρρίξα πῶς μου μιά ματιά, πήρα τὶς βαλίτσες καὶ τὸν ἀκολουθῶσα. Ἐκτός ἀπ' τοὺς ξένους, μὲ κυττοῦσαν καὶ κοιμήσαν ἀπ' τὸ πρῶτο σπαιτικό καὶ χαλαροῦσαν σὰν ἀνήτοι.

Καθίσαμε σ' ἓνα καφενεδῶν ἀγίλητοι. Εἶχα ἀνακατήρει μὲ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Κωστάκη.

— Μπορὼ νὰ μάθο ἐπιτέλους τί ἔγινε; ρώτησα.

— Ροχαλίζεις καὶ μάς διώχνει, ἀπάντησε ὁ Κωστάκης. Τουλάχιστον δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃς ὥστε νὰ πάμε στὸ δωμάτιο; Ἀπ' τὴν πολυθρόνα ἄρχισες κι' ὅλας;

— Στοιμάσαμε, μὲ κύτταξε γεμάτος ἀπορία καὶ σαυροκοπήθηκε.

— Ἀμὰν βρε Λαλάκη, πὼς ροχαλίζεις ἔτσι; Λόγω τιμῆς, κι' ἐγὼ ἂν ἦμουν ὁ ξενοδόχος δὲν θὰ σοῦ εἶδνα δωμάτιο. Ὁ ἄνθρωπος σημεῖονε τὰ ὀνόματά μας στὸ διόβιο, τὴ στιγμή ποὺ ἄρχισες νὰ ροχαλίζεις κι' ἐμμεῖς μὲ τὸ μολύβι στὰ χέρια. Πάντα ροχαλίζεις ἔτσι;

— Δὲν ἔχω, ἀπάντησα θυμωμένος. Πάντως, μοῦ φαίνεται γελοῖο νὰ μὴν δίνουν δωμάτιο σὲ κάποιον, ἐπειδὴ ροχαλίζεις.

— Γελοῖο ἢ ὄχι, τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι πρέπει νὰ δοῦμε ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ Κωστάκης.

Κύτταξε ὁ ρολοὶ τοῦ στενοχωρημένου. Τὰ μάτια μας ἐκλείων ἀπ' τὴν νύστα. Ἡ ὥρα ἦταν 12 καὶ 10 καὶ τὸ νηὶ ἄρχισε νὰ ἐξομύνη ἀπ' τὸν κόμο. Φορτωθήκαμε τὶς βαλίτσες καὶ ξεκινήσαμε.

★

Στὴν ἀκρὴ τῆς παραλίας, ἦσαν ἀκόμα ἓνα ξενοδοχεῖο ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε δωμάτιο. Ὅλα ἦσαν πιασμένα μερὶς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Ἐστὶς μάς εἶπε ὁ κύριος διευθυντής. Δίπλα τοῦ στεκόταν ἓνας ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου καὶ χαμογελῶσε.

— Τώρα τί γίνεται; τὸν ρώτησε ὁ Κωστάκης.

ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ...

ΚΑΠΟΤΕ, πρὶν ἀπὸ χρόνια, ὁ πατέρας μου μὲ πήγε στὸ γιατρό, γιὰτὶ ροχαλίζα στὸν ὕπνο μου. Τώρα, δέβαια, λίγο-πολύ, ὅλοι θὰ ἔχετε ζήσει παρόμοιες στιγμές, κι' ὅσο νᾶναι, θὰ νιώσατε αὐτὸ τὸ καρδιοχτύπι ποὺ μάς πιάνει, ὅταν βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ γιατρό μὲ τὴν ἀσπρὴν τοῦ μπλουζα καὶ τὰ διάφορα ἐργαλεῖα του.

Μὲ κύτταξε ὀρθίος, μὲ κύτταξε καθιστὸ καὶ ἐξαπλωτὸ καὶ χαμογέλασε.

— Δὲν εἶναι τίποτα, εἶπε. Ἐχει κρεατάκια καὶ μόλις τοῦ τὰ κόψουμε, θὰ σταματήσῃ νὰ ροχαλίζῃ. Τὸν ἐμπροσθίζουν στὴν ἀνάπνοή. Δυὸ «τσάκ» θὰ κάνουμε καὶ θὰ τελειώσῃ.

— Πότε μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ δουλειά; ρώτησε ὁ πατέρας μου.

— Ὅποτε θέλετε, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Καὶ τώρα ἀμέσως.

Ὁ πατέρας, γύρισε μὲ κύτταξε καὶ μὲ χαίδεψε.

— Λαλάκη, ἐγὼ λέω νὰ τὰ κόψουμε τώρα καὶ νὰ ξεμπερδεύουμε...

Ἐκανε νόημα στὸ γιατρό καὶ κείνος ἐτοίμασε τὰ ἐργαλεῖα του.

— Ὅα δὴς ποὺ δὲν θὰ καταλάβῃς τίποτα, μοῦ εἶπε. Ὅα σὲ κρατήσω μερικὲς ἡμέρες ἐδῶ καὶ θὰ γίνῃς περὶ. Στάσου νὰ φωνάξω τὴ νοσοκόμα.

— Χρειάζεται; ρώτησε ὁ πατέρας.

— Ἐ, ὅσο νᾶναι, πρέπει νὰ τὸν βαστάνε καὶ δύο τρεῖς...

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δὲν θυμῶμαι καλὰ τὴ συνέχεια. Ἡ ἀπὸ τὴν πόρτα τὸ ἔσκασα ἢ ἀπὸ κάποιο παράθυρο. Ὅα σὰς γελᾶσα. Πάντως, τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἔφτασα, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ποὺ λένε, στὸ σπῆτι τῆς γιαιγίας μου. Στὸ πατρικὸ μου σπῆτι πήγα ὕστερὰ ἀπὸ ἓνα μῆνα, ἀφοῦ προηγουμένως ἔβαλα τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μάνα μου νὰ μοῦ ὀρκιστοῦν σ' ὅλους τοὺς προγόνους μας, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναπᾶνε στὸ γιατρό.

Ὁ πατέρας εἶχε ἀπερίγραπτα νεύρα, ἀλλὰ μοῦ ὀρκίστηκε ὕστερὰ ἀπὸ τὴν ἐπιμονή μου.

— Καλὰ, βρε θάλα, θὰ σοῦ ὀρκιστῶ, εἶπε. Θάρθῃ ὅμως μιά μέρα ποὺ θὰ τὸ μετανοιώσῃς.

Κατὶ τέτοια, τὰ συνήθιζε ὁ πατέρας νὰ τὰ λὲ πολλὰς φορές, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔδωσα σημασία. Ἦρθε ὅμως καιρὸς, πέρασαν τὰ χρόνια καὶ τὸν θυμῆκα καὶ μὲ τὸ πᾶν πᾶν. Κι' αὐτὸ ἔγινε μέσ ἀπὸ φετεινὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ μοῦ μείνῃ ἀσέχαστο, γιὰτὶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μπλέχτηκα στὴν πῶ περιεργὴ ἱστορία ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μπλεχτῇ ἄνθρωπος. Καὶ νὰ πὼς ἔγινε...

★

Ἐνα βράδυ τὸν περασμένο μῆνα, πήγαμε στὸν κινηματογράφου μὲ τὸν φίλο μου τὸν Κωστάκη κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα τὸ ἔργο βαλθήκαμε νὰ κυττάμε τοὺς γύρω μας καὶ νὰ σχολιάζουμε. Περισσότερο ἀπ' ὅλα ὅμως, στὸ φίλο μου τὸν Κωστάκη ἔκαναν ἐντύπωση οἱ μισογυμνὲς πλάτες τὸν κυριῶν.

— Γιὰ κύτταξε, φίλε μου, εἶπε σὲ μιά στιγμή, ὅλες οἱ γυναῖκες ροδωμῆθηκαν μὲ τὰ μᾶνια τους καὶ τὶς ἐξοχές του κι' ἐμεῖς οἱ δύο οἱ φουκαράδες, ξερωμῆθηκαν καὶ θγάλαμε τὴν κορίτσα ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Αἰσχος μας! Πῆγες ποτέ σου ἐξοχή;

— Πρὶν ἀπὸ χρόνια.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἔκανε στενοχωρημένος ὁ Κωστάκης. Τ' ἀποφασίζουμε;

— Ποῖ;

— Νὰ πάμε γιὰ καμμιά δεκαπενταριά ἡμέρες σὲ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ νησάκια, ποὺ λένε πᾶν νὰς ὠραία. Ἐστὶς κι' ἔτσι, τὴν πήρα τὴν ἀδεία μου ἀπὸ τοὺς γονεῖς. Ἐστὶς;

— Ἐγὼ θὰ τὴν πάρω τὴν ἑλλή Παρασκευή.

— Πολὺ ὠραία, εἶπε ὁ Κωστάκης. Μὰς ἦρθε κοῦτί. Τὸ ἄλλο Σάββατο, θὰ πάρουμε ἀπὸ μιά βαλίτσα καὶ θὰ σαλπάρουμε.

— Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

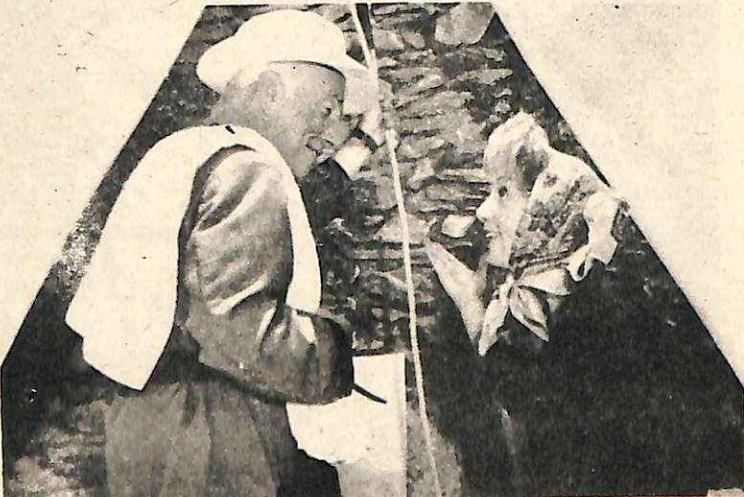
Δώσαμε τὰ χέρια κι' ἀρχίσαμε νὰ χαϊρώμαστε προκαταβολικὰ γιὰ τὶς χαρὲς ποὺ μάς περίμεναν στὸ νησάκι.

★

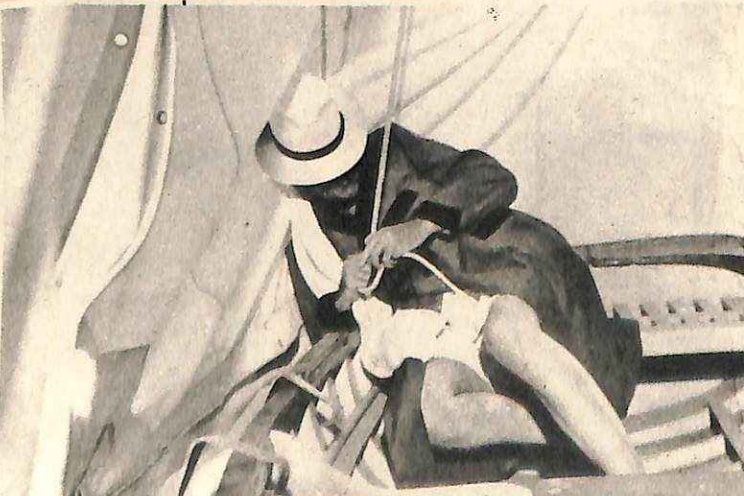
Σάββατο μεσημέρι ξεκινήσαμε ἀπ' τὸν Πειραιά

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί ἤθελε ὁ κύριος Καρατάς. Ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι μόνος ὅταν παῖρω τὸ μπάνιο μου. Ἡ Ἄννα σηκώνει τοὺς ὤμους. Ὑστερὰ ἀπευθύνεται στὸν κόσμο καὶ λέει: — Παρακαλῶ, νὰ φύγετε. Εἶναι παράξενος ἄνθρωπος. Δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπῃ κόσμος ὅταν κάνει μπάνιο. Ἀργότερα θὰ σὰς ἀνοίξω τρῶτες στὸν φράκτη, γιὰ νὰ βλέπετε χωρὶς νὰ σὰς βλέπουν. Τώρα ὅμως, πηγαίνεται καὶ γρήγορα, γιὰτὶ εἶναι νευρικός.

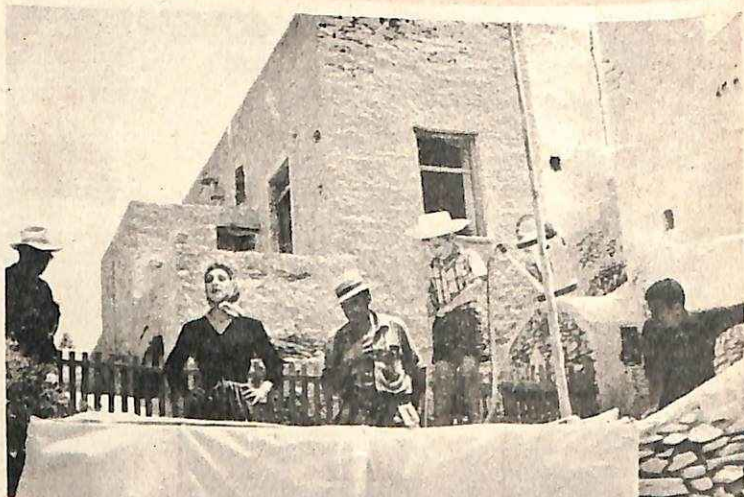
... Θέλετε ζεστό νερό, τραβάτε μιά φορά τὸ σχοινί!... Ἡ Ἄννα τραβάει μιά φορά τὸ σχοινί καὶ ὁ μικρὸς Σακράτης, ποὺ εἶναι πάνω στὸν τοῖχο, ρίχνει ζεστό νερό μὲ τὸ ραντιστήρι. Ὁ Καραγουαῖη φαίνεται ἱκανοποιημένος. — Θέλετε νὰ σταματήσῃ τὸ νερό; Τραβάτε δύο φορές. Ἐστὶς... (Τραβάει δύο φορές). Μηπότε τώρα μέσα καὶ καλὸ μπάνιο. Θὰ βγῇ τε καθαρός - καθαρός καὶ φρέσκος - φρέσκος σὰν ἀγγελοῦδι!... Τέτοιο μπάνιο δὲν τῶχατε ξανακάνει.

Ὁ Καραγουαῖη κάνει νὰ βγάλῃ τὴ ρόμπα του, ἀλλὰ σὲ μιά στιγμή παραπατᾷ καὶ πέφτει μέσα στὴ βάρκα. Προσπαθώντας νὰ πιασθῇ ἀπὸ κάπου, τραβάει τὸ σχοινί μὲ δύναμη καὶ ἀδειάζει ἀπάνω τοῦ ὀλόκληρο τὸ ποτιστήρι μὲ τὸ ζεματιστὸ νερό. Ὁ Καραγουαῖη ὀρλιάζει ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὑρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο. Πηδάει πρὸς τὰ πλάγια καὶ πέφτει ἐπάνω σ' ἓνα εὐλίνο δοκάρι, ποὺ στηρίζει ὀλόκληρο ἐκεῖνο τὸ πράχειρο κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖο γεμίζεται ἐπάνω του.

Τὸ πλῆθος φεύγει μουρμουρίζοντας, ἀπογοητευμένο. Ὁ Καραγουαῖη βλέπει ἀνάμεσα τοῦ τὸν πᾶτερ Πλάτωνα καὶ σπεύδει νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴ συμβολή του στὴν κατασκευὴ τοῦ λουτροῦ του. Ὑστερὰ προχωρεῖ καὶ μπαίνει μέσα στὴν παλιὰ βάρκα, ποὺ χρησιμεύει γιὰ μπανιέρα. Ἐκεῖ σταματᾷ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἄννα, τῆς ζητᾷ ἐξηγήσεις γιὰ τὸν τρόπο λειτουργίας. — Ὅλα λειτουργοῦν αὐτομάτως, τοῦ λέει ἐκεῖνη. Αὐτοὶ ποὺ τὸ ἐφτίσαν, εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ τὸ ἔργο τους...

Ὁ Καραγουαῖη μπαίνει μέσα, κυττάει γύρω του καὶ φαίνεται σκεπτικὸς. Φορεῖ ἀκόμα τὴ ρόμπα καὶ τὸ καπέλλο του. Ἡ Ἄννα ἀνεδείναι κι' ἐκεῖνη στὸν τοῖχο ἀπὸ τὴν ἀνεμῶσαλα, γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν ὅλη λειτουργία τῆς ἐγκαταστάσεως. Βάζει τὸ ἀχνιστὸ νερό στὸ ποτιστήρι καὶ φώναζε στὸν Καραγουαῖη ποὺ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του: — Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Πλευθῆτε σὰν ἀγγελοῦδι!... Ὅσο κι' ἂν εἶναι τεταμένα τὰ νεύρα σὰς, αὐτὸ θὰ τὰ συνεφέρῃ.

Καθὼς ὁ Καραγουαῖη βγαίνει σὰν βρεγμένη κόττα ἀπὸ τὰ συντρίμια τοῦ λουτροῦ του, ἡ Ἄννα σηκώνει τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ φωνάζει: — Γούρι!... Γούρι!... Μεγάλου γούρι!... Καλὴ τύχη!... Καὶ τότε τρεῖς ἀπὸ τὸ φράχτη τῆς αὐλῆς, ξεπροβάλλουν καὶ πάλι τὰ κεφάλια ἑλκὼν ἐκεῖνων, ποὺ ἡ Ἄννα εἶχε διώξει πρὶν ἀπὸ λίγο. Ὅλοι μαζί χειροκροτοῦν καὶ φωνάζουν: — Γούρι!... Γούρι!... Καλὴ τύχη!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

— Ψάξτε για κανένα σπίτι, μάς συμβούλευε ο διευθυντής.
Βγήκαμε στο δρόμο πάλι φορτωμένοι τις βαλίτσες μας.
— Για κύτταξε άτυχια, μουμούρισε ο Κωστάκης. Ένα ξενοδοχείο βρήκαμε κι' αυτό μας έδωσε γιατί ροχαλίζει. Έκείνος ο βλάκας πάλι γιατί χαμογελούσε;
— Πού θέλεις να ξέρω; απάντησα.
— Ξεκινήσαμε σιγά-σιγά για την χωροφυλακή. Από εκεί θα μας έστελναν σε κανένα σπίτι. Στη γωνιά του δρόμου σταθήκαμε γιατί έρχονταν κάποιος τρέχοντας. Όταν πλησίασε, τον γνωρίσαμε αμέσως. Ήταν ο νεαρός που καθόταν δίπλα στον κύριο διευθυντή του τελευταίου ξενοδοχείου και χαμογελούσε. Είχε λαχανιάσει απ' το τρέξιμο.

— Νά με συγχωρέτε, είπε, αλλά ήμουν στο ξενοδοχείο όταν ζητούσατε δωμάτιο.
— Και λοιπόν; ρώτησε ο Κωστάκης.
— Νά... ξέρετε... μας τηλεφώνησαν απ' το άλλο ξενοδοχείο ότι κάποιος απ' τους δυο σας ροχαλίζει.
— Δηλαδή είχατε δωμάτιο και δεν μας δώσατε;
— Μάλιστα, είπε ο νεαρός. Έπειδή όμως φανίναστανε καλοί άνθρωποι, θα σας πάω στη θειά μου τη Ζαχαρούλα. Εκεί μπορείτε να ροχαλίστε όσο θέλετε...

Ο Κωστάκης τον κύτταξε δύσπιστα.
— Κι' ο λόγος; ρώτησε.
— Είναι θεόκαφη, γι' αυτό.

— Άλλο που δεν θέλαμε. Ξεκινήσαμε αμέσως, ανέβηκαμε κομμάτι τρεκατορία σκαλοπάτια σ' ένα δρομάκι, μας βγήκε η γλώσσα και μόλις φτάσαμε, ο νεαρός άρχισε να κοπανάρει την πόρτα της θείας του της Ζαχαρούλας. Ύστερα από δέκα λεπτά, ξεσηκώθηκαν οι γύρω, αλλά η θειά η Ζαχαρούλα δεν έδωσε σημαία ζωής.

Κατεβήκαμε τα τρακόσια σκαλοπάτια, γεμάτοι αγανάκτηση. Ο Κωστάκης μουμούριζε συνέχεια.

Φτάσαμε στην αμμουδιά, και δουλεύτηκαμε πίσω από κάτι βάρκες.

Ο ήλιος είχε ανέβει δυο μπόγια στον ορίζοντα, όταν ξύπνησα και πετάχτηκα όρθιος. Ο Κωστάκης δεν ήταν δίπλα στη βάρκα που είχε πέσει. Κύτταξα γύρω μου ανήσυχος και τον είδα στο αντικρινό καφενείο, που μου κουνούσε το χέρι του από κάποιο τραπέζι. Στο ίδιο τραπέζι όμως καθόταν ο ένοχος με την ξανθή δεσποινίδα, που πρωτοείδαμε στο ξενοδοχείο. Φτιάχτηκα όπωσδήποτε και πήγα κοντά τους. Με υποδεχθήκαμε πολύ ευγενικά κι' έσο για την δεσποινίδα είχε ένα ύπεροχο χαμόγελο, απ' αυτό που όταν τ' αδής μες φορέ, δεν τ' αδεύα κα ποτέ στη ζωή σου. Ουσιαστικά τις συστάσεις τις έκανε ο Κωστάκης, που μιλούσε και την γλώσσα τους. Φαινόταν όμως πως είχαν συνήθειες αρκετά για την φαντασία μου, γιατί με κυττούσαν συνέχεια καθώς μιλούσαν. Στο τέλος, αγανάκτησα.

— Μά, τέλος πάντων, τί λέει; ρώτησε τον Κωστάκη.
— Αλλά, το θέμα σου είναι περισσότερο απ' όσο νομίζαμε σοβαρό, είπε.

— Δεν καταλαβαίνω.
— Θα σου εξηγήσω και θα καταλάβεις. Ο κύριος από δω που δ' ονομάζεται Σμιθ Τζαίμς και η δεσποινίς Ντιάνα, η κόρη του, ένοια φέρονται πολύ σοβαρά για ένα φτεροκόπησε η καρδιά μου.

— Τί να με κάνουν;
— Πρόσεξε και θα καταλάβεις, συνέχισε ο Κωστάκης. Είναι Σκωτσέζοι.

— Λοιπόν;
— Ο κύριος Σμιθ, έχει ένα μεγάλο ξενοδοχείο κοντά στη λίμνη του Λόγχες. Την έχεις ακούσει;

— Έκεί που λένε πως βγαίνει το τέρας;
— Μάλιστα.

Ο κύριος Σμιθ και η δεσποινίς Ντιάνα, όταν άκουσαν το όνομα της λίμνης, χαμογέλασαν και κοίτησαν το κεφάλι τους χαρούμενα. Και μά- λιστα η δεσποινίς Ντιάνα έκανε

ΠΕΔ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΔΤΟ ανώνυμοι, ένας ωραιότατος κι' ευσταφής μετέφρασε κι' ένας Αθηναίος που θέλει να μείνει άγνωστος, στάθηκαν άρρωστοι να καταλήξουν σε «χάριτι εντα» δυο τραγουδιστές καλλιτεχνικές καλλιτέχνες, που άσπασαν τις στήλες των ημερησίων εφημερίδων, δηλαδή ο καλλιτέχνης του λαϊκού τραγουδιού, ταγγιάνου Αγγελόπουλου και της μητέρας του και του επίσης λαϊκού τραγουδιστή Γρηγόρη Μπιθικώτση με τον Μίση Θεοδωράκη.

Ο πρώτος καλλιτέχνης είχε ανάψει εξ' αφορμής του γάμου του ταγγιάνου με την κατέξοψη Άννουλα, με την οποία τον συνόδευε μαζο ειδύλλιο. Η μητέρα του ταγγιάνου είχε αντιρρησης ζωοφύλαξης κι' έτσι οι δυο οικογένειες είχαν φτάσει στα μαγαζιά, πράγμα που ανάγκασε τον Αγγελόπουλο να ξενητευθεί στον Καναδά.

Προσέξτε, το ζευγάρι επέστρεψε με τρία μέλος της οικογένειας, ένα χαριτωμένο μετέφρα, που άπτεχσαν στην Ξενιτιά. Η γιαγιά είδε τον μετέφρα, ένθουσιασθηκε, κι' έτσι νύφη και πεθερά, ξεχάσαν τα περασμένα κι' έδωσαν τα χέρια.

Ο δεύτερος καλλιτέχνης είχε άσπασει μια ήθελε την άσπασια του Μπιθικώτση από κάποια λαϊκή συνανλία του Θεοδωράκη, στην Κοζανιά. Ο Θεοδωράκης θυμόσε τόσο πολύ, ώστε μιλούσε περί ούζης.

Ο Μπιθικώτσης πάλι έμενε πιστός στους «λόγους» της άσπασίας, άσπασε κάποιος άγνωστος κοινός φίλος μεσολάβησε και η φίλια άποκατεστάθη.

Τώρα συνθέτης και τραγουδιστής διλώνουν πως «θα τραγουδάνε μαζί όσων να περάσουν».

Από ευτυχισμένα γεγονότα, που άπρεπε να τα προσέξουν οι καλλιτέχνες του τραγουδιού, που έαυλοποιούν να βρίσκονται στα μαγαζιά.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Το τραγούδι της θάλασσας». Τον Μίση Πλέσσα. Τραγουδά η Γιοβάννα.
2) «Τα παλιά σου τα παιχνίδια». Όλα τα παραπάνω τραγουδιόνα είναι σε στίχους Γ. Οικονομίδη, τ' ερμηνεύει δέ ο ίδιος με την «Παιδική συντροφιά του».

3) «Βενετία». Στίχους 'Αλ. Σακελλάρου—μουσική Μίση Πλέσσα. Τραγουδά η Άλκη Βουγιουκλάκη.

4) «Φεγγάρι μου» και «Μουράγιο». Τραγουδά ο Κώστας Χατζής.

5) «Πες μπαμπά» και «Άκου τη φωνή της αγάπης». Τραγουδούν ο Άλκης Πάντας και η Ρένα Πάντα.

6) «Πήγε χαμένη η Κυριακή» και «Ποιος ορανό». Τραγουδά η Γιοβάννα.
7) «Ερωτικό ξενιτιά» και «Προμένοντας τον γαμπρό». Τραγουδά ο Γιάννης Βογιατζής.

8) «Μαρία—Μαρία» και «Με της αγάπης τα φτερά». Τραγουδούν οι Μοΐκας—Λιγνός.
9) «Ανθοποιό λυπηθήτε με». Τραγουδά ο Γιάννης Βογιατζής.
10) «Μεϊνή λίγο». Τραγουδά η Νίχη Καυτά.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Νέοι, όποιος πάντα, δίσκοι λαϊκού τραγουδιού ή παλιά σουξέ άναυτομένα, κυκλοφόρησαν την περασμένη εβδομάδα. Σημειώνουμε τα καλύτερα.

Ο έκλεκτος λαϊκός συνθέτης Γιώργος Μητσάκης, που εμφανίζεται με τα μουζούκια του σε νέα «σουξέ» του, με μεγάλη επιτυχία, στο «Άλσος» του Πεδίου του Άρεως.

- 1) «Εγώ για σένα χώρισα» (Σειμπέζικο). Τραγουδά η Άννα Χουσαφίρη.
- 2) «Αν δής στον ύπνο σου έ-σσημά» (Σειμπέζικο) και «Το σπίτι που γεννήθηκες». Τραγουδά ο Μαν. Κανονίδης.
- 3) «Εσύ, ψαρά μου». Τραγουδούν η Κ. Τζοβάρια και ο Θ. Κανακός.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

- 1) «Τρίο - τσίρο κοκορό».
- 2) «Μη χιτσιές τα σπουργιτάκια».
- 3) «Το πάθημα της άλεπούς».
- 4) «Ένας γάτος με μουστάκια».
- 5) «Τα παλιά σου τα παιχνίδια».

Όλα τα παραπάνω τραγουδιόνα είναι σε στίχους Γ. Οικονομίδη, τ' ερμηνεύει δέ ο ίδιος με την «Παιδική συντροφιά του».

ΤΟ ΑΝΘΙΜΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

- 1) «Ερηνία». Τραγουδά η Ζωή Μάγνου.
- 2) «Σιγάλά θρέχει ο ούρανος». (Καλαματιανός). Τραγουδούν Κ. Στεφανόπουλος, ο Έλ. Κωνσταντινίδης και η Άννα Κωνσταντινίδη.
- 3) «Το γέλιο είναι άκριβο». (Πεντοζήλη). Τραγουδά ο Γ. Καλομοίρης.
- 4) «Οι σφουγγαράδες» (μυά-λος). Τραγουδά η Σάντρα Μιλιά.
- 5) «Η πολεμένη αγάπη» (συ-τόξ). Τραγουδά η Δέσποινα Παπαδάκη.
- 6) «Θέβει πάλι η Κυριακή». (Καλαματιανός). Τραγουδά ο Γ. Καλομοίρης.
- 7) «Τροφείο στον σεβνά σου». Τραγουδά ο Ι. Στελίδης και η Α. Παπαδάκη.
- 8) «Τραγουδι του γάμου». Τραγουδά ο Άλ.
- 9) «Γαϊνίτα». Χορός Μακεδονίας. Τραγουδούν Χορός ο Μ. και Ζ. Χιτζός και τ' όνομα ο Γιώργος Λιωνής.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

και κάτι άλλο, πολύ πιο σοβαρό: Μου χάιδεψε το χέρι. Τέτοια ευτυχία, δεν την είχα φανταστεί ποτέ. Ανατρίχιασα κι' έπειδή όφονάι είμαι συμπαθητικός νέος και με αρκετή φαντασία, υπαφίστακα κάτι το ύπεροχο. Δηλαδή, την ίδια στιγμή, μου κόλλησε η δεσποινίς Ντιάνα.

— Λοιπόν, Κωστάκη μου;
— Λοιπόν σε θέλουν μαζί τους, είπε ο Κωστάκης. Το ξενοδοχείο τους είναι γεμάτο σχεδόν όλο το χρόνο. Θα τρώς, θα πίνεις και θα κοιμάσαι εκεί στη λίμνη του Λόγχες. Θα κάνης το τέρας.

— Ποιος;
— Εσύ. Ποιος, εγώ;
— Αγαπάχτηκα και πετάχτηκα όρθιος. Ο κύριος Σμιθ και η δεσποινίς Ντιάνα τα χάσανε. Άρχισαν να μιλάνε διαστικά με τον Κωστάκη, που μου μετέφραζε αμέσως:

— Αλλά, ο κύριος Σμιθ και η δεσποινίς Ντιάνα, δεν είχαν καμιά πρόθεση να σε προσβάλουν. Πρέπει να ξέρης όμως ότι — όπως λένε τουλάχιστον — το ροχαλιτό σου είναι ίσως το μοναδικό στον κόσμο.

— Και θέλουν να με πάνε στη Σκωτία, για να ροχαλίζω;
— Βεβαίως. Θα σου δίνουν διακόσιες λίρες το μήνα.
— Μαρέ, δεν πιάς στο διάβολο κι' εσύ κι' αυτοί;

Τους παράτησα κι' έφυγα. Όταν άπομακρύνθηκα λίγο, γύρισα και τους κύτταξα. Η δεσποινίς Ντιάνα μου χαμογέλουσε.

Πήγα, βρήκα ένα δωμάτιο σε κάποιο σπίτι, κοιμήθηκα το μεσημέρι και, όταν ξύπνησα, με παρεκάλεσαν να τους το άδειασω. Πάτησα όμως πόδι, φώναξα ότι θα παραπονεθώ στον Τουρισμό και παρέμεινα. Το σούρουπο, συνάντησα τον Κωστάκη, με τον κύριο Σμιθ και την κόρη του, σε κάποιο κέντρο που χόρευαν. Φυσικά, κάθησα μαζί τους, γιατί μου είχε περάσει ο θυμός.

— Δεν σου είπα το πιο σπουδαίο, είπε ο Κωστάκης.
— Ποιό;
— Πριν από λίγο, η δεσποινίς Ντιάνα μου είπε ότι σε βρίσκει αξιολάτρευτο. Κατά τη γνώμη μου, θα σε έρωτευθη πολύ σύντομα. Τ' αποφάσισες να πάνε;

— Βεβαίως, απάντησα. Το μόνο που με άσπασει όμως, είναι το θηρίο.
— Άντε ρε σαχλαμάρα, είπε. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τέρας του Λόγχες. Κατά τη γνώμη μου, το τέρας θα είναι ο κύριος Σμιθ. Το πιστεύεις ποτέ ότι αυτός ο σπαγγουράκος ο Σκωτσέζος θα σου δίνει διακόσιες λίρες το μήνα;

— Δηλαδή τί θα κάνη;
— Θα σε βάλη να ροχαλίζης μερικές φορές, ισά-ισα για να πάση όνομα το ξενοδοχείο του πως τάχα βγαίνει εκεί κοντά το τέρας, και μετά, όταν θα φτάση η στιγμή της πληρωμής, θα σε φουτάρη.

— Πού;
— Στη λίμνη του Λόγχες! Ανατρίχιασα. Ίσως όλοι οι άνθρωποι, όμοια αυτή τη λεπτομέρεια, θυμήθηκαν αμέσως ότι δεν είχε πληρώσει δεκάρα στο κέντρο που καθόσαμε. Ο Κωστάκης με χτύπησε φιλικά στον ώμο και συνέχισε:

— Πρέπει να φύγουμε το συντομότερο, πριν έρωτευθής περισσότερο την κόρη του, που είναι πραγματικά όμορφη. Τα ξημερώματα, στις 4, έρχεται ένα πλοίο και θα φύγουμε. Θα πάμε σε άλλο νησί.

— Συμφωνώ; αλλά ποιος θα μās ξυπνήση;
— Το ροχαλιτό σου.
— Και πράγματι, έτσι έγινε. Στις 4, σαλπάρουμε για άλλο νησί.

Πέρασε από τότε ένας μήνας, αλλά βρίσκομαι ακόμα σε φοβερό και τρομερό δίλημμα, γιατί δεν τ' αδεύα κα ποτέ στην Ντιάνα και το χαμόγελό της. Και πρέπει να πάω γρήγορα μια απόφαση: «Η να πάω στο γιάτρο για τα κρεατάκια ή στη Σκωτία για το θηρίο. Ο Θεός να μου δώσει φώτισ».

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥΡ'ΙΣ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο άπαισιος Κινέζος αναγκάζει τη Ντόλλυ να γράψη στο μνηστήρα της και να τον ικετεύει να τη βοηθήσει, υποδεικνύοντάς του ότι βρίσκεται φυλακισμένη σ' ένα σπίτι της Ράτζεντ Στρίτ. Μόλις ο Λάντον λαβαίνει αυτό το γράμμα, πηγαίνει, μαζί με το φίλο του Μπένσον, σ' αυτό το δρόμο. Κι' ενώ προσπαθούν να καταποτισθούν, βλέπουν να περνά, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, η Ντόλλυ με τον Κινέζο. Πήδαν τότε σ' ένα ταξί, για να τους παρακολουθήσουν. Άλλο ο σωφεί είναι άνθρωπος του Κινέζου και το ταξί έχει μουσικούς μηχανισμούς, που φυλακίζουν μέσα σ' αυτό τους δυο άντρες. Έτσι, πέφτουν στα χέρια του Κινέζου, κι' αυτός τους δηλώνει πως θα εκτελεσθούν σε λίγες ώρες, με μαρτυρικό τρόπο.

Ένας από τους ανθρώπους όμως του Κινέζου, ο πανούχλος Σκωτσέζος τους υποδεικνύει έναν τρόπο για να δραπέτευσουν απ' τη φυλακή τους. Κι' αυτό κάνουν πραγματικά, με το σκοπό να ξαναγυρίσουν και να βοηθήσουν τη Ντόλλυ, στην οποία έκανε ήδη ο Κινέζος τη μοιραία ένεση. Αυτός ο Σκωτσέζος έχει μεταβληθ' απ' τον Κινέζο σε όργανο του, με την ένεση του φαρμάκου, αλλά συνέχισε κάθε τόσο, για ένα χρονικό διάστημα.

— Δε μπορού να μείνω περισσότερο, είπε ο Σκωτσέζος. Έτσι η άλλοις, δεν πρόκειται να σας ξαναδώσω. Σας έχω μια καλή τύχη. Οι δυο φίλοι άλλωσαν τα χέρια τους για να τον άπομακρυνθούν. Άλλ' αυτοί άπομακρύνουν το χέρι του.

— Δεν είσατε υπεύθυνος για τα εγκλήματα που κάνατε, του είπε ο Μπένσον αναγκάζοντάς τον να του δώση το χέρι. Κι' άπεναντί μας φεβήκατε σαν τέλειος τζέντλεμαν... Ελπίζω να ξαναδώθουμε.

— Κι' εγώ το έχω, απάντησε ο Σκωτσέζος. Ένδο διευθυνόταν προς την πόρτα, ξαναβίσε:

— Στις έντεκα και 56 λεπτά, βγήκε κατόπιν, αφήνοντας τους δυο φίλους μόνους.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Μ' όλο που πεινούσαν, άπόφυγα ν' άγγίξουν τις τροφές που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι, άφου σε λίγο επρόκειτο να χωθούν μέσα στο νερό.

Η ψυχή τους ήταν πλημμυρισμένη από άγνοια. Είχαν την έντονη πίκρα οί δείχτες του ρολογιού έμεναν άκίνητοι.

— Είπε μένει άκόμη ένα λεπτό, μάς σε κάτσια στιγμή ο Λάντον.

— Θα βγούμε, μερικά δευτερόλεπτα μετά την προαυτοφωτισμένη ώρα, παρατήρησε ο Μπένσον.

— Αδής η πρόνοια είναι άλα-οάτηρη, συμπλήρωσε ο Λάντον. Τέντωσαν τ' αυτιά τους. Η σιωπή ήταν άπόλυτη. Άχοιγόταν μόνο ένας ανάλαφρος θόρυβος, που προερχόταν ίσως από το νερό που έτρεχε στην ύπνεγία στοά.

Προτού ξεκινηθούν, πέταξαν άπό πάνω τους όλα τα πράγματα

χώρησε άθόρυβα κι' άνοιξε τη στοά.

Οι δυο έπιστήμονες, με τα παπούτσια στο χέρι, κατέβηκαν τη στοά κι' ύστερα από μια στιγμή βρέθηκαν στο διάδρομο του δευτέρου πατώματος. Είδαν εκεί μια μεγάλη τζαμαρία, πίσω από την οποία φαινόταν ένα φως πολύ λευκό και ζοφερό. Άύγισαν τότε το κομμάτι τους στα δυο, για να περάσουν κάτω απ' αυτήν. Σε κάποια στιγμή, όστόσο, ο Λάντον δε μπόρεσε να κατανικήση τον περιορισμό κι' άνασκήωσε το κεφάλι του.

Το θέαμα που άντίκρινε, έκαμε τις τρίχες του κεφαλιού του να σηκώνουν από τη φρίκη. Τα γόνατά του λήγισαν και δε μπόρεσε να προχωρήσει.

Βλέποντάς τον σ' αυτή την κατάσταση, κι' ο Μπένσον έπίσης άνασκήωσε με προσοχή το κεφάλι του κι' η φρίκη που αισθανήκε δεν ήταν μικρότερη από εκείνη του συντρόφου του.

Πάνω σε ένα είδος τραπέζιου, σαν αυτά που χρησιμοποιούν στα χειρουργεία, ήταν πεσμένη μπρούμυτα η Ντόλλυ. Θάφτηκε να βοιστόταν σε γάργαρο, γιατί δεν έκανε καμιά κίνηση. Ο Κινέζος ήταν σκυμμένος πάνω της και με τα δάχτυλα του δεξιού του χειριού έψαχνε για να βρή στον τραχήλο της το μέρος όπου θα της έκανε την ένεση. Πλάι του, η Ρωσίδα παρακολουθούσε μ' ένα στανικό χαμόγελο αυτή τη σκηνή, κρατώντας στο χέρι της τη σύριγγα, που ήταν γεμάτη μ' ένα γαλάσιο υγρό.

Τα δυο τέρατα είχαν γυρισμένα την πλάτη τους προς την τζαμαρία.

Λόγια κατ'επ'αυτήν

ΣΩΣΤΗ ΘΕΟΜΗΝΙΑ

Ανάστατοι δρισκόμαστε του ποτηριού οι φίλοι, γιατί, ενώ προσμένουμε το θεο μας σταφύλι, ακάθεκτοι έχμησαν οι σταφυλοφάδες να το καταβροχθίσουμε, κατά ταπεινά κι' όκαδες και τ'... καφάσια θλέποντας ν' αδεύαμε με δίσση, από την αγανάκτηση μας φεύγει το... «καφάσι»!

Όκαδες παίρνουν, άλλοι τους, κρασάτο σταφυλιού, να το παρασκευάσουν... γλυκό του κουταλιού και, ούτω πώς, οι δέδηλοι την τάση μας ντροπιάζουν, γιατί το σταφυλόκρασο οίκτρας το... σοροπιάζουν κι' έμεις που και το είναι μας για το κρασί το δίνουμε, προς χάριν του γλυκιόματος... φαρμάκια καταπίνουμε!

Άλλά, σαν να μη φτάνουν τα στόματα κα ντόπια, που τρώνε τα σταφύλια μας ώμα, ή με σορόπια, πλακώνουν και τα διάφορα τουριστικά λεωοισία, με τα μαλλιά τ' άκούρευτα και τα θαυρά τα μούσια, και στο άμπελοστάφυλο, οι ένοι στραβάριδες ξεσπούν σαν περονόπορος και πέφτουν σαν... ακρίδες!

Γι' αυτά κι' αυτά, χρειάζεται να ψηφιστή (συνοδός, ο νέος κρασοκόδικας κι' ό... «πινικός» ο ήμος) και να πατάσση άμείλικτα αυτούς που (συνηθίζουν...ώμο το κρασοστάφυλο να το καταβρο- (χθίζουν, διότι διαπράττονται, με τέτοιες ιταμό- (ητες), εις βάρος του συνόλου μας πραγματικές (...ωμότητες)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

μαρία κι' ήταν τόσο αποροσφημένα από το μακάριο έργο τους, που δεν πρόσεξαν τα εκκλησια πρόσωπα των δυο φυγάδων.

Ο Λάντον είχε την έντονη πίκρα έβλεπε ένα εμάλτινο δειρο. Έβγαλε ένα ίπποζοφο βογγητό και σήκωσε τη γροθιά του για να σπάζη την τζαμαρία, άλλ' έντο- χώς ο συντροφός του τον συγχω- ρησε και δεν τον άπρησε να κάμη αυτή την άπεροσκήφια, που θα ή- ταν μοιραία για όλους. Τον άνά- γκαζε, μάλιστα, να κατεβάση το κεφάλι του.

— Πάμε, του ψιθύρισε. Άν γλυτώσουμε, θα ξαναγυρίσαμε αύριο εδώ και θα την σώσουμε.

— Έχεις δίκιο, απάντησε ο Λάντον. Λίγο έλειπε να παρανοήθω. Όμοιο με φαντάσματα, έφτασαν ως το βάθος του διαδρόμου. Βόηξαν έτσι τη στοά, που όδη- γούσε στο πρώτο πάτωμα, και κα- τόπιν μία άλλη που έφερνε στο ί- σόγειο. Έπρεπε να βιαστούν, για- τί ίσως δεν τους έμεναν παρά έ- λάτιστα δευτερόλεπτα ως τα με- σάνυχτα. Είχαν προάει, πάντως, το ηλεκτροκό φράγμα και δεν έ- κινδύνευαν να γερανοβολήθουν.

Ο Σκωτσέζος είχε τρηθεί, λοι- πόν, την ύπνεγία του.

Διέσχισαν κατόπιν την αλλη κι' ένοιξαν την χαγέλοστη πόρτα που όδηνόρσε στο πηγάδι. Ο Λάντον τα είχε χαμένα κι' άυλοήθουσε σαν αϊτωματο το σύντροφό του.

— Άν έχασες την ψυχοαμία σου, είναι περίττο να προχωρήσω- με περισσότερο, του έλε ο Μπέν- σον. Θα μείνω κι' έχω εδώ μαζί σου, κι' ως έρθουν να μας πιά- σουν.

Αυτή η άπειλή έφερε το άπο- τέλεσμα της. Ο Λάντον τίνανε το κεφάλι του, σαν νάθελε ν' άπο- δώση το λήθαργο από πάνω του, κι' έσπριζε τις γροθίες του.

— Νά, ποίκα ν' έχουμε, για να ανεγείρουμε τον άγωνα έπτε.

Ο Μπένσον πλησίασε στο πη- γάδι, που ήταν όλομυνο σαν τη νύχτα. Ένας άδρας παγερός και μουχλιασμένος έβγαίνει απ' αυτό.

— Πέντε δευτερόλεπτα ύστερα από μένα, θα πέσης και σύ, έπτε στο σύντροφό του. Φόρεσε τα πα- πούτσια σου, που θα σε προσφύ- λουν από κανένα δυσάρεστο χτύ- πημα.

Και, χωρίς να δείξη την συγγέ- νησή του, διασκέλασε το περσόνι του πηγαδιού, πιστώντας απ' αυτό για μια στιγμή κι' έπειτα άπρησε το σώμα του να κυλήσει μέσα στο νερό, υψιθροίζοντας:

— Στα χέρια της τύχης! Ο Λάντον είχε γνώμη πάνω ά- πό το περσόνι μ' άδρους καθαρά τον παπλάσιο που έκαμε το σώ- μα του Μπένσον, πέφτοντας μέσα στο νερό. Άόγισε τότε να με- τράη κι' όταν έφτασε στο πέπτε, έφαινε μια τελευταία ματιά στο καίσι. Ήταν ένας βουβός άπο- γαιοεισμός προς τη Ντόλλυ, για- τί δεν πίστευε πως θάδαναν ζον- τανός απ' αυτό το πηγάδι...

Η αλλη είχε τετραγώνον σχήμα και τα παράθυρα που έβλεπαν σ'

αυτή ήταν δια σκοτεινά, έκτος από ένα στο δεύτερο πάτωμα. Θα ήταν σίγουρα το παρόντο της δυστυχισμένης Ντόλι.

Αλλά, ξαφνικά, φωτίστηκαν όλα τα παράθυρα και σ' ένα απ' αυτά ο Λάντον είδε έναν ίσσιο και χειρονομούσε.

—Ανακάλυψαν τη φυγή μας, σκέφτηκε. 'Αλλ' εντύχως, είναι άρχα πιά γ' αυτούς.

Και, χωρίς να διστάση, διασκέλασε το περσόνι και κίνησε μέσα στο ηρώαδι.

Αισθάνθηκε την κατάφυση παση του νερού στο σώμα του κι άμειωσε θούττω με το κεφάλι προς τα κάτω. Με τα χέρια του έφραγε να βοηθού τα τοιχώματα του ηρώαδιου, που σχημάτιζαν σε πολλά σημεία μυτερές προεξοχές. Βοήξε, τέλος, την τούπα. Χόθηξε τότε με το κεφάλι μέσα σ' αυτήν κι ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα ξαναβγήκε στην επαφάνεια.

Μία φωνή τον κάλεσε μέσα στο σκοτάδι:

— Λάντον.

— Έδω είμαι, απάντησε άναγνωρίζοντας τη φωνή του Μπένσον.

Τόν έφτασε σε λίγο, κολιμπώντας. Το νερό ήταν παγωμένο κι ένοιωθαν το κρύο ως το κόκαλο.

— Δός μου τ' άριστο χέρι και κάμε τόν «πεθαμένο», είπε ο Μπένσον. Θ' άφήσουμε το ρεύμα να μάζε παρασέρση. Είναι άριστα δυνατό.

Πιασμένοι από τα χέρια, ο ένας πλάι στον άλλον, άφησαν το ρεύμα να τους παρασέρση. Κουνούσαν ταυτόχρονα τα έλευθερα χέρια τους, για ν' αυξήσουν την ταχύτητά τους.

Το σκοτάδι ήταν πυκνό και δεν άκουγόταν άλλος θόρυβος, έκτος από κείνον που έβγαναν τα χέρια τους χτυπώντας το νερό. Δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για τη διεύθυνση που άκολουθούσε αυτή ή ύπόγεια στοά, ούτε για το μήκος της. Κάθε τόσο, ο Μπένσον κατέβαζε το ένα τον πόδι, για να ιδή μήπως μπορούσε να αβήσση στον πάτο.

— Θα είναι κάποια μεγάλη ύπόνομα, είπε ο Λάντον.

— Η κάποιο ύπόγειο ποτάμι, που το έλλεισαν μέσα σ' αυτή τη στοά, παρατήρησε ο Μπένσον. Πώς αισθάνεσαι;

— Τα μέλη μου άρχίζουν να παγώνουν. Φοβάμαι πως δεν θ' άνθέσω για πολύ άκόμη.

— Κι' εγώ βολευομαι στην ίδια κατάσταση.

— Η στοά είναι πολύ μεγάλη για ν' άνθέσωμε όσπου να φτάσωμε στο τέμα της. Αν τουλάχιστον ίππηξε λίγο φως! Δεν είναι όμως να πεθάνη κανείς μέσα στο σκοτάδι.

— Ας ελπίσωμε πως θα μπορούσωμε να ξαναϊδούμε το φως.

— Δεν μ' ενδιαφέρει για τίποτα πιά, είπε ο Λάντον.

— Καταλαβαίνω τη λύτη σου, απάντησε ο Μπένσον. 'Αλλά μην ξεχνάς ότι ή σωτηρία της μνηστής σου έξαρτάται από τη δική μας. Προέπει να κατανικήσης την άποθάρσυν. Θα παλέψωμε ως το τέλος!

Προχώρησαν άριστα άκόμη. Αυτή ή στοά φαινόταν άτέλειωτη και κάθε λεπτό έμοιαζε με αιώνα. Τα μέλη τους παγώναν όλοένα και περισσότερο. Ο Λάντον δεν αισθανόταν πιά τα χέρια και τα πόδια του και το μυαλό του σκοπιζόταν.

— Δεν άντέχω περισσότερο, έλεπε στο σύντροφό του. Άφρησε το χέρι μου.

Ο Μπένσον, τοναντίον, το έσφιξε άκόμη πιο πολύ και τράβηξε μαζί του το σύντροφό του. Έπειτα από κάμποση ώρα, μία χαρούμενη κραυγή βγήκε από το στόμα του.

— Τα πόδια μου άγγιξαν το βυθό, είπε.

Ο βυθός σκεπαζόταν από πυκνό στρώμα λάσπης, όπου τα πόδια τους γώρησαν ως τα γόνατα. Αισθάνονταν άμειωσε μεγάλη άνακούφιση. Η λάσπη αυτή ήταν λιγώτερο κρύα από το νερό. Αυτή ή διαφορά της θερμοκρασίας είχε ένα ενεργητικό αποτέλεσμα πάνω τους.

— Ήταν καρός! Ψηθύοις ο Λάντον. Λίγο άκόμη και θα έβγαναι τις αισθήσεις μου...

Προχώρησαν, πιασμένοι από τα χέρια, προς το δεξί τοίχωμα της στοάς. Ή στάθμη του νερού κατέβαινε όλοένα, ενώ ή λάσπη γινόταν πιο βαθειά.

— Ας ξεκουραστούμε λίγο, είπε ο Λάντον. Δέ μπορού να προχωρήσω περισσότερο.

— Ούτε κι' εγώ, πρόσθεσε ο Μπένσον. Αν δεν άγγιξα τόν πάτο με το πόδι μου, θα είχα παραλάβει. Αυτή ή λάσπη μάζε έσωσε τη ζωή.

Έτσιφταν με δύναμη το σώμα τους, προσπαθώντας ν' άναχωρήσουν από τα μέλη τους. Προχώρησαν.

σαν κατόπιν, πιασμένοι πάντοτε από τα χέρια.

Και, ξαφνικά, άνάμεσα στα σκοτάδια που τους τίναγαν, διέκριναν μία μακρινή λάμψη.

— Νά ή έξοδος! φώναξε ο Μπένσον.

— Περιόργο, είπε ο Λάντον. Δέ μπορεί άκόμη να είναι ήμερα.

— Σωστά, συμφώνησε ο Μπένσον. Έκτος αν μείναμε στο νερό επτά ή όγτώ ώρες... Θα είναι τότε ή άναίτηγα κάποιο φαναριό.

— Αυτό μου φαίνεται πιο πιθανό.

— Πηγαίνω να ιδώ.

— Όχι, είπε ο Λάντον. Αισθάνομαι πολύ καλά τώρα... Θα πάω έγώ.

Κι' άρχισε να προχωρή προς το μέρος από όπου έρχόταν ή λάμψη. Όταν έφτασε εκεί, είδε πάνω από το κεφάλι του ένα καπάκι, απ' αυτά που βάζουν στα φρεάτια των ύπονομων. Αυτό το σκέπασμα είχε στη μέση μία τρύπα, από όπου περνούσαν το λούστο για να την άναστηλώσουν. 'Απ' αυτή την τρύπα έβγαινε το φως, που προερχόταν από ένα γειτονικό φαναριό.

Ο Λάντον άγγιξε με το χέρι του μία μικρή σιδερένια σκάλα, που ήταν στερεωμένη στο βυθό της στοάς και που έφτανε ως το καπάκι. Φώναξε τότε το σύντροφό του, που άρχισε να προχωρή κι' αυτός προς το μέρος από όπου έρχόταν ή λάμψη.

Αλλά χρειάστηκε ένα όλοκληρο τέταρτο όσπου να φτάση εκεί, γιατί ή λάσπη, όπου γώνονταν τα πόδια του, καθιστερόνσε τα βήματά του.

— Προέπει να βγάλωμε το καπάκι, είπε ο Λάντον.

— Ας ελπίσωμε πως δεν θα είναι πολύ βαρύ, απάντησε ο Μπένσον.

— Θα δοκιμάσω εγώ πρώτος, είπε ο Λάντον, που ανέβηκε τη σκάλα.

Όταν έφτασε πάνω, στήριξε τους ώμους του πάνω στο καπάκι και το άνασηλώσε με σχετική ευκολία.

Οι δύο φίλοι βγήκαν κατόπιν έξω και ξανάβλεπαν το καπάκι στη θέση του.

Ο έξωτερικός άέρας ήταν πιο παγερός και τα μουσκεμένα και καταλασπωμένα ρούχα τους τους έβγαναν να αισθάνονται πιο πολύ το κρύο. Είχαν την εντύπωση πως γλιστρών βελόνες γώνονταν μέσα στις σάρκες τους. Κατάφεραν, ωστόσο, να προσανατολισθούν κι

είδαν τότε, όχι χωρίς έκπληξη, ότι ο δρόμος όπου βρισκόταν, άτειχε από τη Ρήτζεντ Στρήτ τουλάχιστον είκοσι χιλιόμετρα και ίσως περισσότερο. Ένα ήλεκτρικό σήμα, που ριπαζόταν σ' έναν τοίχο, έδειχνε έξη.

Είχαν μείνει, συνεπώς, μέσα στο νερό περίπου έξη ώρες, ένα διάστημα, δηλαδή, που θα ήταν άριστα να σκοτώση και ταύρο. 'Αλλ' ή άγωνιώδης προσπάθεια, που κατέβαλαν μέσα στο σκοτάδι, τον είχε κάμει να χάσουν τη συνείσθησή του χρόνου.

— Που θα πάμε τώρα; ρώτησε ο Λάντον.

— Στη Ρήτζεντ Στρήτ... και άμειωσε! απάντησε ο Μπένσον. 'Αν βρισκαμε ένα τηλεφώνιο, θάπρεπε να ειδοποιήσωμε άμειωσε την άστυνομία, για να μάζε βοηθήση.

— Είναι πολύ νομίζε άκόμη για να βρούμε ένα κατάστημα άνοιχτό, είπε ο Λάντον.

Στη γωνία ενός δρόμου, εύτυχως, ήταν σταματημένο ένα λεωφορείο. 'Αλλ' ο οδηγός του, βλέποντάς τους σ' αυτή την κατάσταση, δεν ήθελε να τους πάρη και χειρίστηκε να του δώσουν ένα σωρό έξηγησεις για να τόν κάμουν να το άποφασίσση.

Έτσι, έφτασαν ύστερα από μισή ώρα στη Ρήτζεντ Στρήτ, κοντά στο μέρος όπου μπήκαν το περασμένο βράδυ στο ταξί για να παρακολουθήσουν το αυτοκίνητο όπου είχαν ιδή τη Ντόλι μαζί με τόν Κινέζο. Το δυσάρεστο, όμως, ήταν ότι δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για τόν αριθμό του σπιτιού, όπου βρισκόταν το γενικό στρατηγείο του έχθρου.

Ο σωφεί, που τους λυτήθηκε για την κατάσταση τους, έδωσε στον ένα το γόνηνο παλτό του και στον άλλον τη μάλλινη κουβέτα, που χρησίμευε για σκέπασμα των ποδιών, λέγοντας:

— Η γυναίκα μου θα βάλλη τις φωνές όταν δει σε ποιά κατάσταση θα της τα πάω. 'Αλλά με λίγο σπαυίν παραπάνω, θα φύγουν οι λάσπες.

Οι δύο φίλοι κατέβηκαν από το αυτοκίνητο, άκου είλαν στο σωφεί να τους περιμένη κι' άρχισαν να προχωρούν κατά μήκος του δρόμου, έξετάζοντας με προσοχή κάθε σπίτι. Μπροστά στην είσοδο ενός μεγάρου, που ήταν όλοκληρη, στένονταν κάμποσο άνθρωποι. Ένας από αυτούς άποχωρήθηκε από το μικρό όμιλο και κατευθύνθηκε προς τους

δύο πρωινούς διαδότες.

— Προσοχή, είπε ο Λάντον στο σύντροφό του. Φοβάμαι πως πέσαμε πάνω τους... Μάζε περιμένα, βέβαια πως, αν γλυνόναμε, θάαρχόμαστε έδω.

Ο άνθρωπος σταμάτησε μπροστά τους κι' έπειτα από μικρό διασταμίο, τους χαιρέτησε.

— Καλημέρα, κύριοι, είπε. Πρόσθεσε ύστερα, γνρίζοντας στον Λάντον.

— Δόκτωρ Λάντον, κάματε μία μεγάλη άπειροσηψία. Έλρεπε να ειδοποιήσετε την άστυνομία. 'Ετσι, δεν θα χάναμε τόσο πολύτιμο χρόνο.

Οι δύο έπιστήμονες ήρήμισαν, καταλαβαίνοντας ότι είχαν να κάμουν με άστυνομικούς.

— Το λάθος είναι δικό μου, απάντησε ο Μπένσον. Ο φίλος μου έπέμενε από πολλές ήμέρες να καταφύγωμε στην άστυνομία, αλλ' εγώ τόν συγχωρούσα. Ελπίζω ότι τίποτα δεν έχει χαθή.

— Έξοστά, απάντησε μ' αινιγματικό ύφος ο συνολμητής τους, που άνταρανοισάσθηκε.

Ήταν ο έπιθεωρητής Έντγκαρ Ρήντιγγ.

— Αλλά πως βρισκόσαστε έδω, και ποιά είναι αυτό το σπίτι; ρώτησε ο Μπένσον.

— Πώς έχετε ότι θάρθουμε έδω; ρώτησε με τη σειρά τόν ο Λάντον, που είχε μείνει σιωπηλός ως έδειν ή στιγμή.

— Θα σας έξηγησω, απάντησε ο έπιθεωρητής.

Άνچه στην ίσηροσία της Σκότλαντ Γράντ κι' από ένα περίπου μήνα άναζητούσε τα ίχνη μιας γυναίκας, που είχε σκοτώσει ένα ναύαρχο. Έπειτα από πολλές και ύπομονετικές έρευνες, την είδε να βγαίνει το προηγούμενο βράδυ από το σπίτι, που μπροστά στην πόρτα του στένονταν οι σύντροφοί του. 'Αλλ' ύστερα από λίγο, είδε έπίσης και τους δύο έπιστήμονες μέσα σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο, που μπήκε στο ίδιο σπίτι. Όλα αυτά τού φάνηκαν πολύ παράξενα και δεν κατάρρε να κάμη καμμία ύπόθεση για τη σχέση που ίππηξε άνάμεσα στη δολοφονία και τους δύο έπιστήμονες. Δυστυχώς, δεν μπορούσε να μπη στο σπίτι, γιατί δεν είχε καμμία έξουσιοδότηση γ' αυτό. Πήρε, λοιπόν, έξη συντρόφους του, και περιφύλαξε να παρακολουθή την είσοδό του.

— Αλλ' ή πόρτα είναι όλάνοιχτη, παρατήρησε ο Λάντον.

Κατά τις έξη ή πόρτα άνοιξε μόνη της. Ήταν σαν να μάζε έλεγαν «περάστε».

— Η πόρτα άνοίγει με ήλεκτρισμό, είπε ο Λάντον.

— Αυτό πρόσεξα κι' εγώ, απάντησε ο έπιθεωρητής.

— Κι' έπειτα;

— Άποφασίσαμε να μπούμε στο σπίτι. Αλλά το βρήκαμε βυθισμένο στο σκοτάδι και τη σιωπή.

— Δεν βρήκατε κανένα;

— Κανένα.

— Έξοστε τότε έφυγαν;

— Όχι. 'Αλλά πάντως θα ήπηρε κάποιος ως τις έξη, για ν' άνοιξη την πόρτα... Φαίνεται πως υπάρχε κάποια άλλη έξοδος.

Μπήκαν κι' οι τρεις μέσα στο μέγαρο. Φαγόταν πραγματικά άκατοίχητο... Άκου έξετάσαν τους δύο δρόμους, ανέβηκαν και στον δώτο. Μέσα σ' ένα δωμάτιο βρήκαν έναν άνθρωπο, που είχε το κεφάλι του άκουμπαμένο σ' ένα τραπέζι, σαν να κοιμόταν.

Ο Λάντον τόν άναγνώρισε άμειωσε.

— Ο Σωτσεζός, είπε.

Ήταν πραγματικά αυτός. Άκούγοντας θόρυβο, σηκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε.

για τη βοήθεια που τους πρόσφερε.

Έπειτα από λίγη ώρα, μία βαθεί σιωπή είχε άπλωθι σ' όλο το σπίτι. Οι δύο έπιστήμονες κοιμόνταν, για να ξεκουρασούν από τους κόπους και τις συζητήσεις της νύχτας.

Η ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Ο Στήβ Βίντεο ήταν ένας από τους άριστα έπιθεωρητές της Σκότλαντ Γράντ, που βρισκόταν από χρόνια επί κεφαλής της μυστικής ίσηροσίας άσφάλειας. Έκείνο το πρωί, είχε έπιδωθι σε μία περίεργη άπασχόληση. Κάθε τόσο σηκωνε το κεφάλι του και καττάσε το ρολόγι που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του.

Η άπασχόλησή του ήταν ή έξη: Πιέζοντας το έμβολο του στυλογράφου του, είχε ρίξει πάνω σε μία κόλλα χαρτί μία σταγόνα μελανή κι' έπειτα, με μερικές κατάρλες πεννίες, είχε φτιάξει μία πολύ έπιτυχημένη άράχνη. Είχε ρίξει κατόπιν και δεύτερη σταγόνα και προσπαθούσε τώρα να φτιάξη απ' αυτήν ένα πουλί που πετούσε, περιστέρι ή γλάρο.

Σε κάποια στιγμή, χτύπησε το κουνούπι και φώναξε ένα από τους ήρισταμένους του.

— Πες να μου φέρουν ένα ποτήρι νερό, τόν παρακάλεσε. Και να ρίξουν μέσα λίγο γλυκάνασο.

Ξαναρίχτηκε κατόπιν στην άπασχόληση του άπασχόλησης.

Ο έπιθεωρητής Βίντεο θα προκάλεσε πολύ κακή εντύπωση σ' έκείνον που θα τόν έβλεπε να φτιάχνε άράχνη και πουλιά από σταγόνες μελανής. Θάλεγε κανείς πως ήταν ένας τεμπέλης, που περιμενε νάβηθι το μεσημέρι για να φύγη από το γραφείο του. Πραγματικά, είχε την εμφάνιση ανθρώπου οράθιμου και βραδυνήντου. Τό ντύσιμό του ήταν τελείως άποσχετο. Τα πανταλόνια του δεν είχαν ποτέ τόσκιμα κι' ή γραβάτα δεν βρισκόταν στη θέση της. Ήταν, όστόσο, ένας από τους καλύτερους άστυνομικούς της Σκότλαντ Γράντ κι' είχε το προνόμιο, όπως έλάτουν άλλοι, να έπινοκνών απ' εύθειας με τόν άρχιχο.

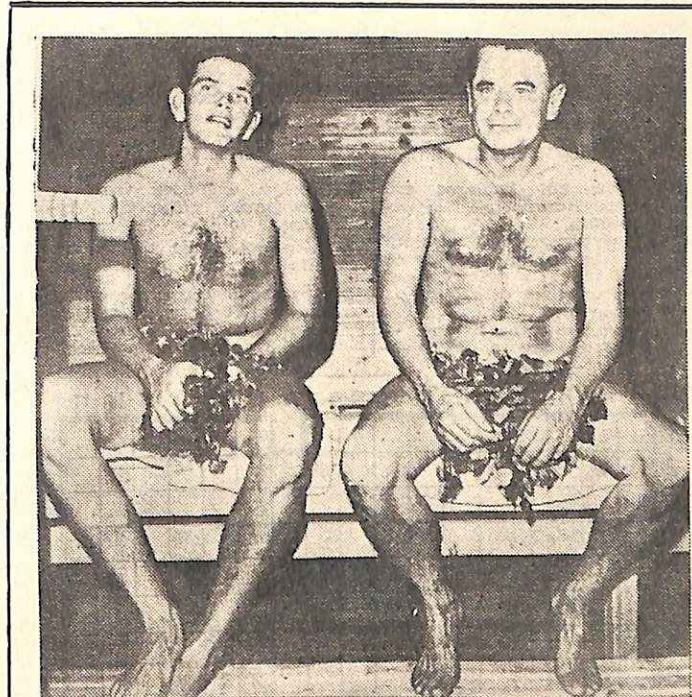
Στα είκοσι χρόνια της ίσηροσίας του, είχε άποτύχει μία μόνον φορά. Τη στιγμή που άπλωνε τα χέρια του, για να πιάση έναν γατάσκο, δέχτηκε μία σπασία στον άριστερο πτερυγίο του κι' έμεινε δύο όλοκληρους μήνες στο νοσοκομείο. Αυτή την άποτυχία του, δεν την είχε ξεχάσει ποτέ κι' όταν μιλούσε γι' αυτήν, τέλειωνε με τις λέξεις:

— Ή παρτίδα δεν έβλεπε άκόμη.

Ο Στήβ Βίντεο ήταν έπίσης άριστοτέχνης στις μεταμειώσεις. Και τα κατάφερε τόσο καλά, που θα μπορούσε να ξεγελάσει κι' αυτούς τους συνάδελφους του. Δεν άλλάζε, όμως, μόνο την εμφάνισή του, αλλά και την προσωπικότητά του. Έκείνος που θα κοινοκνέσε μαζί του, θα τόν έβλεπε άλλωστε δειλό και φοβισμένο, άλλοτε άπακού ή χωροατλή, άλλοτε άκόμη ρομαντικό ή όνειροπλάτο. Έτσι, θα ήταν δύσκολο να πη κανείς με τί είδους άνθρωπο είχε να κάμη.

Το μεγάλο του έλάτωνα ήταν όμως, ότι δεν δεγόνταν ύποδείξεις από κανένα. Ήθελε να τα ανεστρεφεί αυτός όλα και μάλιστα άνεχόταν κάποιον σύστημα από τόν άρχιχο της Σκότλαντ Γράντ, που, άλλωστε έξοοντας το χαρακτήρα του, τού άφανε άπόλυτη προτοδομία στις ένεργειές του.

Ο έπιθεωρητής Ρήντιγγ, τού είχε κάμει γνωστά τα γεγονότα της περασμένης νύχτας και σ' αβ

Ο ΓΚΛΕΝ ΦΟΡΝΤ ΚΑΙ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε πρό ήμερών στο 'Εκόνκι της Φινλανδίας και παρουσιάζει τόν Γκλέν Φορντ και τόν γιού του Πητερ, κλεισμένους μέσα σ' ένα λουτρό χαμάκι φινλανδικού τύπου, που ονομάζεται «Σάουνα». Πατέρας και γιός κρατούν στα χέρια τους μερικά κλαδιά από ένα άρωματικό φυτό, με το οποίο θα τρίψουν κατόπιν όλοκληρο το σώμα τους. Ο Γκλέν, που πήγε στην πρωτεύουσα της Φινλανδίας, για να παραυρεθι στην πρεμιέρα του τελευταίου του φιλμ, έμεινε κατενθουσιασμένος από τα φινλανδικά χαμάκι και άποφάσισε να κάμη παρόμοιες έγκαταστάσεις στο Χόλλυγουντ, για να τις έκμεταλλευθι. Ο Πητερ είναι παιδί της πρώην συζύγου τού Γκλέν. 'Ελινor Πάουελ.

— Καταφέρατε να γλυνώσετε από τα χέρια τους; τόν ρώτησε ο Λάντον.

— Όχι, απάντησε.

— Αλλά τότε... πως βρισκόσαστε έδω;

Ο Σωτσεζός σηκώθηκε άργά κι' έδειξε το έπάνω μέρος τού δεξιού του χεριού. Διακρινόταν εκεί ένα μικρό σημάδι, σαν από τρύπημα βελόνας.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Λάντον.

— Με τρύπησε ή Ρωσίδα με το δαχτυλίδι της, απάντησε ο Σωτσεζός.

— Ποιά δαχτυλίδι;

— Το δαχτυλίδι τού θανάτου. Προτού περάση μία έβδομάδα, δεν θα ήταρχο πιά!

— Θα έζησης!

— Ίσως... αν έξοστε ποιά είναι το δηλητήριο που έριξε στο αίμα μου.

— Θα το βρούμε και θα άνακαλήσωμε άμειωσε το αντίδοτο.

— Αν είναι έτσι, σας παρακαλώ τότε να πητε να με συλλάβουν.

— Για ποιά λόγο;

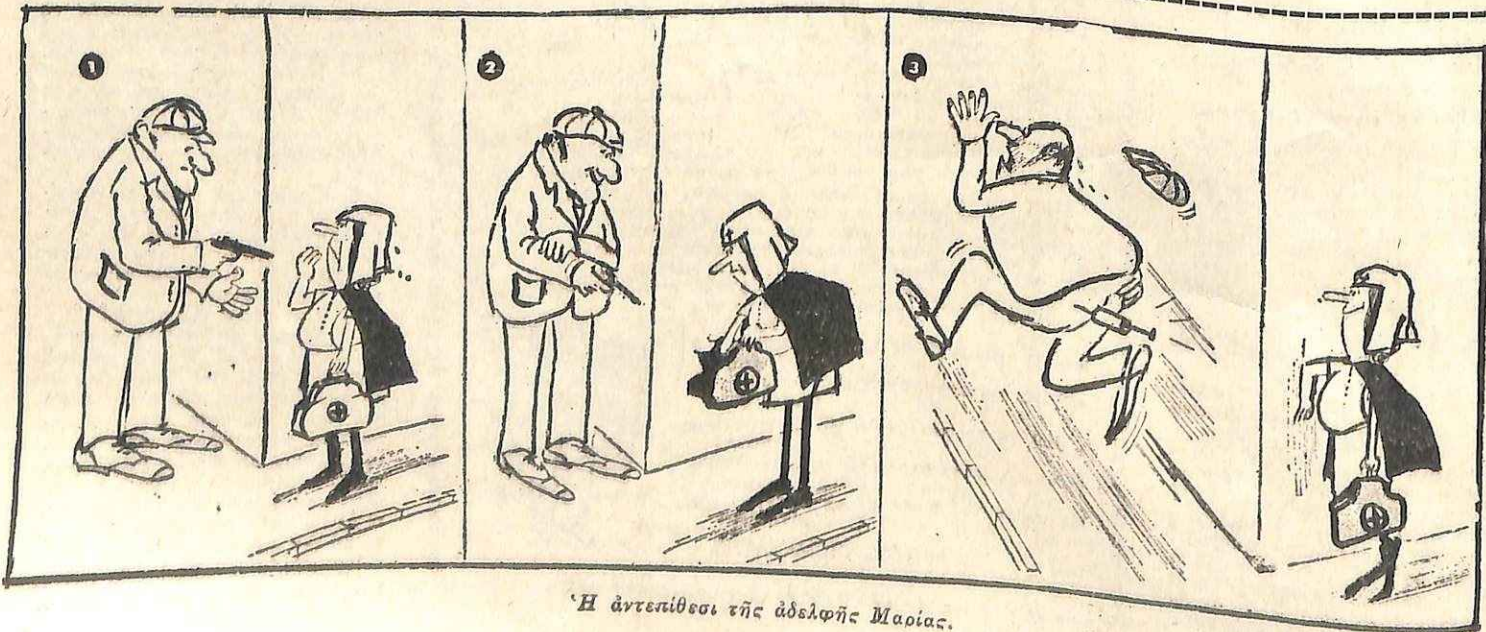
— Σας παρακαλώ να συλλάβετε αυτό τόν άνθρωπο, τού είπε.

— Δέ μπορώ, απάντησε ο άστυνομικός. Πρέπει να έχω κανονικό ένταλμα σύλληψης.

— Συλλάβετέ τον, κι' όταν θα έρθω άργότερα στο γραφείο σας για να σας ιδώ, θα σας έξηγησω τους λόγους.

Ο έπιθεωρητής βρισκόταν σ' άμνηχανία. Δεν ήξερε τι ν' άποφασίσση.

— Τάαρχουν σοβαροί λόγοι για να τó κάμετε και θα μ' εύχαρισήσετε για την ικόδειή μου, όταν τους μάθετε, τού είπε ο Λάντον.

Η άντεπίθεσι της άδελφής Μαρίας.

Ο Τζέτζης Γκιόνις κυττάζει τις όμορφες γυναίκες, τις θανιάζει... αλλά τίποτ' άλλο!

ΑΝΤΡΕΣ ΣΤΑΡ

Οι περισσότεροι... «κρυμμένοι», όταν γνωρίζουν μια όμορφη γυναίκα

Τι σκέπτεται ένας άνδρας όταν συναντά μια όμορφη γυναίκα; Στο προηγούμενο σημείωμά μας, είχαμε αντιπαραβάλει τους δύο ρόλους: Τι σκέπτεται μια γυναίκα όταν συναντά έναν άνδρα; Σήμερα θα φιλοεξετάσουμε, ολοκληρώνοντας την έρευνά μας, τις γνώμες 13 γνωστών και δημοφιλών ανδρών από τον χώρο της κινηματογράφου. Να λοιπόν οι απαντήσεις που έδωσαν στο ερώτημα:

— **ΡΟΚ ΧΑΤΣΟΝ:** (Είπα σήμερα ο πιο δημοφιλής, αλλά και ο πιο μισογυνικός άνδρας του Χόλλυγουντ. Παντρεμένος, έχει τέσσερις κόρες, αλλά και μια γυναίκα στην οποία είναι ερωτευμένος. «Εκτιμώ πάντα μια όμορφη γυναίκα, αλλά ποτέ δεν σκέπτομαι ότι πρέπει και να την κατακτήσω. Έκτός αυτού, όλες οι όμορφες γυναίκες δεν είναι πάντα και έξυπνες. Και έχω εκτιμήσει πάντοτε μια έξυπνη γυναίκα...»)

— **ΣΤΕΦΕΝ ΜΠΟΥΝΤ:** (Ο πιο άρρενο, αλλά και ο πιο μελαγχολικός από όλους τους άνδρες σταρ. Είναι παντρεμένος, αλλά με ιδιαίτερη γοητεία με τη γυναίκα του. «Πάντα, όταν συναντάω μια όμορφη γυναίκα, με έλκει η όμορφότητά της. Αλλά ποτέ δεν σκέπτομαι να την κατακτήσω. Είναι μια όμορφη γυναίκα, αλλά ποτέ δεν σκέπτομαι να την κατακτήσω. Είναι μια όμορφη γυναίκα, αλλά ποτέ δεν σκέπτομαι να την κατακτήσω...»)

— **ΚΑΡΥ ΓΚΡΑΝΤ:** (Ο αγέννητος «όγος», με τους 60 Μαΐους στην πλάτη του). «Με έλκουν πάντα οι όμορφες και έξυπνες γυναίκες. Βέβαια, είναι κάπως δύσκολο να τις συναντήσεις μέσα και έξω από τα στούντιο. Πάντως, όταν συναντήσω μια τέτοια, λυσιμάρτυρα που δεν έχω πιά την πρώτη μου νεότητά...»)

— **ΡΟΝΤ ΤΕΥΛΟΡ:** (Ο άλλοτε ευλοκός των δασών που Καναδά και σήμερα γνωστός σταρ). «Από τότε που έγινα αστέρας του κινηματογράφου, γνωρίζω καλά δεκάδες όμορφες γυναίκες. Αλλά για μένα μόνο μια υπάρχει, που συγκινεί όλα τα προσόντα...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤ:** (Μετά το οικτρό τέλος του γάμου του με την Άννα Κάσβι, έχει κι αυτός σημειώσει την ήττα του έρωτος των γυναικών). «Μου άρεσαν οι όμορφες και έξυπνες γυναίκες, όταν... τις βλέπω να περνούν από μακριά. Και η πρώτη γυναίκα μου ήταν όμορφη, αλλά τυραννήθηκε πάρα πολύ, έως ότου ξεμπερδέω μαζί της, και πληρώσα πολύ άκριδα το διαζύγιο που μου έδωσε. Από τότε, μόνο θαυμάζω!...»)

— **ΤΟΝΥ ΚΕΡΤΙΣ:** «Με χρι την ημέρα που χωρίσαμε φίλικά με την Τζόντι Λη, δεν το κρύβω ότι μου άρεσαν όλες οι όμορφες γυναίκες. Από την ημέρα που παντρευτήκαμε με την Κριστίν Κάουφμαν, δεν υπάρχουν πλέον όμορφες γυναίκες για μένα. Πάντοτε ήμουν προσεκτικός στις αισθηματικές μου περιπέτειες. Τώρα όμως δεν είμαι προσεκτικός, γιατί απλούστατα δεν έχω πια περιπέτειες...»)

— **ΕΛΒΙΣ ΠΡΙΣΛΕΥ:** (Ο διάσημος τραγουδιστής του ροκ και εξίσου διάσημος καρδιοκατακτητής). «Οι νέες και όμορφες κοπέλλες όμοιες ότι είναι η αδυναμία μου. Σε εκατοντάδες ανήλκοντες οι όμορφες κοπέλλες που έχω γνωρίσει, αλλά ποτέ και με κανέναν τρόπο δεν φέρθηκαν σε καμία με ύστεροδοκία, ενώ εκείνες με πλησιάζουν πάντα με σκοπό τον γάμο. Πάντως, μια όμορφη γυναίκα δεν παύει ποτέ να είναι και ένας περσμός...»)

— **ΤΖΕΜΣ ΓΚΑΡΝΕΡ:** («Άλλος ένας καινούργιος «όγος» του αμερικανικού κινηματογράφου»). «Πρέπει να απαντήσω τι σκέπτομαι, όταν συναντήσω μια όμορφη γυναίκα; Νά σας πω λοιπόν: Την κυττάω, βέβαια, και πολλές φορές την θαυμάζω, αλλά πέραν αυτού τίποτα! Όλες οι όμορφες γυναίκες σκέπτονται τόσο ύστεροδοκία, ώστε μπορούν να σου δημιουργήσουν ζητήματα με το τίποτα...»)

— **ΣΤΗΒ ΜΑΚ ΚΟΥΝ:** («Ένας πολύ τυχερός ασχολος, που πέτυχε στον κινηματογράφο»). «Από τότε που παντρευτήκαμε, ποτέ δεν προσέχω αν μια γυναίκα είναι όμορφη και έξυπνη. Μου αρκεί το γεγονός ότι τα προσόντα αυτά και άλλα πολλά τα συγκεντρώνει η δική μου η γυναίκα!...»)

— **ΡΟΜΠ. ΦΡΑΝΚ:** (Ολα έδειχναν πως ήσαν έρωτες, είτε ο χαροπλός στο φίλο του τον κρεστώδη. «Εκείνος το έπαι στην κομμάτια, η κομμάτια στο μπακαλί, η μπακαλί στο καρενίου και, την άλλη μέρα, όλος ο κόσμος στο Σαιν Πώλ ντε Μόντν, τον γάμο του...»)

— **ΚΑΡΥ ΓΚΡΑΝΤ:** (Ο αγέννητος «όγος», με τους 60 Μαΐους στην πλάτη του). «Με έλκουν πάντα οι όμορφες και έξυπνες γυναίκες. Βέβαια, είναι κάπως δύσκολο να τις συναντήσεις μέσα και έξω από τα στούντιο. Πάντως, όταν συναντήσω μια τέτοια, λυσιμάρτυρα που δεν έχω πιά την πρώτη μου νεότητά...»)

— **ΡΟΝΤ ΤΕΥΛΟΡ:** (Ο άλλοτε ευλοκός των δασών που Καναδά και σήμερα γνωστός σταρ). «Από τότε που έγινα αστέρας του κινηματογράφου, γνωρίζω καλά δεκάδες όμορφες γυναίκες. Αλλά για μένα μόνο μια υπάρχει, που συγκινεί όλα τα προσόντα...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Ο φούρναρης—χαροπλάστης του Σαιν Πώλ ντε Μόντν, τον γάμο του...»)

— **ΡΟΜΠ. ΦΡΑΝΚ:** (Ολα έδειχναν πως ήσαν έρωτες, είτε ο χαροπλός στο φίλο του τον κρεστώδη. «Εκείνος το έπαι στην κομμάτια, η κομμάτια στο μπακαλί, η μπακαλί στο καρενίου και, την άλλη μέρα, όλος ο κόσμος στο Σαιν Πώλ ντε Μόντν, τον γάμο του...»)

— **ΚΑΡΥ ΓΚΡΑΝΤ:** (Ο αγέννητος «όγος», με τους 60 Μαΐους στην πλάτη του). «Με έλκουν πάντα οι όμορφες και έξυπνες γυναίκες. Βέβαια, είναι κάπως δύσκολο να τις συναντήσεις μέσα και έξω από τα στούντιο. Πάντως, όταν συναντήσω μια τέτοια, λυσιμάρτυρα που δεν έχω πιά την πρώτη μου νεότητά...»)

— **ΡΟΝΤ ΤΕΥΛΟΡ:** (Ο άλλοτε ευλοκός των δασών που Καναδά και σήμερα γνωστός σταρ). «Από τότε που έγινα αστέρας του κινηματογράφου, γνωρίζω καλά δεκάδες όμορφες γυναίκες. Αλλά για μένα μόνο μια υπάρχει, που συγκινεί όλα τα προσόντα...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

— **Ο ΛΟΡΕΝΣ ΧΑΡΒΕΥ:** (Είναι ο «μουντάρος» του διεθνούς κινηματογράφου, αφού, όπως είναι γνωστό, δείχνει ενδιαφέρον για κάθε γυναίκα που θα συναντήσει, παρά το γεγονός ότι είναι παντρεμένος). «Μου άρεσαν όλες οι γυναίκες, αρκεί να είναι όμορφες. Δεν κρύβω το γεγονός ότι συγκινούμαι από κάθε καινούριο πρόσωπο...»)

Ποιά ήταν η γυναίκα, που φέρεται ο Υβ; Δεν ήταν, βέβαια, η Σιμόν Σινιόρε. Ήταν όμως μια γνωστή σταρ, πολύ γνωστή μάλλον: η Σιρίλε Μάκ Λέιν.

Δύο μέρες αργότερα, μάθαμε το περιστατικό και η Σιμόν Σινιόρε, που γυρίζει τώρα στο Χόλλυγουντ, «Οπας εκείνη, το έμαθαν και πολλοί άλλοι και στους κινηματογραφικούς κύκλους ψυχήσανε».

— **Ο Υβ Μοντάν:** Ξαφάρισε τα ίδια. Κι έχει πάντα αδυναμία στις Αμερικανίδες. «Υστερα από τη Μαίριλιν Μονρό, είχα ερωτευτεί τη Σιρίλε Μάκ Λέιν. Μόλις γυρίστηκα, ένοιμαι με μια Αμερικανίδα, έννοιμαι με την κατακτημένη ολοκληρωτικά. Καύμηνε Σιμόν».

Φυσικά, οι δημοσιογράφοι έσπευσαν να συναντήσουν τον Υβ και να μάθουν από τον ίδιο τι συμβαίνει. Ή απάντησε που ήταν απλή και φαινόταν πως μιλούσε ειλικρινά. Σήκωσε τους ώμους και είπε:

— «Αφίω τον κόσμο να λέει ότι θέλει. Δέ δω πια καμιά σημασία σ' όσα λέγονται. Μόλις η Σιμόν κι' εγώ χωρίσαμε για επαγγελματικούς λόγους, ο τύπος ο κόσμος άρχισε να μιλάει για ασχολούνται με μυσ και βλέπουν παντού απιστίες. Αν αυτό συνέβαινε με οποιοδήποτε άλλο παντρεμένο, κανείς δε θα το παρατήρησε. Εγώ όμως δεν μπορώ να καλέσω τη Σιρίλε να φύγει ένα βράδυ. Έργαστήκαμε επί μήνες μαζί για το γυρίσμα του φιλμ «Αγαπημένη μου Κέισι» και τώρα, που περάσαμε από το Σαιν Πώλ ντε Μόντν, θα ήθελα να υπογράψω μαζί της ένα βράδυ το τραπέζι για να τα πούμε, σαν παλιοί καλοί φίλοι. Οι άνθρωποι όμως δε βλέπουν πια τα πράγματα όπως έχουν. Βλέπουν παντού παρανοήσεις και έννοιες έρωτες. Η Σιμόν κι' εγώ είμαστε δεκάετη χρόνια παντρεμένοι. Μας ένωσε ένας τρελάος, ένας παραφροσμένος έρωτας, που τώρα καταστάλαξε σε μια ηρεμία αγάπης κι' ένα αμοιβαίο ενδιαφέρον. Η Σιμόν είναι πάντα μια καταπληκτική γυναίκα. Ζηλεύει φοβερά και έχει διαρκώς νύχια και δόντια έτοιμα για κληρονομιά της. Η Σιμόν είναι η γυναίκα, που θα ερχόμουν σε κάθε άντρα να συναντήσω στη ζωή του».

— **Ολες αυτές οι φήμες όμως την κάνουν έξω φρενών. Ξέρει πάντως πως την αγαπά και πρό πάντως ξέρει πως ό,τι και να συμβεί, έμεις οι δυο δε θα φτάσουμε ποτέ στο διαζύγιο. Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει».**

— **Απ' ότι ξέρω, άλλωστε, μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως και η Σιρίλε Μάκ Λέιν, τρέφει τα ίδια αισθήματα για τον άντρα της. Σ' αυτή Μασσαλία, ζή μια πόλη, δόξα του γαλλικού κινηματογράφου, που έχει άπο καιρο εγκαταλείψει κάθε καλλιτεχνική δραστηριότητα. Ο άεχστος κομικός Ζωρζ Μίλτον, που γνώριζε γύρω από το 1930 εκπληκτική επιτυχία, με το κωμικό του ταλέντο και με τη «ζουρλασμένη» φωνή του. Ποιος από τους παλιούς δε**

— **Ο Γιούλ Μπρύννεο** είναι κατανοητός με το γυίο του Ρόκυ, 18 χρόνων, ο οποίος ένευσε στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου. Είναι ιδιαίτερα υπερόπνος γι' αυτό, γιατί είναι άφωστος στις σπουδές του και έδωσε πώς δε σκοπεύει να παύσει στον κινηματογράφο.

— **Ο Γιούλ Μπρύννεο** είναι κατανοητός με το γυίο του Ρόκυ, 18 χρόνων, ο οποίος ένευσε στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου. Είναι ιδιαίτερα υπερόπνος γι' αυτό, γιατί είναι άφωστος στις σπουδές του και έδωσε πώς δε σκοπεύει να παύσει στον κινηματογράφο.

— **Ο Γιούλ Μπρύννεο** είναι κατανοητός με το γυίο του Ρόκυ, 18 χρόνων, ο οποίος ένευσε στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου. Είναι ιδιαίτερα υπερόπνος γι' αυτό, γιατί είναι άφωστος στις σπουδές του και έδωσε πώς δε σκοπεύει να παύσει στον κινηματογράφο.

— **Ο Γιούλ Μπρύννεο** είναι κατανοητός με το γυίο του Ρόκυ, 18 χρόνων, ο οποίος ένευσε στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου. Είναι ιδιαίτερα υπερόπνος γι' αυτό, γιατί είναι άφωστος στις σπουδές του και έδωσε πώς δε σκοπεύει να παύσει στον κινηματογράφο.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Θιμάται το τραγούδι «αίμα combine». Ο Μίλτον ζή με τη γυναίκα του, στην οποία, όπως έμοιχε, έφειλε τα πάντα: τη χαρά της ζωής, τις οικονομίες του, ακόμα και την απόφαση να αποσυρθεί όταν η δημοτικότητα του άρχισε να χάνει έδαφος.

— **Αγαπήμαστε 52** ολόκληρα χρόνια, αποκάλυπτε ο Ζωρζ Κόντε να πεθάνω από πληγή το 1912, όταν τη γνώρισα και την παντρεύτηκα. Φύγαμε τότε για τη Ρωσία, για να περάσουμε εκεί το μήνα του μέλιτος, και μείναμε εκεί χρόνια! Στο μεταξύ, έγινε ο Α. Παγκόσμιος πόλεμος και η ρωσική επανάσταση. Από την ημέρα του γάμου μας, δε χωρίσαμε ούτε μια ώρα. Νομίζω πως, την ημέρα, που ο ένας από τους δυο μας θα πεθάνει, ο άλλος θα νιώσει τότε μοναξιά, ώστε θα τον ακολουθήσει σύντομα στο μεγάλο του ταξίδι».

— **Το έλεγε ο Τζωρτζ Σάντερς:** «Θα έπρεπε να μπορούσαμε να ανανεώσουμε το συμβόλαιο γάμου, που μας ένώνει με μια γυναίκα, κάθε πέντε ή δεκα χρόνια, ακριβώς όπως συμβαίνει με τα διαζύγια».

— **Ο Μωρίς Σεβαλιέ** και ο Άλφρεντ Μωρίς, που έπαιναν μαζί με το νέο είδωλο του παρισινού κοινού, τον Τρίνι Λοπέξ, στην περιμετρία του «Ολυμπία». Μια θέλαμε χειροκροτήματα έσπευσαν να τους ακολουθήσουν, μεσα στη μεγάλη αίθουσα, όταν ο Λοπέξ είπε: «Και τώρα θα σας παρουσιάσω τον κύριο... Παρίσι». Και οι πρόδωκε έσπευσαν πάνω στον άγνωστο Μωρίς.

— **Ο έκδικητος Μάρλον Μπράντο** κατέστρεψε την καριέρα μιας γυναίκας, της Στέλας Στήβενς. «Όταν ο παραγωγός του ανήγειρε παρτίδα, θα ήταν η παρτίδα αυτή που νέα υπερπαρτίδα, που θα γυρίσει, παραγωγή, που θα γυρίσει, ο Μάρλον ντάθηκε, σαν να δέχτηκε ηλεκτρική εκκένωση».

Είχε ένα παλιό, λογαριασμό να τακτοποιήσει με τη νέα αυτή σταρ και τώρα που τον έβλεπε η ευκαιρία να ξεκαθαρίσει. «Όταν, πριν από πέντε χρόνια, χώρισε την Άννα Κάσβι, μένα, για διηρηματικούς λόγους, κατάθεσε εναντίον του και τον περιέγραφε στο δικαστήριο με τα πιο μολανά χρώματα. Ή νέα αυτή δεν ήταν άλλη από τη Στέλα Στήβενς. Τώρα ο Μάρλον, μαθαίνοντας πως θα του τη δώσουν για παρατεταμένο, άξιωσε να αντικαταστήσει αμέσως από κάποια άλλη ηθοποιό. Έτσι, η καύμηνε η Στέλα έχασε τη μεγαλύτερη ευκαιρία της ζωής της. Έκείνο δε που την κάνει να λυσσά, είναι ότι ο Μάρλον έχει στο μεταξύ συμφιλιωθεί με την πρώην σύζυγό του και διατηρεί αγαθές σχέσεις μαζί της».

— **Ο Γιούλ Μπρύννεο** είναι κατανοητός με το γυίο του Ρόκυ, 18 χρόνων, ο οποίος ένευσε στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου. Είναι ιδιαίτερα υπερόπνος γι' αυτό, γιατί είναι άφωστος στις σπουδές του και έδωσε πώς δε σκοπεύει να παύσει στον κινηματογράφο.

— **Ο Γιούλ Μπρύννεο** είναι κατανοητός με το γυίο του Ρόκυ, 18 χρόνων, ο οποίος ένευσε στο Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου. Είναι ιδιαίτερα υπερόπνος γι' αυτό, γιατί είναι άφωστος στις σπουδές του και έδωσε πώς δε σκοπεύει να παύσει στον κινηματογράφο.

— **Ο Γιούλ Μπρύννεο** είναι κατανοητός με το γυίο του Ρόκυ, 18 χρόνων, ο οποίος

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

Πανελλήνιο και Διεθνές

ΟΠΩΣ στην 'Ιταλία, το Φεστιβάλ του Σάν Ρέμο, έτσι και στην 'Ελλάδα το Φεστιβάλ τραγουδιού της Θεσσαλονίκης, που οφείλεται στην πρωτοβουλία της Διεθνούς Εκθέσεως και της 'Ελληνικής Μουσικής 'Εταιρίας, καθιερώθηκε, τα τρία τελευταία χρόνια, σαν ένα ενδιαφέρον κριτήριο, που προκαλεί την αμίλλα στον τόμο της ελαφράς μουσικής του τόπου μας.

Το πρώτο Φεστιβάλ δόθηκε το Σεπτέμβριο του 1962, στο γήπεδο της ΧΕΝ. Διαγωνίσθηκαν τότε 170 τραγουδιστές, μεταξύ των οποίων έλαβε το πρώτο βραβείο, κατόπιν ψηφοφορίας, το τραγούδι του συνθέτου Κώστα Γιαννίδη «Αλυσίδες», που έρμηνευσε η Μπελντίντα.

Στο δεύτερο Φεστιβάλ, που δόθηκε το Σεπτέμβριο του 1963, στο ίδιο γήπεδο, έλαβαν μέρος 121 τραγουδιστές. Από αυτά, βραβεύθηκε το «Πέταξε ένα πουλί», του μασέστρου Κώστα Κλάβα, που έρμηνευσαν οι Βογιατζής, Νινή Ζαχα, Τέρης Χρυσός και Νίκη Καμπά.

Το τρίτο Φεστιβάλ, που αρχίζει την προσεχή εβδομάδα, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, γιατί θα διεξαχθεί για πρώτη φορά, στο νεώκτιστο «Παλαί ντε Σπόρ» της 'Εκθέσεως, 7.500 θέσεων.

Από τα 140 τραγουδιστές, που εστάλησαν στο έφετινο Φεστιβάλ, μεταξύ των οποίων για πρώτη φορά και 4 της Κυπριακής Δημοκρατίας, η έννοια της επιτροπής, αποτελούμενη από τους κ. κ. Βελλιδίν, πρόεδρο της 'Εκθέσεως, Καπνίστη, Γιαννουκάκη, Παπαναστασίου, Παπασιδημόν, Παύλου, Κ. Στεφανίδη, Γαβριηλίδη και Λαμπρινό, προέβλεπε, με μουσική ψηφοφορία, τα κάτωθι 24:

1) «Προσμονή», 2) «'Ηρθε η ώρα να χαρίσω σου», 3) «Ποταμός», 4) «Παράφρονα», 5) «Τι είν' αυτό, που με φέρνει κοντά σου», 6) «Αστέρια δυο», 7) «Θάλασσα», 8) «Τοίχος», 9) «Στην έρμηνία της βραδυάς», 10) «Τώρα», 11) «Μου τό έπες ό άνεμος», 12) «Γεια σου, γεια σου», 13) «Μορφονιά», 14) «Τα βήματα», 15) «Βοήθα Παναγία», 16) «Ανοιξίς», 17) «Στου Λευκού Πύργου την κορυφή», 18) «Ποιος», 19) «Τό μήνυμά», 20) «Θεσσαλονίκη», 21) «Ψιλόδροχο», 22) «Κυριακή χωρίς αγάπη», 23) «Χωρισμός 1» και 24) «Χωρισμός 11».

Από αυτά, όταν, εν συνεχεία, ανοίχθηκαν οι φάκελλοι με τα όνοματά, διαπιστώθηκε, ότι τους περισσότερους ψήφους (180), έλαβε το τραγούδι του Θεσσαλονικέως συνθέτου κ. Μαυρομουντάκη «Βοήθα Παναγία», με στίχους του ίδιου. Ακολούθησε το τραγούδι «Ψιλόδροχο», με 157 ψήφους, του κ. Σπ. Μεντή, και κατόπιν το τρα-

Η Καίτη Μπελντίντα, που έρμηνευσε το βραβευμένο τραγούδι του Αου φεστιβάλ «Αλυσίδες».

γουδιστή του συνθέτου κ. Μωράκη «Ποιος», με 156 ψήφους. Θα συμφωνήσει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, γιατί θα διεξαχθεί για πρώτη φορά, στο νεώκτιστο «Παλαί ντε Σπόρ» της 'Εκθέσεως, 7.500 θέσεων.

Ο καθορισμός των έρμηνευτών κάθε τραγουδιού θα γίνει βάσει μεγάλου καταλόγου, που κατήρτισαν η 'Εκθεσις και η ΕΜΕ. Κάθε υποψήφιος συνθέτης θα δικαιούται να διαλέξει από τον κατάλογο, τον τραγουδιστή ή την τραγουδίστρια της άρεσκέας του, όπως επίσης δικαίωτά να υποδείξει και εκτελεστήν εκτός του καταλόγου, υπό την προϋπόθεση, φυσικά, ότι θα συγκεντρώσει τα προσόντα, άφου κάθε τραγουδιστή θα έρμηνεύσει δύο φορές.

Η εκτέλεσις των τραγουδιών θα γίνει με 40μελή ορχήστραν, την οποίαν θα διευθύνουν, έναλλάξ, οι 13 μασέστροι της ΕΜΕ.

Την πρώτη ημέρα του Φεστιβάλ, από τα 12 τραγουδιστές, που θα καθορισθούν διά κληρώσεως, το κοινόν θα ψηφίσει τα 5, και τη δεύτερη άλλα 5 από τα υπόλοιπα 12. Την τρίτη μέρα, που συγκεντρώνεται και μεγαλύτερο ενδιαφέρον, από τα 10 προκρίθεντα, θα βραβευθούν τα 4, πάλι διά

ψηφοφορίας του κοινού.

Την τετάρτη ημέρα, σε ειδική δεξίωση στην αίθουσα τελετών της εκθέσεως, θα γίνει η βράβευσή. Θα άπονειμηθούν άναμνηστικά μετάλλια και διπλώματα στα 4 πρώτα, καθώς και ίσα χρηματικά βραβεία στα 10 τραγουδιστές, που θα εισέλθουν στα τελικά.

Η ιδέα να πλαισιωθεί το πρόγραμμα του Φεστιβάλ με ένα μεγάλο άστέρι, δεν πραγματοποιήθηκε, για λόγους τεχνικούς, θεωρείται όμως βέβαια, ότι από το προσεχές έτος, θα εφαρμοσθή άπώσθη, όπως στα μεγάλα ξένα Φεστιβάλ.

Θεώλετε τώρα και μερικά προγνωστικά: Το «Ψιλόδροχο», που άσφισε έγκωρυστή έντύπωσι στα μέλη της επιτροπής, για την παρέρειν μειώσεώς του, θα είναι ένα από τα έφεταινα μεγάλα φαβορί.

Η 'Εκθεσις Θεσσαλονίκης άπεφάσισε άριστικά να καθιερώσει και κάτι άλλο, άκόμη περισσότερο ένδιαφέρον: Πρόκειται για το διεθνές Φεστιβάλ τραγουδιού, που θα δίδεται κάθε άνοιξη, από το προσεχές έτος, πάντοτε στο «Παλαί ντε Σπόρ». Ένα φεστιβάλ ιδιαιτέρων αξιώσεων, με συμμετοχή πολλών ευρωπαϊκών και βαλκανικών κρατών, άφου έγιναν ήδη άι προκαταρκτικά συνεννοήσεις, και θα αποτελέσει ένν σημαντικό καλλιτεχνικό γεγονός για τον τόπο μας.

Για την όργάνωσι μάλιστα του διεθνούς Φεστιβάλ, εκπρόσωποι

της 'Εκθέσεως και ΕΜΕ, θα μεταδούν έφέτος στη Βαρκελώνη, για να παρακολουθήσουν, από κοντά το σύστημα λειτουργίας του εκεί Φεστιβάλ, που θεωρείται ένα από τα σοβαρώτερα.

Μία βδομάδα άργώτερα, το Φεστιβάλ 'Ελαφρού Τραγουδιού, θα παραχωρήσει τη θέσι του στην 'Εβδομάδα 'Ελληνικού Κινηματογράφου και στο προσκήνιο θα έλθουν πλέον, όχι οι καλλιτέχνες του τραγουδιού, αλλά οι στήριξη και οι γόητες της 'Εβδομης Τέχνης, διεκδικώντας με τη σειρά τους την άγνη και τα χειροκροτήματα του κοινού και... τις άθροες αίτησεις παραχωρήσεως άυτογράφων και άναμνηστικών.

Η 'Εβδομάς του Κινηματογράφου, στην οποία προβάλλονται, κρίνονται και βραβεύονται οι καλύτερες ελληνικές ταινίες της χρονιάς, έχει σχετικά μεγαλύτερη ηλικία άπ' το Φεστιβάλ 'Ελαφρού Τραγουδιού, αλλά και μεγαλύτερη δημοτικότητα. Άστρα, άστεράκια κι άστερίσκοι κάθε ηλικίας, άξίας, δημοτικότητας και φύλου, συρρέουν στη μακεδονική πρωτεύουσα, έσπικλώνοντας τη νεολαία, που ή τις ημέρες εκείνες σε πρωτοφανή ένταση και πυρετό.

Έφέτος, περισσότερο άπ' τις άλλες χρονιές, οι ταινίες, που έλασαν συμμετοχή στην 'Εβδομάδα του 'Ελληνικού Κινηματογράφου, είναι αξιολογώτερες, πράγμα, φυσικά, που συτελεί στη διατήρησι και την άσχησι άποδοτικότητας του θεσμού.

Ποιές άπ' αυτές θα βραβευθούν; Και ποιά άπ' τα τραγουδιστά θα κερδίσουν τα άθλοσημένα χρηματικά έπαθλα;

Δεν έχει και τόση σημασία. Έκείνο, που πρωτεύει, είναι, ότι ή «φίεστος» θα επιτύχη. Η Θεσσαλονίκη θα ζήσει μέρες χαράς και έννοιας. Και ή Δ.Ε.Θ. θα εκπληρώσει το σκοπό της, κατά τον καλύτερο τρόπο, δικαιώνοντας, για μια άκόμη φορά, τη φήμη της, ότι είναι το μεγαλύτερο έμπορικό γεγονός του καλοκαιριού.

Και καλλιτεχνικά — θα προσθέταμε έμεις.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

© ©

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

* Η Λάνα Τάρνερ κάλεσε τηλεφωνικά στο σπίτι της την Άμεση Δράσι, λέγοντας: «Έλατε άμέσως στη βίλλα μου, στο Μαλιμπού. Άναγκάστηκε να πυροβολήσει κάποιον, που ήθελε να μου επιτεθή». Η άστυνομική βοήθεια πραγματοποιήσε άσφαρη στην πόρτα του κήπου. «Ήταν ένας νεαρός άγνωστος, έπες ή Λάνα, που θέλησε, να μπή στο σπίτι μου, με προθέσεις κάθ' άλλο παρά άγαθές».

* Ο Ζάβ Μαρράϊ είναι άποψήφιος για το Στουρό της Λεωνόρας της Τιμής, για τη μέχρι τότε συμβολή του στην αίγλη του γαλλικού κινηματογράφου. * Παρά τα 75 χρόνια του, ο Τσάρλς Τσάπλιν δεν πνεί να παρουσιάσει μια θαυμαστή ζωτικότητα. Στο Βεβί της 'Ελβετίας, που έχει γίνει ο μόνιμος τόπος διαμονής του, τον βλέπουν συχνά να τρέχει με τη μοτοσυκλέτα του, με μια ταχύτητα, που δε θα τολμούσε ν' άποκτήσει ούτε κι αυτός ο Τζώννυ Χάλλινταϊν.

ό α ή ό ν ι

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΜΑΙΡΗ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑΚΗ

Η Κυφελιώτισσα που τράβηξε τα πάνδεινα για να γίνει καλλιτέχνης

— ΕΜΕΝΑ που με βλέπετε, τραβήξα πολλά ώσπου να γίνει καλλιτέχνης.

— Δηλαδή, πόσο πολλά;

— Πολλά, σας λέω. Πρώτον...

Τσιγαράκι. Τόνα πόδι πάνω στο άλλο. Η άκρη της φούστας, που ανέθηκε προς στιγμή πέσαν του επιτραπέιου, άποκαλύπτοντας ένα μελαγχρόνιο ποσοστό σφιχτής σάρκας, επανέχεται στην τάξι. Μία γούλια λεμονιά, δυο τολύπες γαλάζιες και ή άνάμνησις, πετλούδίζοντας κάτω έχει στην Κυφελή, θρονιάζεται στο δωμάτιο ένν άστικού σπιτιού της όδου Πατησίων.

— Πρώτον, με κλειδώσανε σε κεινο το δωμάτιο. Μέρες και νύχτες. Ούτε ή Γενοβέφα να ήμουν.

— Γιατί σε κλειδώσανε;

— Για να μην πηγαίνω για μάθημα.

— Τι είδους μάθημα;

— Η συνουλιότητα μας, που δεν είναι άλλη παρά ή νεαρή ήθοιοιός του κινηματογράφου και τραγουδιστρια Μαίρη Γαρυφαλλάκη, ένοχλείται έλαφρώς από το στενό «κόλλημα» των έρωτησεων. Σμίγει τα φρύδια (μαύρα τόξα), μαζώνει τα γέλια (κόκκινα και ροζοψηφά) και μοιζελώνει τα μάτια (πράσινα, τσαλίμια). Γοήγορα όμως συνέχεται κι' αντίπαροχεται το «ραφώλημα» των έρωτησεων. «Ας έγουμε χάρη που είτήσων. Αλλά ό μπαμπάς... αυτή την ώρα γίνεται «συνέντευξις».

— Αλλά, δεν θέλεις να σε λύσω;

— Αν με λύσης, θα ξαναπάω για μάθημα, άπάντησα. Γι' αυτό, καλύτερα να μ' άρρησις δεμένη».

«Ο μπαμπάς δεν έπες τίποτε. Έξυσε το κεφάλι του, κι' άπομειν να σκεφτείται για λίγο. Ύστερα πλησίασε στο κρεβάτι μου, άμίλητος, έσπινε πάνω μου κι' έλυσε ένα-ένα τα σχοινιά μου. Σαν τέλειωσε, μου έπες μαλακά.

— Άντε πηγαίνε, Μισορούλα, στο μάθημά σου. Άργησε, νομίζω, και ό' άνησυχόν.

«Τότερα με φίλησε και μουδωσε την εγρή του, λές και πήγαινα να παντορεύω.

«Κατοικήθησε τις σκάλες για ένα δευτερόλεπτο και βοήθησε στο δρόμο. Ήμωνα τότε μόλις 16 χρόνων...

Πέρασαν, από την άξιωματιώτη εκείνη μέρα, χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ή Μαίρη Γαρυφαλλάκη βοήσε το δόμο της, άπως το νερό βοήζει τ' αλάτι του. Οι δυο σχολές, δραματικής τέχνης και τραγουδιού, έξαμαν καλά τη δουλειά τους και το ταλέντο της Μαίρης, μαζί με το πείσμα, της άνοιξαν και τις δυο πόρτες της καλλιτεχνίας, που είχε έπισπείνει.

— Έβαλες;

— Καλέ, τί να βάλω; Τόσσο...

— Και πήγες γραμμή Πλέσ...

σα και Βεντούρη;
— Γραμμή. Το αίμα μου ζητούσε καλλιτεχνία.

* Η μεγάλη αυτή άπόδρασις δεν έξαμψε όμως τις άντιρρήσεις του άσθητού κ. Λεωνίδα για τους καλλιτεχνικούς προσανατολισμούς της κόρης του. Έτσι, έπιστρατεύθηκαν τα μεγάλα μέσα.

«Η Μαίρη θημάται τα «μέσα» αυτά και άναστενάζει.

— Άν, τί τράβηξα!

— Πές τα να ξεθιμάνη. Μετά το κλείδωμα, τί έγινε;

— Κούρεμα. Με βάλανε κάτω, κύριέ μου, και με κοιρόμπεσαν σαν πρόβατο με την ψιλή.

— Άντε, τώρα, μου έπες ό μπαμπάς, όταν ό κούρεας τέλειωσε τη δουλειά του. Να δούμε, θάχης κέφι για... σχολές;

— Είχες;

— Είχα.

— Έτσι κοιρομένη;

— Μάλιστα, έτσι. Έβαλα ένα μαντήλι στο κεφάλι και ξαναπήγα στα μαθήματά μου.

— Κι' ό μπαμπάς;

— Άχ, άχ! Άχ, τί τράβηξα!

* Το τρίτο και τελευταίο μέτρο του άσθητού Κυφελιώτη πατέρα ήταν τό... δέσιμο. Η νεαρή καλλιτέχνης το θυμάται και συγκλονίζεται.

— Με πιάσανε και με δέσανε παθάγκωνα, κύριέ μου, πάνω στο κρεβάτι μου, χειρότερα κι' άπ' ό,τι δέσανε τον Βαραδά. Και θα μ' άφήνανε έτσι πέντε χρόνια, αν δεν βοισκόταν κάποιος να με λύση.

— Ποιός ήταν αυτός;

— Ο μπαμπάς.

— Τι έκανε, λέει;

— Μάλιστα, μάλιστα. Πάνω στις τοίξες μέρες, ήρθε και στάθηκε πάνω άπ' το κρεβάτι, άπτον ήμουν δεμένη σαν λουκανίκο. Με χίτταζε και ρώτησε: «Λοιπόν, Μισορούλα, δεν λές τίποτα».

— Δεν λέω, μπαμπάς, είπα.

— Δηλαδή, δεν θέλεις να σε λύσω;

— Αν με λύσης, θα ξαναπάω για μάθημα, άπάντησα. Γι' αυτό, καλύτερα να μ' άρρησις δεμένη».

«Ο μπαμπάς δεν έπες τίποτε. Έξυσε το κεφάλι του, κι' άπομειν να σκεφτείται για λίγο. Ύστερα πλησίασε στο κρεβάτι μου, άμίλητος, έσπινε πάνω μου κι' έλυσε ένα-ένα τα σχοινιά μου. Σαν τέλειωσε, μου έπες μαλακά.

— Άντε πηγαίνε, Μισορούλα, στο μάθημά σου. Άργησε, νομίζω, και ό' άνησυχόν.

«Τότερα με φίλησε και μουδωσε την εγρή του, λές και πήγαινα να παντορεύω.

«Κατοικήθησε τις σκάλες για ένα δευτερόλεπτο και βοήθησε στο δρόμο. Ήμωνα τότε μόλις 16 χρόνων...

Πέρασαν, από την άξιωματιώτη εκείνη μέρα, χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ή Μαίρη Γαρυφαλλάκη βοήσε το δόμο της, άπως το νερό βοήζει τ' αλάτι του. Οι δυο σχολές, δραματικής τέχνης και τραγουδιού, έξαμαν καλά τη δουλειά τους και το ταλέντο της Μαίρης, μαζί με το πείσμα, της άνοιξαν και τις δυο πόρτες της καλλιτεχνίας, που είχε έπισπείνει.

— Έβαλες;

— Καλέ, τί να βάλω; Τόσσο...

— Και πήγες γραμμή Πλέσ...

Η Μαίρη Γαρυφαλλάκη, ή νεαρή Κυφελιώτισσα, που το κλείδωμα, το δέσιμο και το κούρεμα δεν στάθηκαν ικανά να την άποσπάσουν άπ' τον δρόμο του θεάτρου και του τραγουδιού, που είχε διαλέξει...

δεν είναι βέβαια μεγάλος. Είναι όμως έλπιδοφόρος, αν λάβουμε υπ' όψη ότι ή Μαίρη Γαρυφαλλάκη είναι άκόμη... φαντασική και διαγυρίζει δε τώρα, σαν πρωταγωνίστρια πλέον, την «Αθήνα ώρα 12».

Στον θεατοικό τομέα επίσης σημειώσε καλή έπίδοσι, σαν στέλεχος του θεάτρου «Πορεία», με τον θίασο Έδναγγέλιου.

«Όσο για το τραγούδι, έχει γνωρίσει ως τώρα έξη δίσκους με τα παρακάτω τραγουδιστά του λαϊκού συνθέτη Χρυσήν: «Έλα άπόψε πούξω κέφισ», «Έχω άκούσει, έχω μάθει», «Τσιγγάνικη άγάπη», «Η παρσωνία», «Πολλά γαστούνα» και «Ξανάρες άγάπη μου».

Έπίσης έχει εμφανιστή σαν τραγουδιστρια, με άσκητη επιτυχία, σε διάφορα κοσμικά κατερίνα κέντρα, άπως στον «Βόσχο», το «Κάστρο», το «Βατερράντο», τη «Λοκάντα», την «Πεταλούδα», την «Ριβιέρα» κ. ά.

Σαν ήθοιοιός, ή νεαρή Κυφελιώτισσα, έχει ειδικηθεί σε ρόλους γράν γανιόλ και «σέξυ». Σαν τραγουδιστρια πάλι, διακρίνεται για την ώρα βαθιά φωνή της και το άσθημα, με το όποιο έρμηνεύει τα τραγουδία της, έλαφρά ή λαϊκά.

— Λές και γίνεται ένα με το τραγούδι, μς έπες ό Χρ. Κολοζωτώνης, με τον άποιο συνενάεται τώρα ή Μαίρη. Προλέγω τή θα γίνει ή Πόλυ Πάνου της αύριον.

Σε αυτό δώ το σπίτι σ' αυτά τα σναλσάτια με άσκηνα στα μάτια θάδωξ κάποιος βοαδνά. Την κλειδωμένη πόστα σαν ποίητα να γυπήσης συγγνώμη να ζητήσης άγάπη μου γλυκειά.

Σε αυτό δώ το σπίτι που τώρα το ξεγγάζε άδωξ σαν το σπονογίτι τα τζάμια να γυπήξ.

Η συνέντευξι με τη νεαρή και πεισματάρα στήριξη της όδου Πατησίων κλείνει με μερικές άκόμη έρωτήσεις κι' ένα τραγούδι:

— Τι άγαπας περισσότερο, το θέατρο, το τραγούδι ή τον κινηματογράφο;

— Το τραγούδι.

— Έλαφρό ή λαϊκό;

— Και τα δυο.

— Ποιους τραγουδιστές προτιμάς;

— Την Μπελντίντα, την Τζένη Βάνου και τον Γ. Βογιατζή. Έπίσης, την Πόλυ Πάνου, την Καίτη Τζοής, τον Γαβαλά και τον Καζαντζίδη. Άπ' τους ξένους, τον Άλνταβουρ και την Κατερίνα Βαλέντε.

— Ποιά γνώμη έχεις για τον έρωτα;

— Είμαι έρωτευμένη με το θέατρο και το τραγούδι.

— Ποιά γνώμη έχεις για το γάμο;

— Είμαι παντρεμένη με το τραγούδι, και το θέατρο.

— Ποιά είναι τα όνειρά σου για το μέλλον;

— Στα όνειρά μου δεν θα βοήτε πέρα τραγουδία, ταινίες, και θέατρο.

— Ποιόν άνδρα άγαπάς περισσότερο στον κόσμο;

— Τον άσθητό κ. Λεωνίδα, τον μπαμπά μου.

— Ποιό είναι το τελευταίο τραγούδι που έτοιμάσεις;

— Τα «Σκαλοπάτια» του Χρ. Κολοζωτώνη. Άκούστε το:

Σε αυτό δώ το σπίτι σ' αυτά τα σναλσάτια με άσκηνα στα μάτια θάδωξ κάποιος βοαδνά. Την κλειδωμένη πόστα σαν ποίητα να γυπήσης συγγνώμη να ζητήσης άγάπη μου γλυκειά.

Σε αυτό δώ το σπίτι που τώρα το ξεγγάζε άδωξ σαν το σπονογίτι τα τζάμια να γυπήξ.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΛΟΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡ

Η ΠΩΛΕΤ δεν λάβαινε ποτέ γράμματα. Γι' αυτό ο Μαρτίν, ο γέρος ταχυδρόμος του χωριού, όταν της έδωσε το φακέλλο, ακουμπήσε στην καγκελόπορτα της βίλλας, σαν να περίμενε να τον βεβαιώσει ότι το γράμμα ήταν δικό της.

«Τί νέα;» έτοιμάστηκε να την ρωτήσει.

Μά, κυττάζοντας την κοπέλλα, είδε στα μάτια της μία έκφραση δυσχερή. Φαίνεται πως την ένοχλούσε πολύ η οικειότητα του.

— Καλημέρα, μουρμούρισε διαστικά και απομακρύνθηκε.

Ενώ συνέχισε τη διανομή, ξαναθυμόταν κάθε τόσο τη συνάντησή του με την Πωλέτ. Ή στάσι της τόν είχε πειράξει.

Μόλις γύρισε στο σπίτι, δεν μπόρεσε να μην εκφράσει τις σκέψεις του στη Ζαννί, τη γυναίκα του.

— Πώς έγιναν οι σημειώσεις νεοί! άρχισε να λήν ευρικά.

Η Ζαννί τον κυττάζε με περίεργεια.

— Τί σου συνέβηκε; τον ρώτησε.

— Τίποτα το ξεχωριστό. Συλλογίζομαι τις κοπέλλες, που πηγαίνουν στο κολλέγιο, στην πόλη, και ενώ όταν φεύγουν για κεί είναι χαριτωμένες, κι' ευγενικές, όταν γυρίζουν τρώμαξες και τις γυρισμένες.

— Όσο περισσότερο το σκέπτομαι, τόσο πιο πολύ λυτάρω αυτά τα μοντέρνα νεύματα.

«Απόψε τα έβαλε με τους νεους...» συλλογίστηκε η Ζαννί, μ' ένα ελαφρό χαμόγελο, ακούοντας στο πιάτο της.

Βλέποντας πως η γυναίκα του δεν τούβιζε σημασία, ο Μαρτίν αποφόισε να μιλήσει καθαρά.

— Μά ξέρεις τί μου συνέβηκε σήμερα;

— Τό είχα καταλάβει πως θα έπρεπε να σου έχω συμβή κάτι, γιά να τα βάλω σήμερα με όλους τους νέους.

— Σήμερα το πρωί, συνέχισε ο Μαρτίν, ανέβηκα στη βίλλα των Σιλβέτρι, γιά να δώσω ένα γράμμα στην κόρη τους, την Πωλέτ, εκείνη τη μελαγχολούσα, που γύρισε από το κολλέγιο. Νάθελες τί ύφος έχει πάρε! Ούτε κολλημέρα δεν κατόδεχτηκε να μου πη.

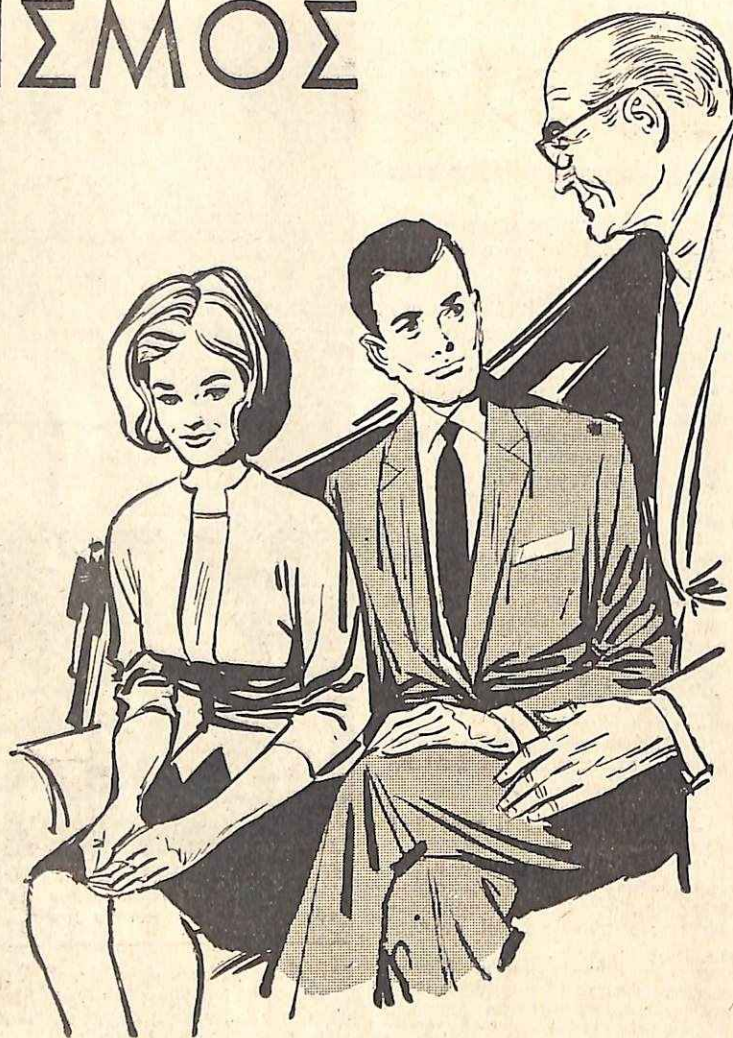
— Ήμουν κουρασμένος από τον ανήφορο κι' έκανα να άκουμπήσω λίγο στο κάγκελλο, μα εκείνη με κυττάζε, σαν νάθελε να με δη να χάνωμαι από μπροστά της. Ή παρούσα μου την ένοχλούσε! Και να σκεφτή κανείς πως άλλοτε ήταν τόσο ευγενική!

Σήμερα θα της έδιναι ευχαρίστως δύο χαστούκια. Με κυττάζε σαν να θυμόταν με ντροπή πως έπαιξε με τον Πιέρ μας όταν ήταν μικρή.

— Δέ μπορώ να πιστέψω τέτοιο πράγμα, απάντησε η Ζαννί, συλλογισμένα. Ίσως η δεσποινίς Πωλέτ να σέ κυττάζε έτσι, επειδή διαδίδαν να διαδίδω το γράμμα, που την έπαιξε με το δικό μας. Ξεκινάει ότι Πιέρ θα είναι σέ λίγο γιανρός; Κι' ύστερα, κάθε φορά που τη συναντώ, με ρωτάει γι' αυτόν και μία φορά μου είπε πως ήμαστε αμίσθαυμαστοι, που τόν μορφώσαμε.

Εσύ, όμως, βλέπεις πάντα τα πράγματα με το δικό σου τρόπο.

— Ό Μαρτίν την κυττάζε και κούνησε το κεφάλι. «Όσα κι' αν τού

— Έλεγα στη μαμά σου ότι μια κοπέλλα έτσι χαριτωμένη και απλή θα μ' άρεσε γιά σένα, γυνί μου!

έλεγε η Ζαννί, δεν τού άλλαζε την ιδέα του. Ο τρόπος που τόν είχε κυττάξει εκείνο το πρωί η Πωλέτ, δεν τού άρεσε καθόλου. Τό είχε πάρει επάνω της, πως ήταν η κόρη του πιο πλούσιου κτηματία της περιοχής, και είχε αποφασίσει να κρατήσει τη θέση της. Αυτό ήταν, κι' ως έλεγε ο Πιέρ!

Θάθελε να της τα πη όλα αυτά, μα ήταν πολύ κουρασμένος και προτίμησε να πάη γιά ύπνο, μουρμουρίζοντας...

Τ' άλλο πρωί σηκώθηκε νωρίς, όπως πάντα, γιά να πάη στο ταχυδρομείο.

Η Ζαννί άπλωσε τα σεντόνια στο παράθυρο, γιά να ξεσταθούν λίγο από τόν πρώτο ανοιξιάτικο ήλιο, όταν τόν είδε να τρέχει προς το σπίτι.

— Τί συμβαίνει; τού φώναξε. «Έχετε απεργία;»

— Όχι, απάντησε ο Μαρτίν λαχανιάζοντας από το τρέξιμο. Γυρίζει ο Πιέρ. Είναι γιανρός!

Η Ζαννί έτρεξε να ανοίξη την πόρτα και ο Μαρτίν ρίχτηκε σέ μία καρέκλα.

Υστερα, τράβηξε από την τσέπη του το γράμμα και φόρεσε τα γυαλιά του.

— Νά, άκουσε τί λέει εδώ. «Αρχίσει: «Αγαπητέ μου μαμά και μπαμπά, επιτέλους είμαι γιανρός κι' αυτό το χρωστώ σ' εσάς. Δεν βλέπω την ώρα να σας αγαλιάσω. Θά έλθω με το λεωφορείο, την Τρίτη στις 16 του μηνός το άπένευμα. Καλή αντίμωσι. Σας φιλό, Πιέρ».

Ο Μαρτίν σήκωσε το κεφάλι γιά να κυττάξη τη γυναίκα του, μα εκείνη είχε τρέξει να κυττάξη το ημερολόγιο, που κρεμόταν στον τοίχο της κρεβατοκάμαρας. Υστερα από μία στιγμή, παρουσιάστηκε πάλι

στην κουζίνα, δμορφη και γελαστή, σαν να είχε ξαναειώσει δέκα χρόνια.

— Σήμερα, σήμερα έχει ο μήνας δεκαέξη! φώναξε. Σήμερα γυρίζει ο Πιέρ!

Δεν είχε τελειώσει ακόμα τα λόγια της και είχε αρχίσει κιόλας να πηγαίνει γρήγορα-γρήγορα μέσα στην κουζίνα, εξακολουθώντας να μιλά:

— Εσύ, Μαρτίν, πήγαινε να μοιράσεις γρήγορα τα γράμματα, γιά να μπορείς να είσαι ελεύθερος τ' άπένευμα. Εγώ, στο μεταξύ, θα ετοιμάσω το σπίτι, θα φτιάξω κοτόπουλο στο φούρνο και το γλυκό που άρεσει στον Πιέρ. Ξέρεις τί λέω; Πως είναι προτιμότερο να μην πάμε να τόν υποδεχτούμε στο λεωφορείο. Θα τόν περιμένουμε εδώ στο σπίτι, θα τόν υποδεχτούμε στην πόρτα. «Ετσι, νομίζω πως η υποδοχή θα είναι πιο επίσημη. Δέ συμφωνείς κι' εσύ, γέρο μου;

— Χμ, δεν είναι και άσχημη ιδέα, παραδέχτηκε ο Μαρτίν ύστερα από λίγη σκέψη.

Ναι, ήταν προτιμότερο να περιμένουν στο σπίτι. Έτσι, όταν θα φανε ο Πιέρ, θα μπορούσαν να τόν αγαλιάσουν και να τόν φιλήσουν, χωρίς να φοβούνται τις κρίσεις του κόσμου.

Όταν έμεινε μόνη, η Ζαννί, προσπάθησε να μην άψει τη συγκίνησή της. Κάθε τόσο, έλεγε έπρεπε να κάνει μέχρι το βράδυ: Νά λοιπόν με δροσερά λουλούδια, να στο τιμώμαι το κοτόπουλο και το γλυκό και να τα πάη στο φούρο.

Και, κάθε φορά που ξανάλεγε τόν κάλογο, θυμόταν πως έπρεπε να κλην και κάτι άλλο.

Ο Μαρτίν γύρισε κατά τις δύο

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

και, αφού έφαγαν, κάθισαν στο μικρό σαλόνι-τραπεζαρία, κυττάζοντας το παλιό έκκρεμες και μουρμουρίζοντας κάθε τόσο:

— Τώρα το λεωφορείο περνάει τα πρώτα σπίτια του χωριού, τώρα φτάνει στο σταθμό, τώρα ο Πιέρ κατεβαίνει, τώρα χαίρεται τούς γυναικούς, τώρα...

— Πάμε στο παράθυρο, Μαρτίν! Μπορεί να φαίνεται κιόλας!

Ετρεξαν στο παράθυρο. Ο Πιέρ δεν φαινόταν ακόμα.

Μά, ύστερα από λίγα λεπτά, φάνηκαν δύο κομψές σιλουέτες, που ανέβαιναν διαστικά το σκονισμένο μονοπάτι.

— Ποιό είναι; ρώτησε ο Μαρτίν, μισοκλινώντας τα μάτια του και προσπαθώντας να διακρίνη πιο καθαρά.

— Μά... εκείνος μου φαίνεται πως είναι ο Πιέρ... ψηλός και λίγο ταραγμένος η Ζαννί. Ναι, ναι, είναι εκείνος!

Με ποιόν είναι; ρώτησε ο Μαρτίν, διορθώνοντας τα γυαλιά του με την ελπίδα πως τόν βοηθούσαν να δη καλύτερα.

Με μία γυναίκα... απάντησε η Ζαννί, με φωνή που έτρεμε ελαφρά. Έκείνη τη στιγμή, οι δύο σιλουέτες σταμάτησαν. Στά μωπικά μύδια του Μαρτίν, φάνηκαν να γίνονται μία.

— Τί κάνουν; ρώτησε παραξενεμένος.

— Χριστός και Παναγία! φώναξε η Ζαννί κλονώντας το σταυρό της. Φιλιούνται, στη μέση του δρόμου...

Μα ποιά είναι αυτή; ρώτησε με αγωνία ο Μαρτίν. Σίγουρα θα είναι από την πόλη. Και θέλει να μάς τη φέρη εδώ, στο σπίτι μας τώρα; Γιά κυττάζε καλύτερα, την έχεις δη ποτέ;

Οι δύο σιλουέτες είχαν πλησιάσει τώρα και η Ζαννί μπόρεσε να διακρίνη καθαρά την κοπέλλα. Και τότε, ξέσπασε σ' ένα άσυγκράτητο γέλιο, που δεν την άφινε να μιλήση.

— Τί έπαθες, τρελλάθηκε; ρώτησε ο Μαρτίν, κατόπιν της. Γιατί γέλας; Λέγε, με ποιόν είναι ο Πιέρ;

— Χά, χά, τη γνώρισα την κοπέλλα, που φιλιόταν με τόν Πιέρ, απάντησε η Ζαννί εξακολουθώντας να γελάει. Είναι η δεσποινίς Πωλέτ, καλέ μου Μαρτίν, εκείνη που... ντρέπεται επειδή έπαιξε μαζί του όταν ήταν παιδιά...

— Η δεσποινίς Πωλέτ;... ρώτησε σαν χαμένος ο Μαρτίν.

Ναι, γέρο μου. Και ξέρεις τί σου λέω; Έκείνο το γράμμα, που της πήγες χθες, ήταν από τόν Πιέρ. Γι' αυτό ταραχτηκε η κοπέλλα, φοβήθηκε μήπως το είχες καταλάβει.

Ο Πιέρ και η Πωλέτ έφτασαν στο σπίτι, ύστερα από δύο λεπτά.

Ο Μαρτίν τα είχε τόσο χαμένα, που παρ' όλην νά είχε χάρση να αγαλιάσει το γυνί του...

Από αρκετή ώρα, τώρα ήταν δλο καθισμένοι μέσα στο μικρό σαλόνι-τραπεζαρία και ο Μαρτίν δεν είχε πη λέξι.

— Λοιπόν, μπαμπά; ρώτησε ξαφνικά ο Πιέρ κυττάζοντας τρυφερά την Πωλέτ. Πως σου φαίνεται η εκλογή μου; Έμεις οι δύο αγαπίομαστε, από παιδιά.

— Ακριβώς νδές το βράδυ, μιλούσαμε γι' αυτήν κι' έλεγα στη μαμά σου ότι μία κοπέλλα έτσι χαριτωμένη και απλή θα μ' άρεσε σένα, γυνί μου.

— Ναι, ναι, ακριβώς αυτό μου έλεγε χθες το βράδυ, απάντησε η Ζαννί.

Και, κυττάζοντας τόν Μαρτίν, μισόκλεισε τα μάτια χαμογελώντας.

Είχε χρώνια να κάνει αυτό το μορφοσά. Και, ξαφνικά ο Μαρτίν ένιωσε την επιθυμία να την αγαλιάσει, εκεί, μπροστά στη μελλοσυα νύη του και στο γυνί του, το γιανρό...

Ανοίξετε έν διδίο κι' άρχιστε να διαβάσετε προσηλώνοντας την προσή σας σέ κάθε λέξι. Μερικά λε-

ΠΕΤΑΞΕΤΕ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ σας!

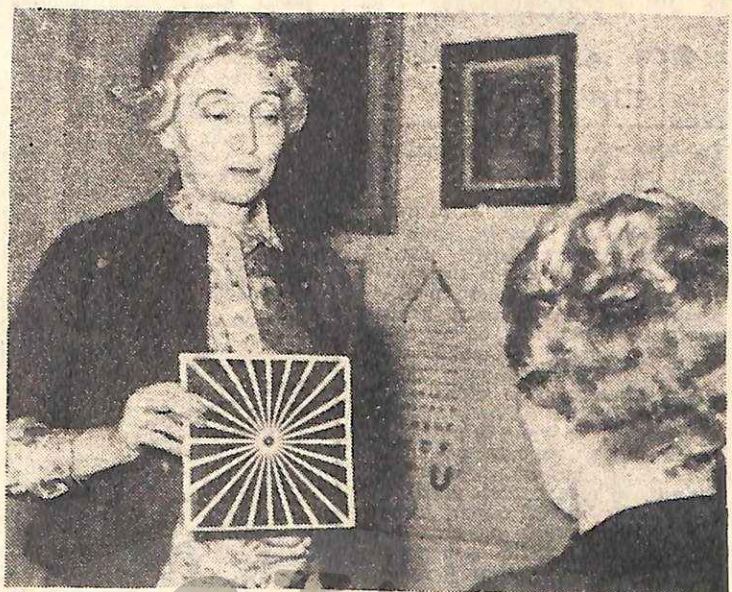
Ή άκίνησά βλάπτει τά μάτια

μετακινώντας τδ διδίο από κάτω προς τά πάνω και από πάνω προς τά κάτω και πλησιάζοντας το όλο-ένα και περισσότερο στά μάτια. Διάρκεια τών άσκήσεων: 3 λεπτά γιά τήν δριζόντια κίνησι τού διδίου και άλλα 3 γιά τήν κάθετη.

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Ειδικότερα γιά τδ διάδασμα, πρέπει νά έχετε ύπ' όφιν σας τά εξής:

άλλά με τδ μυαλό. Μήν κάνετε οικονομία στή φώς. Θά εξοικονομήσετε ίσως μερικά χρήματα, αλλά θά καταστρέψετε τά μάτια σας. Άλλά και όταν διαβά-ζετε στή φώς τής ημέρας, πρέπει να κάθεστε με τείοιο τρόπο, ώστε να μην κουράζονται τά μάτια σας. Σέ καμμία περίπτωση δέν επιτρέ-πεται νά πέφττ ο ήλιος πάνω στή διδίο που διαβάσετε. Τδ διδίο πρέπει νά βρίσκεται σέ απόστασι 33 εκατοστών από τά

Ή άσκησις τού έγκρεμους και τού τροχού, συνδυασμένη. Τδ τετρά-γωνο αυτό σγείο περιλαμβάνει μία σειρά ακτίνων, που ξεκινούν από τδ ίδιο κέντρο. Ο άσθενής πρέπει νά τις παρακολουθήσει, τή μία ύστερα από τήν άλλη, κατ' ευθεία και αντίστροφη σειρά.

Καθήστε κανονικά και με άπόλυτη άνεσι. Δέν πρέπει νά αισθανώ-σαστε καμμία στενοχωρία. Τδ κεφάλι δλοισα. Πρό παντός, μήν τδ γέρνετε προς τά κάτω. Στην περίπτωση αυτή, τδ αίμα συγκεν-τρώνεται στή κεφαλή, η κυκλοφορία γίνεται δύσκολη και τδ βλέμμα θα λάνει.

Τδ διδίο πρέπει νά βρίσκεται σ' απόστασι 30—40 εκατοστών από τά μάτια. Ποτέ στά γόνατα. Τά βλέφαρα πρέπει νά σκεπάζουν τόν όφθαλμικό βολβό όσο τδ δυνατόν περισσότερο, γιά να μην περισπά-ται η προσή τού ματιού σέ άλλα αντικείμενα. ΟΙ μύς τού ματιού θα είναι χαλαροί.

Ο φωτισμός τού χώρου όπου διαβάσετε, πρέπει να είναι κανονι-κός. Ούτε έκτακτοτικός, ούτε λιγο-στός. Θα διαβάσετε κανονικά, λέ-γει προς λέξι. Μήν πηδάτε τις λέ-ξεις φράσεις. Αυτό κάνει κακό στά μάτια, γιάτί αυάνει τήν τάσι τους. Τδ διάδασμα επιτρώαδην κα-ταστρέφει στην κυριολεξία τήν ό-ρασι.

Μήν διαβάσετε, παρά μόνον όταν αισθανώσαστε πως είσαστε ήκανος γι' αυτό. Όταν είσαστε άρρωστος ή κουρασμένος, και τά μάτια σας εί-ναι επίσης άρρωστα και κουρα-σμένα.

Πρέπει ν' άνοιγοκλείνετε τά βλέ-φαρα μία ή δύο φορές σέ κάθε γράμμα.

Θά αποφυγείτε, έξ άλλου, τήν έ-πίσημη προσήλωση τού βλέμματος. Δέν θα καταλάθετε με τά μάτια,

μάτια σας. Τδ ίδιο ίσχύει και προ-κειμένου γιά τδ γράμμα. Πρέπει να διαβάσετε στή κρεβά-τι. Δέν υπάρχει καμμία αντένδειξι γι' αυτό. Άλλά μόνον καθιστοί κι' όχι βαλπωμένοι, όπως συνήθίζου-ν να κάνουν οι περισσότεροί άνθρω-ποι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Έμμετρωπία και άμετρωπία.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΕΠΩΝΥΜΑ

Στδ Παρίσι, ιδρύθηκε τελευταία η «Ένωσις γιά τήν προστασία έκώνων που φέρουν ένοχλητικά επώνυ-μα». Ίδρυτής είναι κάποιος Μερντε-σούφ, που σημαίνει «έκνευος που πε-θαίνει από δίψα». Σέ μία διάλεξι που έδωσε, είπε ότι η ένωσις τού άποσπεί στην προστασία όλων έ-κνευων, που, έξ άφορησι ένος άτυ-χους δνόματος, ή επώνυμο, υποφέ-ρουν από συμπελεγματα κατωτέρω-της φράσεις. Αυτό κάνει κακό στά μάτια, γιάτί αυάνει τήν τάσι τους. Τδ διάδασμα επιτρώαδην κα-ταστρέφει στην κυριολεξία τήν ό-ρασι.

Μήν διαβάσετε, παρά μόνον όταν αισθανώσαστε πως είσαστε ήκανος γι' αυτό. Όταν είσαστε άρρωστος ή κουρασμένος, και τά μάτια σας εί-ναι επίσης άρρωστα και κουρα-σμένα.

Πρέπει ν' άνοιγοκλείνετε τά βλέ-φαρα μία ή δύο φορές σέ κάθε γράμμα.

Θά αποφυγείτε, έξ άλλου, τήν έ-πίσημη προσήλωση τού βλέμματος. Δέν θα καταλάθετε με τά μάτια,

μάτια σας. Τδ ίδιο ίσχύει και προ-κειμένου γιά τδ γράμμα. Πρέπει να διαβάσετε στή κρεβά-τι. Δέν υπάρχει καμμία αντένδειξι γι' αυτό. Άλλά μόνον καθιστοί κι' όχι βαλπωμένοι, όπως συνήθίζου-ν να κάνουν οι περισσότεροί άνθρω-ποι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Έμμετρωπία και άμετρωπία.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΕΠΩΝΥΜΑ

Στδ Παρίσι, ιδρύθηκε τελευταία η «Ένωσις γιά τήν προστασία έκώνων που φέρουν ένοχλητικά επώνυ-μα». Ίδρυτής είναι κάποιος Μερντε-σούφ, που σημαίνει «έκνευος που πε-θαίνει από δίψα». Σέ μία διάλεξι που έδωσε, είπε ότι η ένωσις τού άποσπεί στην προστασία όλων έ-κνευων, που, έξ άφορησι ένος άτυ-χους δνόματος, ή επώνυμο, υποφέ-ρουν από συμπελεγματα κατωτέρω-της φράσεις. Αυτό κάνει κακό στά μάτια, γιάτί αυάνει τήν τάσι τους. Τδ διάδασμα επιτρώαδην κα-ταστρέφει στην κυριολεξία τήν ό-ρασι.

Μήν διαβάσετε, παρά μόνον όταν αισθανώσαστε πως είσαστε ήκανος γι' αυτό. Όταν είσαστε άρρωστος ή κουρασμένος, και τά μάτια σας εί-ναι επίσης άρρωστα και κουρα-σμένα.

Πρέπει ν' άνοιγοκλείνετε τά βλέ-φαρα μία ή δύο φορές σέ κάθε γράμμα.

Θά αποφυγείτε, έξ άλλου, τήν έ-πίσημη προσήλωση τού βλέμματος. Δέν θα καταλάθετε με τά μάτια,

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η έγχειρησις που ξαναδίνει την ακοή

Τα 90% των κωφών μπορούν να θεραπευθούν

ΤΑ αυτιά, όπως και τα μάτια, εξασθενίζουν διαρκώς. Διάφορες ασθένειες, τραύματα, κλπ., τροποποιούν επίσης την ευαισθησία τους. Στην εποχή μας, η βαρηκοΐα είναι ένα φαινόμενο πολύ συνηθισμένο. Αποτελεί δε την αρχή μιάς νοσηρής επεξεργασίας, που, αν δεν την προσεξώμε, μπορεί να οδηγήσει στην κώφωση.

Οι κωφοί ήταν άλλοτε καταδικασμένοι. Η επιστήμη δε μπορούσε να κάμει τίποτε σχεδόν γι' αυτούς. Αλλά, σήμερα, η νεώτερη χειρουργική τους παρέχει μεγάλες ελπίδες. Πολλοί απ' αυτούς μπορούν να θεραπευθούν ριζικά.

Η κυριώτερη αιτία, που προκαλεί την κώφωση, είναι η ωτοσπογγειώσις, που καταστρέφει βαθμιαία ένα ή περισσότερα από τα οστά του εσωτερικού αυτιού (σφύρα, άκμονα και ανάβολας), ή προκαλεί την άγκυλωσί τους. Η μετάδοσις του ήχου δεν είναι τότε δυνατή.

Η ωτοσπογγειώσις παρατηρείται στα 70% των κωφών. Για τη χειρουργική θεραπεία των συνεπειών, που επιφέρει αυτή η πάθηση, πρέπει να υπάρχουν οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

1) Το ακουστικό νεύρο να μην έχει καταστραφεί, ή, αν έχη υποστεί αλλοιώσεις, αυτές να είναι ελάχιστες. Σε περίπτωση καταστροφής του, δε μπορεί να γίνη τίποτα. Για το λόγο αυτό, η έγχειρησις πρέπει να γίνεται όσο το δυνατόν νωρίτερα, προτού οι αλλοιώσεις οριστικοποιηθούν.

2) Η έγχειρησις πρέπει ν' αποκλείσει κάθε ενδεχόμενο υποτροπής της άγκυλωσής.

Η ηλικία του ασθενούς, καθώς και η παλαιότητα της παθήσεως, δεν αποτελούν εμπόδια. Παρόμοιες έγχειρησεις έγιναν σε άτομα ηλικίας άνω των 75 χρόνων και έστέφθησαν από άπλυτη επιτυχία.

Η έγχειρησις παραμένει πάντοτε ο μοναδικός τρόπος θεραπείας της ωτοσπογγειώσεως. Διάφορα φάρμακα, που χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό, δεν απέδωσαν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

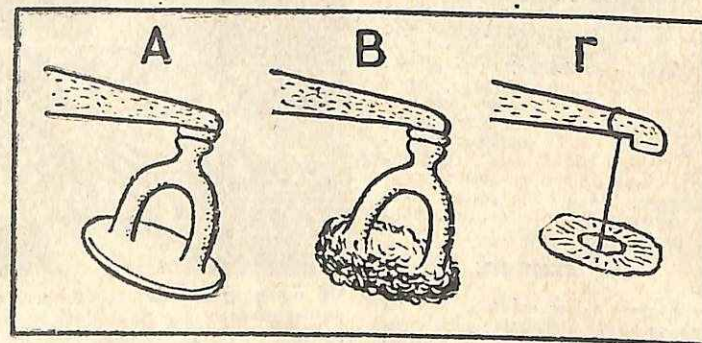
Ο πρώτος, που επινόησε το χειρουργικό τρόπο θεραπείας της ωτοσπογγειώσεως, ήταν ο Γάλλος γιατρός Πιό. Τη μέθοδο του έφηρο γιασε ακολουθώντας ο Αμερικανός γιατρός Ρόζεν, που έσπασε τον δαυτώδη τράχηλο του ανάβολου, ο οποίος έλαβε την ευχέρεια να ξαναδώσει σ' αυτόν την ευχέρεια του. Οι μισοί από τους ασθενείς, που υπεβλήθησαν σ' αὐ-

τή την έγχειρησι, έθεραπεύθησαν, αλλά, γι' αυτούς μισούς από τους θεραπευθέντας, η θεραπεία ήταν προσωρινή. Έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα, έπειτα από χρόνια κάποτε, η άγκυλωσις ξαναεμφανιζόταν.

Μερικοί επιστήμονες σκέφθηκαν τότε, ότι θα ήταν προτιμότερη η χειρουργική εξαίρεσις του οστού, που είχε προσβληθῇ από άγκυλωσι. Η έγχειρησις αυτή ήταν εξαιρετικά δύσκολη, γιατί έπρεπε να προστατευθῇ ταυτόχρονα το ακουστικό νεύρο.

Ο ανάβολος, που όφειλε το όνομά του στην ομοιότητά του με τον ανάβουλο της ίππασίας, αποτελέσται από μία κεφαλή, που συνδέεται με το άκρον του στελέχους του άκμονος και χωρίζεται κατάπιν σε δύο καμπυλωτές διακλαδώσεις ή σκέλη, που καταλήγουν σε μία επίπεδη βάση. Η βάση αυτή εφαρμόζει στην ώσειδη θυρίδα, χωρίς, όμως, να την κλείνει τελείως, αλλά με τρόπο, ώστε να κινῆται ελεύθερα μέσα σ' αυτήν. Στην ωτοσπογγειώσι, η βάση αυτή συνδέεται με το δακτυλιοειδῆ σύνδεσμο της ώσειδους θυρίδας και σχηματίζει έναν οστεώδη όγκο, που εμποδίζει κάθε κίνησή της.

Η πρώτη φάσις της έγχειρησεως συνίσταται στην εξαίρεσι των δύο σκελών του ανάβολου και δεν παρουσιάζει καμμία δυσκολία. Στη δεύτερη φάσι, που είναι η σημαντικότερη, πρέπει ν' αφαιρεθῇ η βάση, που φράσσει

A. 'Ανάβολος, συνδέομενος με την απόφυσι του άκμονος. B. 'Ανάβολος, κατελημμένος από ωτοσπογγειώσι. Γ. Πρόθεσις, προσδεμένη στον άκμονα και που καταλήγει σ' έναν ελαστικό δίσκο.

την όπη του εσωτερικού ώτος.

Στο σημείο αυτό, ο νεοειργός πρέπει να επιδείξη απόλυτη ακρίβεια και ψυχραιμία. Σε άποστασι ενός μόνο χιλιοστού από την εσωτερική πλευρά της βάσεως, βρίσκεται ένας λεπτότατος μεμβρανώδης θύλακος, όπου καταλήγουν οι διακλαδώσεις του ακουστικού νεύρου. Είναι εύκολο να

ξής: 'Ο γιατρός τυπάζει πρώτα την άκρη της βάσεως σε πολλά σημεία, γι' να ελαττώσει την αντίστασή της. Σπάζει κατόπιν τα μεταξύ αυτών των σημείων τηματα του οστού και έτσι την αφαιρεί, χωρίς να θίξη τη μεμβράνη, που βρίσκεται πίσω απ' αυτήν.

Μετά την αφαίρεσι της βάσεως,

που ελάγεται από το βλεγονό του δωδεκαδάκτυλου διαφόρων θλαστικών. Το παρασκευάσμα αυτό περιέχει με τη μορφή δισκίων, που διαλύουν τα αποθέματα της χοληστερεσής, που μπορούν να προσκολληθούν στην όπη της μέσης, εμφορηγία του μυοκαρδίου, διαρροή αίματος κλπ. Το φάρμακο δεν έχει τοξικότητα.

Η παχυσαρκία θεραπεύεται με τελεία νηστεία

Σ' ένα νοσοκομείο της Νέας Υόρκης, εφαρμόσθηκε μία καινούργια μέθοδος θεραπείας της παχυσαρκίας. Τέσσερις παχύσαρκοι, που υπεβλήθησαν σ' αυτήν τη θεραπεία, δεν έπαυσαν τίποτε άλλο, επί επτά μήνες, εκτός από δύο χάπια με βι-

ο χειρουργός έχει μπροστά του το εσωτερικόν ούς, με το ύγρό, που το γεμίζει και τον μεμβρανώδη θύλακα, που πλέει μέσα σ' αυτό. Σκεπάζει τότε την όπη, με τρόπον ώστε να εξασφαλισθῇ η συνοχή με το δεύτερο οστόριο, τον άκμονα, και συνεπώς την άπρόσκοπτη μετάδοσι των ήχητικών κυμάτων.

Το κλείσιμο της όπης γίνεται με μία πρόθεσι, που πρέπει να είναι έτοιμη από πριν και να εφαρμόζη τελείως στην ώσειδη θυρίδα.

Η πρόθεσις αυτή είναι ένα κομμάτι βλενονόου, ώσειδους σχήματος, όπως και η θυρίς. Από το κέντρο της κρέμεται ένα λεπτότατο σύρμα από άνοξειδωτο χάλυβα. Αυτό το σύρμα καταλήγει σ' ένα άγκιστρο, που σφίγγεται πάνω στην απόφυσι του άκμονος.

Η πρόθεσις αυτή είναι εξαιρετικά ελαφρά και δεν παρουσιάζει καμμία αντίστασι στη μετάδοσι του ήχου. Η εφαρμογή της γίνεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μπορεί να μετακινήθῃ από τη θέση της, πράγμα, που αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεσι γι' την εξασφάλισι της ακοής.

Η έγχειρησις αυτή, που εφαρμόζεται σήμερα στις περισσότερες χώρες από ειδικευμένους χειρουργούς, έχει σώσει πολλούς ασθενείς. Τα 90% των κωφών, λόγω ωτοσπογγειώσεως, θεραπεύονται μ' αυτήν.

Η επιτυχία εξαρτάται, όχι μόνον από την ικανότητα του χειρουργού, αλλά και από την καλή κατάσταση του ακουστικού νεύρου.

Μικρά επιστημονικά νέα

ταμίνες την έδεσμάδα. 'Ησαν, όμως, ελεύθεροι να πίνουν όσο νερό ήθελαν. 'Αν έχετε κουράγιο, δοκιμάστε!

Οι παθήσεις των στεφανιαίων αγγείων

'Εναντιον των παθήσεων των στεφανιαίων αγγείων, αποδίδει πολύ καλά αποτελέσματα ο συνδυασμός της βιταμίνης Β6 με την άσβεστινή. Ο συνδυασμός αυτός είναι το ίδιο ευεργετικός έναντιον των χρόνιων ρευματισμών και της μυϊκής ατροφίας.

Οι βίαιες προσπάθειες προκαλούν εύρημα

Οι Αμερικανοί επιστήμονες παρατηρήσαν ότι σε ώριμα άτομα οι βίαιες προσπάθειες προκαλούν αλγερικές αντιδράσεις και ιδίως ούρτικαρία. Το φαινόμενο αυτό είναι συχνό μεταξύ των νεοσυλλέκτων.

Η ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΙ όλα τὰ σωματικά μας όργανα

Τ' αντιβιοτικά είναι λιγώτερο ισχυρά από άλλοτε

ΑΝΤΙΘΕΤΑ με ό,τι πιστευόταν άλλοτε, ο άνθρωπος είναι αλώδητος από το δάκιλλο της φυματιώσεως. Ακόμη και το παιδί, που γεννιέται από μία φυματική μητέρα, αν το απομακρύνουμε άμεσα από αυτήν, δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο, γιατί δεν έχει μέσα του το μικρόδιο της ασθένειας. 'Αν, όμως, το αφήσουμε κοντά της, το πιθανώτερο είναι ότι θα μολυνθῇ απ' αυτήν.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, δεν γεννιέται φυματικός, αλλά μολύνεται κατόπιν από το δάκιλλο της φυματιώσεως. Ο δάκιλλος αυτός, που ανακαλύφθηκε το 1882 από το Γερμανό επιστήμονα Κόχ, έχει δύο αδελφούς, από τους οποίους ο ένας βρίσκεται στα βοειδή κι ο άλλος στις κόττες. Ο δεύτερος, ευτυχώς, δεν κατορθώνει να εγκλιματισθῇ στον άνθρωπο οργανισμό. Ο δάκιλλος των βοειδών, αντίθετα, μπορεί να προσβάλῃ τον άνθρωπο. Η μετάδοσις του γίνεται συνθέτερα από το άδραστο γάλα, που προέρχεται από μία φυματική αγελάδα.

Τις πιο πολλές φορές, ωστόσο, η μετάδοσις της φυματιώσεως γίνεται από δάκιλλους, που προέρχονται από πτυέλα φυματικών.

Τα πτυέλα αυτά αποξηραίνονται και οι δάκιλλοι που περιέχουν, μεταφέρονται με τον αέρα. Η μετάδοσις μπορεί να γίνῃ και από τα σταγονίδια, που δαγάνουν με το θῆλα ή με το φτάρνισμα. Έμμεση μετάδοσις, π.χ. με αντικείμενα που χρησιμοποιεί ο φυματικός, είναι πολύ σπάνια, πολλοί επιστήμονες, μάλιστα, την άμφισβητούν.

Όταν μιλούμε γι' α φυματίωσι, εννοούμε συνήθως την πνευμονική. Κι' η αλήθεια είναι ότι η φυματίωσις εισβάλλει από τους πνεύμονες. Μπορεί, όμως, να έπεκταθῇ κατόπιν σ' όλα τὰ όργανα του σώματος. Ο δάκιλλος που εισπνέουμε, εισέρχεται από τους βρόγχους και κατεβαίνει ύστερα στους πνεύμονες, όπου προκαλεί μία μικρή βλάβη, συνθέτερα από ανώτερο μέρος τους, κοντά στις κλείδες. Μεταφέρεται σ' ένα ηεματικό γάγγλιο, αλλά συνθέτερα ο οργανισμός αμύνεται δραστήρια και φράσσει το δρόμο στον εισβολέα. Αυτό συμβαίνει στη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων, που προσεβλήθησαν από το δάκιλλο της φυματιώσεως, χωρίς ν' αντιληφθούν της φυματιώσεως, χωρίς ν' αντιληφθούν της φυματιώσεως, χωρίς ν' αντιληφθούν της φυματιώσεως.

Κάποτε, όμως, ο οργανισμός δεν κατορθώνει ν' αμυνθῇ αποτελεσματικά, είτε γιατί είναι πολύ κουρασμένος, είτε γιατί ο εισβολέας ήταν πολύ ισχυρός. Η φυματίωσις εγκαθίσταται τότε στον οργανισμό και μπορεί, από τους πνεύμονες, να μεταδοθῇ σ' οποιοδήποτε άλλο όργανο, είτε μέσα σε μερικές έδεσμάδες, είτε ύστερα από ένα χρόνο.

Η φυματίωσις είναι μία σοβαρώτατη ασθένεια, που απειλεί πολλές φορές και από τη ζωή το άτομο. Αυτό π.χ. συμβαίνει με την καλουμένη κιχροειδή φυματίωσι, που εξαπλώνεται σ' όλο το σώμα, καθώς και με τη φυματίωσις των οργάνων. Μπορεί επίσης ν' άφισι σοβαρώτατες άνομιες, όταν προσβάλῃ άλλα όργανα, όπως τα νεφρά, το γεννητικό σύστημα, τα όστα κλπ. και τις άρθρώσεις, το περικάρδιο, το έπινεφριδιο κλπ.

Αλλά το άξιοσημείωτο είναι ότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, η φυματίωσις προσβάλλει ένα μόνον όργανο κάθε φορά. Ένα άλλο άξιοσημείωτο γεγονός είναι ότι η φυματίωσις δεν προκαλεί πόνο. Μπορεί το ένα νεφρό να είναι τελείως κατεστραμμένο ή ένας σπόνδυλος άχρηστευμένος, χωρίς ο ασθενής να αισθάνεται την παραμικρή ένοχλησι. Η ασθένεια εκδηλώνεται με μία γενική κούρασι, απίσχνασι, λίγο πυρετό το βράδυ, άφθονους ιδρώτες τη νύχτα, ελάττωσι της όρεξσεως κλπ.

Η κευχροειδής φυματίωσις είναι ένα είδος σφαιμίας. Η εξέλιξίς της ήταν άλλοτε μοιραία. Αλλά σήμερα η επίσημη κατάρθωσις να την άναχαιτίσει με τα αντιβιοτικά. Το ίδιο συμβαίνει και με τη φυματίωσις μηνιγγίτιδα. 'Αν η άπαιτούμενη θεραπευτική άγωγή εφαρμόσθῃ εγκαίρως, ο μικρός ασθενής (πρόκειται συνήθως γι' α παιδί 2-7 χρόνων) μπορεί να θεραπευθῇ τελείως. Κάποτε, όμως, άπομένουν παράλυσεις, ή ο ασθενής χάνει την όρασι του ενός ματιού.

Η φυματίωσις των νεφρών, έξ άλλου, είναι η πιο συχνή, μετά την πνευμονική. Δυστυχώς, παραμένει σε λανθάνουσα κατάσταση, επί μακρότατο χρονικό διάστημα. Η άνακαλύψις της γίνεται τις πιο πολλές φορές λόγω της παρουσίας αίματος στα όυρα, ή έπειτα από έναν κωλικό του νεφρού. Ο δάκιλλος της φυματιώσεως έχει καταστρέψει τότε αυτό το νεφρό. Από το νεφρό, η φυματίωσις μπορεί να μεταδοθῇ στην ούροδόχο κύστι. Έχουμε τότε την φυματίωσις κυστίτιδα, που είναι εξαιρετικά δυσκολοθεράπευτη. Σε περιπτώσεις που ο δάκιλλος του Κόχ προσβάλλει και τα δύο νεφρά, ή εξέλιξίς της ασθένειας είναι μοιραία.

Από τα νεφρά, η φυματίωσις μπορεί να μεταδοθῇ στο ούροποιητικό σύστημα και τα γεννητικά όργανα, τόσο στον άνδρα όσο και στη γυναίκα. Προκαλεί τότε στειρώσι, ιδίως όταν προσβάλῃ και τις δύο ώθηκες στη γυναίκα και τους δύο όρχεις στον άνδρα.

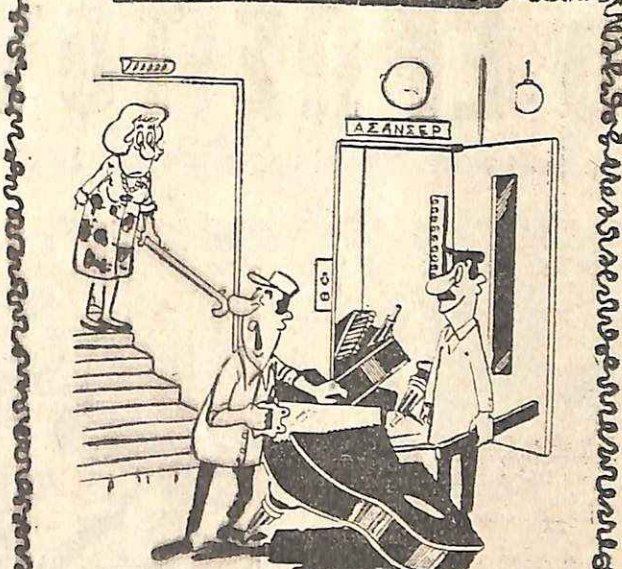
Η σοβαρώτερη μορφή φυματιώσεως των όστων είναι εκείνη που προσβάλλει τους σπονδυλούς. Πρόκειται γι' α την καλουμένη νόσο του Πότ. Καί η φυματίωσις αυτή άνακαλύπτεται επίσης πολύ άργα, ο δε μοναδικός τρόπος θεραπείας της είναι η έγχειρησις, που είναι, στην περίπτωσι αυτή, εξαιρετικά λεπτή και άπαιτεί πολύ μεγάλη προσοχή. Το δυσάρεστο είναι ότι η διάγνωσις γίνεται όταν ένας ή περισσότεροι σπόνδυλοι έχουν πιά καταστραφῇ.

Μιά από τις συχνές επιπλοκές των φυματιώσεων των όστων είναι το ψυχρό απόστημα, που συνίσταται στην έκρηθ πύου, σε πολλές περιπτώσεις μακριά από το σημείο της μόλυνσεως. 'Ετσι, μία φυματίωσις των γοφών μπορεί να προκαλέσει την έκρηθ πύου πίσω από το γόνατο. Το σχηματιζόμενο απόστημα δεν συνοδεύεται από φλόγωσι ή από πόνο. Η εξέλιξίς που δημιουργείται, δεν κλείνει σχεδόν ποτέ.

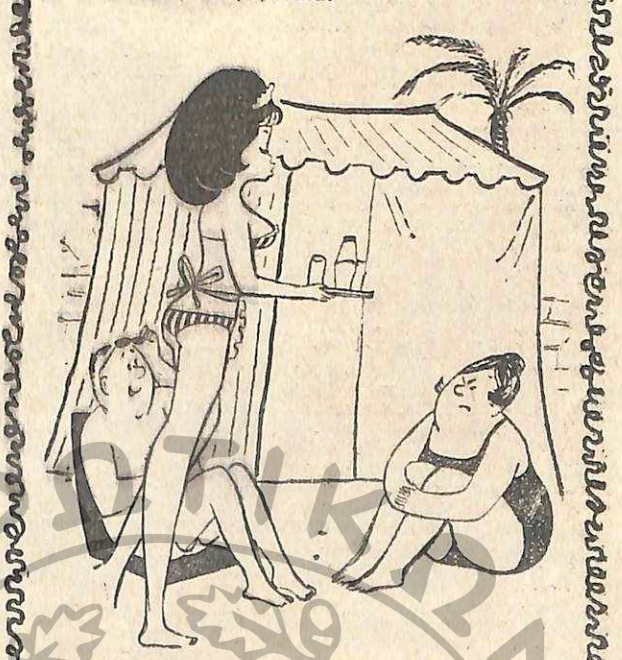
Η φυματίωσις μπορεί ακόμη να προσβάλῃ τα γάγγλια, συνθέτερα του λαιμού, και να προκαλέσει την καλουμένη χουφώδωσι, που ήταν άλλοτε πολύ συχνή. Συχνή είναι και η φυματίωσις του λάρυγγος. Το δέρμα προσβάλλεται σπανιότερα.

Εξαιρετικά επικίνδυνη είναι η προσβολή του περικαρδίου από το δάκιλλο του Κόχ και ο σχηματισμός ύγρου, που συμπίεζει τήν καρδιά και προκαλεί ισχυρούς πόνους. Μία άλλη σοβαρή μορφή φυματιώσεως είναι η καλουμένη νόσος του 'Αντισαν, που συνίσταται στην προσβολή των επινεφριδίων από το δάκιλλο της φυματιώσεως και που συνοδεύεται από ένα μελάνισμα του σώματος. Η ασθένεια αυτή ήταν άλλοτε άθεραπτευτη. Αλλά σήμερα ο ασθενής μπορεί να σωθῇ, με τις όριμένες των επινεφριδίων.

Τελιοθεραπεία

— Τι φωνάζετε, κυρία μου;... Δεν μπορούσε να μεταφερθῇ διαφορετικά.

— Καλά που επέμενα να πάρουμε μαζί μας τη Μαρία στην έξοχῃ!...

— Ω, με συγχωρείτε... Νόμιζα πως ήταν η γυναίκα μου!...

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ Γκραθιλιάνο Περές ήταν η νέα ενσάρκωση του Δόν Ζουάν. Κάθε γυναίκα καρδιά χτυπούσε με λαχτάρα για τη μελαγχρινή ομορφιά του.

Είχε κατακτήσει τις πιο όμορφες γυναίκες της Ισπανίας.

Μία μέρα αντίκρισε από το στίβο της Σαραγόσας τη Ροζάριο Μπιενβενίδα, μία «μοιραία» γυναίκα, που του είχε πετάξει, πάνω στον ενθουσιασμό της, την αδμαντοστόλιστη χτένα της.

Ο Γκραθιλιάνο, μ' ένα επιδέξιο χτύπημα του σπαθιού του, είχε σκοτώσει αυτή την ημέρα τον πιο άγριο ταύρο της Βιλλάλτα, που ήταν ο φόβος και ο τρόμος όλων των ταυρομάχων. Οι θεαταί, εξαλλοί απ' τη χαρά τους, είχαν σηκωθεί από τις θέσεις τους και τον επευφημούσαν. Οι γυναίκες του πετούσαν το κραγιόνι των χειλιών τους, τις βεντάλιες τους κι' αυτά ακόμα τα βραχιόλια τους, ενώ οι άντρες του έριχναν από παντού τα καπέλλα τους. Μερικές γυναίκες από τις κερκίδες των επισημών, του είχαν πετάξει τα γοβάκια τους!

Ο Γκραθιλιάνο, ωστόσο, δεν είχε προσέξει τίποτε άλλο από την αδμαντοστόλιστη χτένα της Ροζάριο Μπιενβενίδα. Την έβλεπε να στέκεται μπροστά μ' ένα μεγάλο κόκκινο γαρύφαλλο στα μαύρα μαλλιά της και μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο, γεμάτο περιπάθεια, στα ήδονικά χείλη της.

Η Ροζάριο ήταν η μεγαλύτερη χορεύτρια της Ισπανίας και μόλις είχε γυρίσει από μεγάλη «τουρνέ» στην Ευρώπη. Η ομορφιά λοιπόν του ταυρομάχου, η αίγλη των ερωτικών του κατακτήσεων και το άτρομπτο θάρρος του, τον έκαναν να επιθυμήσει τον έρωτά του, από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε.

Μά κι' ο Γκραθιλιάνο έμεινε καταπληκτος μπροστά στα «μοιραία» θέλητρα της Ροζάριο. Καί, για να της δείξει τον θαυμασμό του, έσκυψε ως κάτω, πήρε την αδμαντοστόλιστη χτένα της, τη φίλησε και αντί να την πετάξει πάλι προς το μέρος της τη φυλάξε στο στήθος του!

Η Ροζάριο χαμογέλασε με ευχαρίστηση. Κι' όταν τελείωσαν οι ταυρομαχίες, πέρασε με τ' αυτοκίνητό της και πήρε, από το πίσω μέρος της «αρένας», τον καινούργιο θαυμαστή της...

Από εκείνη την ημέρα, ο Γκραθιλιάνο έπαψε πια να όρκιζεται στην Παρθένα του, Πιλάρ, γιατί είχε πάντα στο στήθος του το δόγμα της Ροζάριο. Οι έρωτές του ωστόσο ήταν τυλιγμένοι σ' ένα σκοτεινό μυστήριο, που έδινε πιο μεγάλο θέλητρο σ' αυτή την αισθηματική ιστορία. Η Ροζάριο τον προκαλούσε κάθε νύχτα σε μία ανθισμένη βίλλα, που είχε αγοράσει γι' αυτόν στα περίχωρα της Σαραγόσας, και δεν μπορούσε πια να ζήσει δίχως την αγάπη του και τη συντροφιά του.

★

Υστερα από δυο μήνες εύτυχισμένης ζωής, έφτασαν οι γιορτές της Παρθένας του Πιλάρ κι' οι μεγάλες ταυρομαχίες προς τιμήν του μακαρίτου ταυρομάχου Γιοσελίτο, που τον είχε καρφώσει με τα κέρατά του ένας ταύρος στην Ταλαβέρα ντε λα Ρέινα, και που τον είχε κλάψει όλη η Μαδρίτη.

Ο Γκραθιλιάνο Περές, λοιπόν, αυτή τη μέρα των ταυρομαχιών θ' αντίκριζε το Μιούρα, τον πιο άγριο ταύρο της Σαραγόσας, όταν ο κόσμος είχε τρέξει από ένας κι' είχε πλημμυρίσει τις κερ-

Ο ταύρος, εξαγριωμένος, χύμηξε και τον τρύπησε με τα κέρατά του.

κίδες της «αρένας». Όλοι περίμεναν μ' αγωνία την εμφάνιση του Γκραθιλιάνο.

Οι πρώτες ταυρομαχίες δεν ένθουσαν κανένα. Μόνον όταν αντήχησαν οι σάλπιγγες κι' άρχισε ο άδμαστος Μιούρα μέσα στον άπειρο στίβο, οι θεαταί έξασσαν σε ζώφρες επευφημίες για το Γκραθιλιάνο.

Μά ποιός ξέρει τί είχε συμβεί εκείνο το απόγευμα; Είχε άραγε απαντήσει κανένα κακό μάτι ο ταυρομάχος; Μήπως είχε κόψει το δρόμο του καμιά κηδεύα;... Ο μελαγχρινός Δόν Ζουάν δεν μπορούσε να δώσει καμιά εξήγηση.

Είχε προσευχηθεί, όπως πάντα, γονατιστός, μπροστά στην Παρθένα του Πιλάρ και είχε πατήσει τη μοταμένη άμμο της «αρένας», έχοντας στο νου του τα φίλια και τα ερωτικά λόγια της Ροζάριο. Όταν όμως βρέθηκε μπροστά στον άγριο Μιούρα, που σκορπούσε τον πανικό μέσα στο στίβο, ένοιωσε, για πρώτη φορά στη ζωή του, κάποιο τρόμο στην καρδιά του.

Κι' όταν, τέλος, ήρθε η ώρα να βρεθεί μονάχος του απέναντι στον ταύρο, ο Γκραθιλιάνο δέλιασε μία στιγμή, γιατί είχαν θαμπώσει τα μάτια του και δεν έβλεπε μπροστά του, παρά μία ομίχλη!

Ο Μιούρα, εξαγριωμένος από τις «μπαντερillas» που ήταν καρφωμένες στην πλάτη του, έσκυψε το κεφάλι κι' άρχισε άπάνω του, με άστραπιαία ταχύτητα. Ο «αντίστρος», τότε, ο ταυρομάχος, άπλωσε την κόκκινη «μουλέτα» του, για να τυλίξει τον ταύρο με μία έ-

Ο ταυρομάχος, ντροπισμένος που είχαν περάσει τα δέκα λεπτά δίχως να σκοτώσει τον ταύρο, είδε τον συναδέλφο του Κικίτο 'Αράχουεθ να μπαίνει στο στίβο, να χαιρετά με χαμόγελο θριάμβου τους θεατάς κι' έπειτα ν' άπλώνει δυο-τρεις φορές την κόκκινη «μουλέτα» του και να δίνει ένα επιδέξιο χτύπημα στο Μιούρα. Ο ταύρος μ' ένα άγριο μουγκρητό, σωριάστηκε στη ματωμένη άμμο!...

Οι θεαταί έξασσαν σε ζητωκραυγές κι' ο Γκραθιλιάνο είδε με δάκρυα στα μάτια την Ροζάριο να πετάει τώρα στον Κικίτο 'Αράχουεθ την αδμαντοστόλιστη χτένα της.

Από εκείνη την ημέρα, ο ταύρος μάχος βυθίστηκε στη σιωπή και δεν ξαναπάτησε το πόδι του στην ανθισμένη βίλλα της χορεύτριας. Μά είχε όρκιστη να εκδικηθεί τη Ροζάριο και τον Κικίτο, που τον είχαν ταπεινώσει μπροστά στον κόσμο. Κι' έτσι η ερωτική τραγωδία του δεν άργησε να φτάσει στο μοιραίο τέλος της.

Στις άρχές του 'Ιουλίου, ο Γκραθιλιάνο Περές θα παρουσιαζόταν πάλι στις «αρένες» της Σαραγόσας, σε μία μεγάλη ταυρομαχία. Αποφάσισε λοιπόν να δώσει ένα τέλος στη ζωή του και να παρασύρει στον τάφο την άπιστη χορεύτριά του και τον φίλο της. Και το δρόμα ξετυλίχθηκε με άστραπιαία ταχύτητα, προκαλώντας την κατάπληξη και την φρίκη σ' όλη την Ισπανία.

Ο ταυρομάχος, πριν παρουσιαστεί στην «αρένα», είχε συναντήσει στο παρεκκλήσι της της Ροζάριο και τον Κικίτο, να προσεύχονται μπροστά στην Παρθένα του Πιλάρ. Περίμενε λοιπόν να βγούν από το παρεκκλήσι κι' όταν περνούσαν από το «καμαρίνι» του, τους έπαιξε, μέσα και με άπιστευτη γρηγοράδα τους κάρφωσε το μαχαίρι του στην καρδιά!...

Επειτα, δίχως κανείς να τον αντιληφθεί, κλείωσε την πόρτα και βγήκε κατάχλωμος στον στίβο. Υστερα από λίγα δευτερόλεπτα, όταν βρέθηκε μονάχος μπροστά στον ταύρο, τον κάρφωσε με το πιο άδείο χτύπημα που είχε δώσει στη ζωή του. Ο ταύρος τότε, εξαγριωμένος, χύμηξε επάνω του, τον τρύπησε με τα κέρατά του, τον πέταξε δυο τρεις φορές στον αέρα, κι' έπειτα του έλωσε το στήθος και το πρόσωπο με το κεφάλι του... Ο Γκραθιλιάνο, αν και μπορούσε ν' αποφύγει την επίθεση του ταύρου, δεν είχε προφυλαχτεί!

Όλος ο κόσμος κατάλαβε πως είχε αυτοκτονήσει μ' αυτό το φρικτό και τραγικό τρόπο. Ποιά όμως ήταν η αιτία; Μήπως δεν μπορούσε να υποφέρει τον έξευτελισμό που είχε πάθει πριν από λίγους μήνες στον ίδιο στίβο;

Αυτό πίστεψαν στην αρχή όλοι. Μά όταν ανακαλύφθηκαν τα καταμαμένα πτώματα της Ροζάριο και του Κικίτο 'Αράχουεθ, κατάλαβαν την άγρια τραγωδία που είχε ξετυλιχθεί εκείνο το απόγευμα στις «αρένες» της Σαραγόσας και έρμήνευσαν την αυτοκτονία του Γκραθιλιάνο σαν εξιλασμό του διπλού ερωτικού εγκλήματός του.

Κανείς άλλος ταυρομάχος δεν είχε μία τόσο εύτυχη ζωή, μά κι' ένα τόσο δραματικό κι' άδοσο τέλος, σαν τον Γκραθιλιάνο.

Έτσι, τον 'Ιούλιο του 1933, πέθανε στις «αρένες» της Σαραγόσας με τον πιο φρικτό θάνατο, μά και τον πιο ηρωικό, ο μελαγχρινός Δόν Ζουάν και διασημότερος «τορέρ» της Ισπανίας, ο ταυρομάχος Γκραθιλιάνο Περές.

— Τον Κικίτο!... Τον Κικίτο 'Αράχουεθ!... φώναζαν οι θεαταί. Θέλωμε τον Κικίτο 'Αράχουεθ!... Κάτω ο Γκραθιλιάνο! Είναι χασάπης!... Να πάη στα σφαγεία!...

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σύλβια Χουάνα Κόμησσα Γιατρός Ρεϊνές

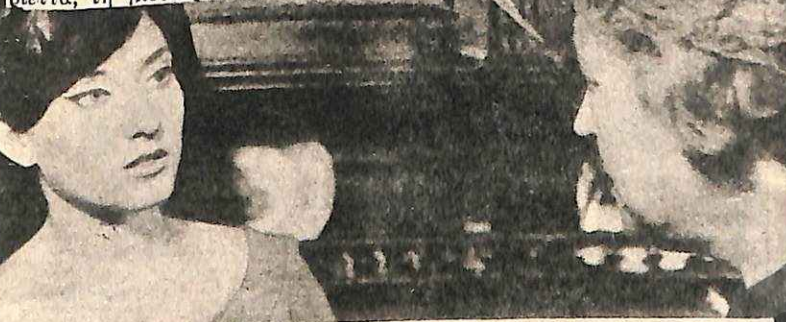
ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΠΑΕΖ ΧΟΤΑΝΑ ΝΤΕ ΣΟΓΙΟ ΖΟΖΕΦΑ ΝΤΕ ΣΟΛΕΡ ΧΟΣΕ ΜΠΕΡΑΙΝΓΚΕΣ

Ένα δυνατό έρωτικό δόγμα της ANN LEMPEN, σε σενάριο και σκηνοθεσία του ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ

2ον. ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΤ ΠΡΟΗΓΟΤΜΕΝΟΤ

Η κόμησσα 'Αλβία ντε Μαρτινέλλα μένει, μαζί με την ανήψιά της Χουάνα, σ' ένα παλιό πύργο της Βορείου Ισπανίας. Τποφέρει από την καρδιά της και ο γιατρός 'Αντόνιο Ρεϊνές, που την παρακολουθεί, την επισκέπτεται συχνά. Η Χουάνα τον έχει ερωτευτεί παράφορα, αμφιβάλλει όμως αν κι' εκείνος την αγαπά.

Δυσχερειαμένη επειδή ο γιατρός δεν την αφήνει να παραμείνει κοντά του, κατά την εξέτασι της θείας της, η Χουάνα άπομακρύνεται και καλεί τη Μαριέττα, τη γκουβερνάντα.

— Μήπως έχουμε νέα από την καινούργια νοσοκόμα, Μαριέττα;

— Πού να ξέρω εγώ;... Νομίζω πως έ- πρόκειται νάρθη σήμερα... Ρωτήστε όμως καλύτερα το γιατρό... Αυτός της έγραψε.

— Καίμενη πατερούλη. Δεν έ- λησες, για να σε γνωρίσω καλά και να σε θιμάω... Τό ίδιο και ή μανούλα... Κι' έχουν την απαί- τησι να είναι γλυκιά και καλή με όλους, εγώ πού ή μούρα με χτύπησε τόσο σκληρά.

— Έσύ, γοηά καραάξα, δε θα μείνης ούτε ώρα εδώ, όταν θ' ανα- λάβω εγώ τον πύργο!...

Η Μαριέττα δεν άκουει τη σχέση αυτή της Χουάνας, γιατί είναι φοβερά βασήκη. Ξέρει όμως καλά το χαρακτήρα της.

Απέραντες επιτάσεις γης και μεγάλη δόση περιβάλλον τον πύργο. Έξη μεγάλα άγροκτήματα, με σημαντικά εισοδήματα, ανήκουν στην κό- μησσα, θεία της. Από το παράθυρο, η Χουάνα κιντάει τα κτήματα και σκέπτεται.

Ο χαμός των γονέων της ήταν ένα πραγματικά μεγάλο πλήγμα για τη Χουάνα. Τώρα, όλη της την αγάπη και την τρυφερότητα τη χαρίζει στο γιατρό Ρεϊνές.

— Όλα αυτά θα γίνουν μιά μέρα δικά μου. Θα μπορέσει τότε ο Αντώνιο ν' ανοίξει ένα συγχρονισμένο εργαστήριο και ν' συνεχίσει τις έρευνές του. Πότε όμως θα γίνουν αυτά;

— Χουάνα, μπορείς νά περάσεις.

Η Χουάνα θα ήθελε νά τρέξει, νά νά βορεθί πύ γοήγορα κοντά στον άγαπημένο της, αλλά ή ύπερηφάνεια δεν της τό επιτρέπει. Με άργό βήμα λοιπόν, πηγαίνει στο γιατρό.

— Πιστεύω, ή νέα νοσοκόμα νάρθη άπόψε. Μόλις φτάση, νά μου τηλεφωνήσης. Θέλω νά την καθοδηγήσω...

— Άντί τί θά κάνω;... Καθώς βλέπω, δεν κάνανε στή θεία μου, γιατρέ!...

Η κόμησσα ύπέφερε πολύ και μόνο με ένέσεις μορφίνης κατώρθωσε ν' άπαλλαγί άπό τούς πόνους και νά περνά ήσυχη νυχτα...

— Πήγαίνε έσύ, παιδί μου. Γιατρέ μου, έσεις μείνετε. Έχοιμε άκόμα κάτι νά ποΐμε.

Αναγκαστικά, ή Χουάνα βγαίνει. Θα ήθελε όμως πολύ ν' άκούση τί έπρόκειτο νά πη ή θεία της στο γιατρό.

— Άγαπάτε την άνήψιά μου, γιατρέ;

— Βρίσκω τη Χουάνα πολύ ώραία, κυρία κόμησσα. Θα μπορούσε νά γίνη μιά έξαιρετική σύζυγος... Νομίζω πώς την άγαπώ.

Η άπάντησι του γιατρού δεν ικανοποιεί την κόμησσα. Φαίνεται κα-
θαρά πώς είναι επαγγελματικός.

— Γιατρέ μου, είστε ευσυνείδητος και πολύ έξυπνος...

Ο Αντώνιο άναρωτιέται, πού θέλει νά φτάση ή κόμησσα.

— Έκείνο πού έκτιμώ, ιδιαίτερα σέ σάς, είναι ή άνθρωπιά σας. Δεν είστε, άπλως μιά μηχανή, πού μοιράζει χάπια!...

Ο γιατρός θαμιάζει, για μιά άκόμα φορά, την ήλικιωμένη άρρωστη, για τό χιούμορ και τη ζωτικότητα της.

— Έλπίζω ή νοσοκόμα, πού καλέσατε έδώ, νά έχη τη δική σας καλωσύνη και ύπομονή.

— Η Σάλβια είναι μιά πολύ νέα κοπέλλα. Μόλις τώρα πήρε τό δίπλωμά της και άγαπά τη δουλειά της.

Τά λόγια του γιατρού κάνουν την κόμησσα νά σκεφτή: «Μια νέα κοπέλλα, σ' αυτή την έρημιά, κοντά σέ μιά άρρωστη γριά! Κι' ύστερα λένε πώς τά σημερινά νειάτα δεν άξίζουν».

— Έννοια σας και δέ με φοβίζει ό πόνος.

— Θέλω νά ύποφέρετε όσο τό δυνατόν πιο λίγο.

Τά πολλά λόγια είναι περιττά. Η κόμησσα ξέρεi καλά την πάθησή της και καταλαβαίνει πώς δέ θά γίνη ποτέ πιο καλά.

— Όστε τη γνωρίζετε καλά;

— Όχι, καθόλου... Μου τη συνέστησε όμως κάποιος φίλος και συνάδελφός μου... Πρόκειται για μιά πολύ σοβαρή κοπέλλα.

— Θα έρθη άπόψε με τό τελευταίο τραίνο... Θα πώ στον κηπουρό σας νά πάν νά την πάρη άπό τό μικρό σταθμό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΡΟΜΠΕΡ είχε προσέξει πώς κάποια παράξενη αλλαγή είχε γίνει στην Υβόννη, τις τελευταίες δύο εβδομάδες. Δεν ήταν πια η ίδια. Ωρες-ώρες έμενε σιωπηλή, ή αναστέναζε βαθιά, ή την έπιασε νευρική κρίσι. Όλα αυτά άρχισαν να τον κάνουν ν' ανησυχή.

Εκείνο, προπαντός, το άπογευμα, ή Υβόννη, που είχε άργήσει να πάει στο μικρό του διαμέρισμα, ήταν πιο μελαγχολική από κάθε άλλη φορά. Τού μιλούσε με μονοσύλλαβα, αποφεύγοντας να τον κυττάξει στα μάτια. Σε μία στιγμή, ο Ρομπέρ έχασε πιά την υπομονή του.

— Δε μπορώ, τέλος πάντων, να μάθω τί σου συμβαίνει; φώναξε. Έχεις κανένα πρόβλημα από μέσα;

Η Υβόννη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. — Δεν έκανα για σένα, από τότε, που σε γνώρισα, περισσότερα απ' όσα μου επέτρεπαν τα οικονομικά μου μέσα;

Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. — Γιατί, λοιπόν, δεν είσαι πιά τόσο θερμή μαζί μου, όπως άλλοτε; Μήπως δε μ' αγαπάς πιά;

— Είσαι ο πρώτος και ο μόνος άνδρας, που αγάπησα στη ζωή μου, ψιθύρισε η Υβόννη, γυρίζοντας άλλοτε το πρόσωπό της.

— Αρχίζω να μην το πιστεύω, φώναξε ο Ρομπέρ.

Η Υβόννη φάνηκε σά να πήρε ξαφνικά μία μεγάλη απόφαση. Πλησίασε το Ρομπέρ, ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους του, τον κύταξε βαθιά στα μάτια και τού είπε:

— Επιμένεις να μάθεις τί έχω; γιατί σου φαίνομαι διαφορετική; Έ, λοιπόν, άκουσε: Δε σου είπα ως τώρα τίποτα, γιατί δεν ήμουν βεβαία. Ο γιατρός, όμως, μού το είπε κατηγορηματικά. Δε μού μένει πια κομμιά άμφιβολία για την κατάστασή μου.

Ο Ρομπέρ την κύταξε σαστισμένος. — Μήπως... ένα παιδί; τραύλισε.

— Ναι, Ρομπέρ!

Η πρώτη αυθόρμητη κίνησή του ήταν να της πιάνει και τα δύο χέρια, να τα σφίξει με συγκίνηση.

— Υβόννη, αγαπημένη μου Υβόννη!... ψιθύρισε.

Τού έριξε μία εξεταστική ματιά, σά να προσπαθούσε να διαβάσει σπά βαθιά της ψυχής του.

— Είσαι ευχαριστημένος; τον ρώτησε.

Την έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του και τη φίλησε στο μάγουλο.

— Με ρωτάς; Είμαι κάτι περισσότερο από ευχαριστημένος. Είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

Η Υβόννη χαμογέλασε.

— Τόσο το καλύτερο, είπε. Φοβόμουν μήπως...

Δεν όποτελειώσε τη φράση της. Και ο Ρομπέρ δεν της ζήτησε να συνεχίσει. Την κύταξε με λατρεία στα μάτια. Ωστόσο, παρ' όλη του την προσπάθεια να φανή εύθυμος, έδειχνε σά να τον άπασχολούσε μία σκέψη. Αρχισαν να πίνουν τ' ατά τους. Δεν έπιναν ούτε λέξη για το ζήτημα, που είχε δώσει άλλη μορφή στο δρασμό τους: για το παιδί, που περίμεναν...

Τέλος, ή Υβόννη σηκώθηκε να φύγει.

Ο Ρομπέρ τη φίλησε με σεβασμό στα μάγουλα και τη συνάδεψε με ταξί στο σπίτι της. Πριν φτάσουν έξω από την πόρτα, ή Υβόννη έκανε ξαφνικά μία έρώτησι, που την περίμενε ο Ρομπέρ να την άκούσει:

— Και τί θα κάνουμε τώρα; Θά... θα με πάρεις;

Τί είναι αυτά, που λές; φώναξε εκείνος. Σου έμενε κομμιά άμφιβολία; Θά ήμουν παλιάνθρωπος άν...

Μπορούσες να μού το πής άμέσως, απ' την πρώτη στιγμή, τον διέκοψε ή Υβόννη.

— Τό θεώρησα κάτι τόσο φυσικό, που δε νόμισα πώς έπρεπε να το συζητήσουμε.

Τού έσφιξε το χέρι, με γλυκό χαμόγελο.

Χωρίσανε με μεγάλη τρυφερότητα, μα και με κάποια στενοχώρια. "Ενοιώθαν κι' οί δύο, α-

ριστα, πώς μία σκιά είχε πέσει ανάμεσά τους.

*

Ο Ρομπέρ δε γύρισε άμέσως σπίτι. Παράτησε κάμποση ώρα, χωρίς να μπορέ να συναρμολογήσει τις σκέψεις του, με το μυαλό ζαλισμένο ακόμα από την άπροσδόκητη απόκλιση. Τέλος, έφτασε σπίτι του, πλάγιασε άμέσως — κι' άρχισε μέσ' στο σκοτάδι να βλέπει πιδ καθαρά τί γινότανε μέσα του.

Γιός γονέων με άστικές άντιλήψεις, υπάλληλος σε μία Τράπεζα, με λαμπρό μέλλον, δεν είχε άντιμετωπίσει ως τότε το ένδεχόμενο να πάρη γυναίκα του την Υβόννη. Την αγαπούσε, βέβαια. Τρία χρόνια τώρα, που γνωρίζονταν, ο δεσμός αυτός τού είχε γίνει άπαραίτητος. Μα ποτέ δεν πέρασε απ' το νου του ή σκέψη πώς θα μπορούσε να τον νομιμοποιήσει.

Τα πράγματα, όμως, άλλαξαν, τώρα, που θα γινότανε πατέρας. Η Υβόννη δεν ήταν πιά γι' αυτόν άπλως μία φιλενάδα. Ήταν ή μητέρα του παιδιού του. Έπρεπε, λοιπόν, είχε την ήθικη υποχρέωση να κάνει το καθήκον του άπέναντι της Υβόννης.

Ο ύπνος τον πήρε άργά τη νύχτα, άφου, στο μεταξύ, κάπνισε στα σκοτεινά, ένα δλόκληρο πακέτο τσιγάρα.

Την έπομένη, ή Υβόννη τού μήνισε να μην την περιμένει, όπως κάθε βράδυ. Είχε έρθει από την έπαρχία κάποια θεία της, και έπρεπε να της κρατήσει συντροφιά.

Τό βράδυ, όμως, βγαίνοντας από την Τράπεζα, είδε στο άπέναντι πεζοδρόμιο την Υβόννη να μπαίνει σε μία κούρσα, που θα την περίμενε, και να κάθεται δίπλα στον οδηγό — έναν κομμωτημένο νεαρό. Πρόσεξε ακόμα πώς το πρόσωπο και των δύο έλαμπε από χαρά. Η Υβόννη είχε σχεδόν άκουμπήσει το κεφάλι της στον ώμο του νεαρού.

Έκανε να τρέξει να ζήτηση εξήγήσεις από την Υβόννη. Σέε μεταξύ, όμως, το αυτοκίνητο είχε ξεκινήσει.

Τόν άπατούσε, λοιπόν! Ο δεσμός τους δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μία κοινή περιπέτεια. Έτσι εξηγούσε την άφορη της παράξενης αλλαγής, που είχε γίνει τελευταία σ' αυτήν. Αγάπησε έναν άλλον! Και όμως, ήταν πάντα τρυφερή μαζί του, έκανε την τρελλά έρωτευμένη... Άν δε γινόταν ή συνάντησι αυτή, δε θα υπαυπευόταν ποτέ το άτύχημά του. Δεν ήξερε ούτε κι' ο ίδιος άν έπρεπε να είναι ευχαριστημένος ή δυστυχημένος.

Κατά βάθος, αγαπούσε την Υβόννη...

*

Την άλλη μέρα, όταν ξανασυναντήθηκαν, τη ρώτησε, με προσποιητή άδιαφορία:

— Πώς τα πέρασες χθες με τη θεία σου;

— Πολύ καλά, τού άποκρίθηκε εκείνη, άποφεύγοντας να τον κυττάξει στα μάτια.

Ο Ρομπέρ δε μπόρεσε να κρατηθί περισσότερο και της πέταξε κατά πρόσωπο την όργη, την περιφορόνή του:

— Όμολόγησε πώς έχεις έραστή! Σε είδα χθες μαζί του.

Η Υβόννη άνοιγόκλεισε τα μάτια της. Έρριξε στο Ρομπέρ ένα παράξενο βλέμμα, και είπε, με τόνο σχεδόν προκλητικό στη φωνή της:

— Ναι.

Η ελικρίνειά της έκανε το Ρομπέρ να τα χάσει για μία στιγμή.

— Τί άναίδεια! Βρυχήθηκε, όταν συνήρθε από την πρώτη του καταιπληξή.

— Μήπως προτιμούσες να σου πω ψέματα;

— Άν δε σ' έβλεπα μαζί με το φίλο σου στην κούρσα του, θα μ' άφηνες να εξακολουθώ να πιστεύω πώς έμένα μονάχα αγαπας...

— Δε σου τό έλεγα τόσον καιρό, ψιθύρισε ή Υβόννη, γιατί καταλάβαινα πώς μ' αγαπούσες, και δεν ήθελα να σε λυπηρώ.

Ο Ρομπέρ πλησίασε το πρόσωπό του πιο κοντά στο δικό της, και τη ρώτησε με άγωνία:

— Και το παιδί;... Τίνος είναι το παιδί;...

— Η Υβόννη τάράχτηκε.

— Δεν... δεν ξέρω, ψιθύρισε.

Ο Ρομπέρ ένοιωσε ξαφνικά να φεύγει ένα μεγάλο βάρος από τα στήθη του. Έμεινε λίγο σιωπηλός, σά να μην ήξερε τί να πη. Η Υβόννη χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Είμαι βεβαία, είπε, πώς σ' έχω άπαλλάξει από μία φοβερή έγνοια. Άδικα θα προσπαθήσεις να τ' άρνηθής... Όσο κι' αν θέλης να το κρύψεις, ή χαρά σου φαίνεται. Εί-σαι ακόμα άναστατωμένος, έπειδή εξακριβώ-σες πώς δεν σου ήμουν πιστή. Και όμως, το πρόσωπό σου λάμπει.

Πήγε πιο κοντά του και τού πρότεινε το μάγουλό της.

— Άς χωριστούμε σά δυο καλοί φίλοι, συνέ-χισε, χαμογελώντας πάντοτε. Έλα, φίλησέ με και μη μού κρατάς κακία.

Ο Ρομπέρ τη φίλησε στο μάγουλο.

— Δε σου κρατώ κακία, ψιθύρισε. Και χωρίστηκαν.

Δεν τη ρώτησε καν άν ο άλλος — ο πατέ-ρας, άσφαλώς, τού παιδιού της — σκόπευε να την παντρευτή...

*

Ένας τέτοιος χωρισμός δεν ήταν, βέβαια, σκληρός. Ο Ρομπέρ παρηγορήθηκε πολύ γρήγορα. Η σκέψη, άλλωστε, πώς γλύτωσε από έναν άναγκαστικό γάμο — που δεν τον ένθουσίαζε και πολύ — τον έκανε να είναι ευχαριστημένος για το τέλος, που είχε ή έρωτική του ιστορία. Ωστόσο, έρχόντανε στιγμές, που άνεγνώριζε και ο ίδιος πώς ή Υβόννη είχε πολλά χαρίσματα και πώς θα ήταν γι' αυτόν ήθικη συντροφίσσα της ζωής, άν τού το επέτρεπαν τα οικονομικά του. Κατά βά-θος, δεν είχε πάψει να την αγαπά...

*

Ένα μεσημέρι, στο δάσος της Βουλώνης, να χαρή τη λιακάδα, που έκανε εκείνη τη φθινοπο-ρινή μέρα. Ξαφνικά, είδε μπροστά του την Υβόννη, τυλιγμένη σε μία άκριδη γούνα, να ύφους κυρίας τού κόσμου, που βρίσκει διασκε-δαστικό τον περίπατο αυτόν.

Τού χαμογέλασε από μακριά. Εκείνος την πλησίασε και την κύταξε από πάνω ως κά-τω, καταιπληκτος για την αλλαγή, που έβλεπε σ' αυτήν.

— Δε φανταζόσουν να με ξαναδής τόσο... λουσάτη; τού είπε.

— Καταλαβαίνω τί έγινε... ψιθύρισε εκείνος. Δεν καταλαβαίνεις τίποτα! φώναξε ή Υβόννη, πειραγμένη.

Τόν τράβηξε από το χέρι και τον έβαλε σχεδόν διά της βίας να καθήση δίπλα της, σ' έναν πάγκο.

— Ήταν ψέματα πώς έπρόκειτο να γίνω μητέρα, συνέχισε, με υπόκωφη φωνή.

— Και γιατί... γιατί μού είπες το ψέμα αυτό; τραύλισε ο Ρομπέρ.

— Γιατί, άν σου έλεγα πώς ήθελα να σ' άφίσω για κάποιον άλλον, πιδ πλούσιο από σένα, θα σου σπάραξα την καρδιά... Ένώ, με το ψέμα αυτό, ήξερα πώς θα χωρίζαμε χωρίς πώς δεν ήξερα τίνος ήταν το παιδί... Έπίτηδες παρουσιάστηκα μπροστά σου, την ώρα, που έβγαίνες απ' την Τράπεζα, για να με δής να μπαίνω στην κούρσα ενός άλλου...

— Μα γιατί δλ' αυτό;

— Καταλάβαινα πώς θα με παντρεύσουν από υποχρέωσι, όχι όμως και μ' όλην την καρδιά σου. Ο γάμος σου με μία πταχή θα ήταν έπιπιδ στη σταδιοδρομία σου. Και πώς θα τα έβγαζες πέρα, με τόσες υποχρεώσεις;...

Ο Ρομπέρ ένοιωσε τα μάτια του να δα-παλιά άγάπη για την Υβόννη. Και τώρα, τη θαύμαζε και για τον ηρωισμό της.

— Είσαι τουλάχιστον ευτυχισμένη με τον άλλο; ρώτησε, για να πη κάτι.

— Τρεις μήνες μετά το γάμο μας, σκοτώ-θηκε στο Μπορντώ, σ' αυτοκινητιστικό δυστύ-χημα. Και μ' άφησε χήρα με μεγάλη περιου-σία. Είναι λίγες μέρες, που ξαναγύρισα στο Παρίσι... Δεν πέρασα να σε δω, γιατί ήμουν βεβαία πώς θα με είχες βγάλει απ' την καρ-

διά σου, πώς θα με είχες ξεχάσει. Δε σε ξεχάσα.

— Υβόννη άνοιγόκλεισε τα μάτια της. — Αγαπάς ακόμα; ρώτησε.

— Περισσότερο από κάθε άλλη φορά! ψι-θύρισε ο Ρομπέρ. Μού είσαι άπαραίτητη για την ευτυχία μου!

— Υβόννη άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και τού είπε χαμηλόφωνα.

— Αφού είναι έτσι, δεν υπάρχει πιά κα-νένα έμπόδιο στην ευτυχία μας... γιατί κι' εγώ δεν έπαυκα να σε σκεπτόμαι σ' όλο αυτό το διάστημα.

— Και πρόσθεσε, με γοητευτικό χαμόγελο: — Κι' αυτή τη φορά, θα είμαι βεβαία πώς το παιδί θα είναι δικό σου!...

— Και πρόσθεσε, με γοητευτικό χαμόγελο: — Κι' αυτή τη φορά, θα είμαι βεβαία πώς το παιδί θα είναι δικό σου!...

— Και πρόσθεσε, με γοητευτικό χαμόγελο: — Κι' αυτή τη φορά, θα είμαι βεβαία πώς το παιδί θα είναι δικό σου!...

— Και πρόσθεσε, με γοητευτικό χαμόγελο: — Κι' αυτή τη φορά, θα είμαι βεβαία πώς το παιδί θα είναι δικό σου!...

— Και πρόσθεσε, με γοητευτικό χαμόγελο: — Κι' αυτή τη φορά, θα είμαι βεβαία πώς το παιδί θα είναι δικό σου!...

Την έσφιξε δυνατά στην άγκα-λιά του και τη φίλησε στο μά-γουλο...

ΑΝΡΙ ΦΑΛΚ

ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους του, τον κτύπησε μέσα στα μάτια και πρόφερε ειρωνικά:
— Είναι αλήθεια πως η νύφη σου έχει τέτοια όμορφη, νύφη που να κολάσει και αγιο;
— Εκείνος έμεινε σαστισμένος.
— Υποτίθεται χαμογελάοντας:
— Αλήθεια είναι. Τι σχεσί όμως έχει τώρα η νύφη μου;...
— Είναι η γυναίκα, που αγαπάς! Κι' είναι επίσης αυτή, που πήρε τ' όνομα της κόρης της, για να μου ξεσκίση την καρδιά.
— Ο Πομπέο της άρπαξε τα χέρια.

— "Οχι, όχι! φώναξε. 'Ονειρεύεσαι, αγαπητή μου! Πώς μπορεί ποτέ να κάνω τέτοια σκέψη για τη γυναίκα του αδελφού μου;...
— Η ματιά σου διαβάζει τα λόγια σου. Την αγαπάς... είν' αυτή... το καταλάβα... Αυτήν πρέπει να εκδικηθώ!

— Ο Πομπέο ζάρωσε τα φρύδια του και προσπάθησε να κυριαρχήσει στα νεύρα του.

— Είσαι τρελλή, είπε. 'Εκτιμώ πολύ τη νύφη μου, που είναι γυναίκα ανώτερη κάθε υποφίας.
— Η Φλορέστα χαμογέλασε θριαμβευτικά.

— Τό βλέπεις πως προδίδεις τον έρωτά σου; είπε. "Όταν μιλάς γι' αυτήν, τρέμει η φωνή σου και τα μάτια σου αποφεύγουν τα δικά μου... 'Ελα, ομολόγησε! Φοβάσαι μήπως πάλι να τη βρω και να της κάνω σκηνή; Γελιάσαι! Θά τη χτυπήσω αλλοίως... κρυφά!

— Έπιασε το κεφάλι του Πομπέο ανάμεσα στα χέρια της και τον φίλησε.

— Βλέπω πως υποφέρεις και σύ, του είπε. Να, υποφέρεις γιατί την αγαπάς... γιατί δε σε θέλει, έσένα, ενώ δόθηκε σε άλλον!

— Ο Πομπέο δε μπόρεσε πιά να συγκρατήσει μια κραυγή αγρίου πάθους:

— Αλλοίμονό της, αν είν' αλήθεια!

— Νά, λοιπόν, που μάντεψα σωστά! Δεν το άρνεσαι πιά... 'Ομολόγησε, άνοιξε μου την καρδιά σου. Θέλεις να σου δοκιμάσω πως δε θα κάνω την παραμικρή ενέργεια χωρίς να σε συμβουλευθώ;

— Ο Πομπέο κινήθηκε, γιατί μάτωσε η πληγή της καρδιάς του και το πάθος του, το συγκρατημένο τόσο καιρό, είχε ανάγκη να ξεσπάσει...

— Ο ένεργητικός, ο άδαμαστος εκείνος άνθρωπος, ακούμπησε το κεφάλι του στον ώμο της νέας γυναίκας κι' έβαλε τα κλάματα, σά μικρό παιδί...

— Τα δάκρυά του είχαν μια παράξενη επίδραση στη Φλορέστα.

— Κλαίς; του είπε συγκινημένη, γλυκαίνοντας τον τόνο της φωνής της.

— Κλαίω γιατί είμαι δυστυχισμένος. 'Η γυναίκα, που αγαπώ από είκοσι χρόνια, που έχω στήσει την εικόνα της πάνω στο βωμό της καρδιάς μου, είναι η νύφη μου! Την αγαπάω, πριν ακόμη γίνω γυναίκα του αδελφού μου.

— Μα εκείνη δεν κτύπησε άλλον απ' το Ντάριο. 'Εκείνος, λοιπόν, στο βάθος της ψυχής μου το μυστικό μου κι' ώρκιστηκα να μη το φανερώσω ποτέ.

— Όποτε δεν της φανέρωσες ποτέ τον έρωτά σου; ρώτησε η Φλορέστα.

— Ποτέ! μουρμούρισε ο Πομπέο. Και δε θα μου ξεφύγει το μυστικό, αν δεν το φέρνουν έτσι τα πράγματα.

— Την υποπτεύεσαι όμως;

— Έχω μια άοριστη υπόνοια, που προσπαθώ τώρα να την διαλευκάνω. 'Η νύφη μου φαίνεται έρωτευμένη με τον άντρα της, όπως στα πρώτα χρόνια του γάμου τους. Είναι υποκρισία, άραγε, εκ μέρους της; 'Ηταν ίκανη να τον προδώσει; Άκόμα δε μπορώ να το πιστέψω. Πρέπει να έχω αποδείξεις.

— Τι σκοπεύεις να κάνεις;

— Τώρα, που τα ξέρεις όλα, θα το σκεφθώ με μαζί... Μ' επιπαινεύεις, Φλορέστα; Είσαι βέβαιη πως ενδιαφέρομαι κι' εγώ να εκδικηθώ, όσο και σύ;

— Ναι... Πιστεύω πως το καλύτερο θα ήταν να τα φανερώσεις όλα στον αδελφό σου.

— Ο Πομπέο χλώμιασε.

— "Οχι, όχι! απάντησε βιαστικά. Θα πέθαινε τότε!... 'Ορκίσου μου, Φλορέστα, πως δε θα κάνεις ούτε και σύ ένα τέτοιο διά-

δημα! Γιατί να υποφέρω ένας άβωος; Αλήθεια μονάχα πρέπει να εκδικηθώ... όχι όμως προτού ανακαλύψωμε ολόκληρη την αλήθεια. "Αν τυχόν κάνουμε λάθος;...
— "Αδύνατον! φώναξε η Φλορέστα. Είσαι βέβαιος και σύ... "Ισως η νύφη σου νομίζει πως είχαν καταστραφεί τα γράμματα της, πως το μυστικό της θάφτηκε μαζί με το νεκρό. Μα δεν το θέλησε, βλέςεις, η Θεία Δίκη! Δε θα ήταν σωστό να μείνει ατιμώρητη η ενοχή!

— Ο Πομπέο κατάλαβε πως η φιλενάδα του θα ήταν αμείλικτη και σκέφθηκε τις συνέπειες, που θα είχε αυτή η στάση της.

— Αυτός δεν επιδίωκε το σκάνδαλο. 'Ηθελε μόνο να πέσει στα χέρια η Μαρκέλλα.

— Απόφυγε ωστόσο να βρεθεί σε αντίθεση με τη Φλορέστα.

— Έχεις δίκιο, της είπε. Μα είναι προτιμότερο να ενεργήσουμε φρόνιμα. "Όταν δεβαιώθω για την προδοσία της Μαρκέλλας, θα την αφήσω πιά σε σένα.

— Η Φλορέστα τρύ έρριξε μια διαπεραστική ματιά και του υποσχέθηκε να κάνει ό,τι θα της έλεγε.

— Μόλις όμως έμεινε μονάχη, ξέσπασε σ' ένα στριγγό γέλιο.

— Για πολύ κουτή με περνάει ο Πομπέο! φώναξε. Ο δικό του σκοπός είναι να κατακτήσει την αγαπημένη μου, να την υποχρεώσει να πέσει στην αγκαλιά του. Μα, για μένα, αυτή δεν είναι εκδίκησις!

— Μπορούσα να συχωρέσω, αν ξανάβρισκα το γιού μου. Μα, αφού τον έχασα, θα σονώ σκληρή κι' αμείλικτη για όλους!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

— Η κόμησησα "Ελενα Βιάλε δοκίμαζε το φόρεμα του χορού, που της είχε φέρει η μοδίστρα. Το ανοιχτό πράσινο χρώμα του κι' η αέρινη τούλινη γαρνιτούρα ταίριαζαν απόλυτα με την ξανθή ομορφιά της.

— Θαύμα είσατε, κυρία κόμησησα! της έλεγε η μοδίστρα. Θάσαστε η βασίλισσα της γιορτής!

— Εκείνη χαμογέλασε, κολακευμένη. "Ετοιμαζόταν, εδώ και μια βδομάδα, για την πρώτη αυτή κοσμική εμφάνισή της. Κι' άνοιγαν πάλι τα χέρια της, πως θα τη φλετάρουν όλοι...

— Κάποια στιγμή, μπήκε η καμαριέρα.

— Κυρία κόμησησα, της είπε, είν' έξω μια δεσποινίς με μαύρα. Ζητάει να σας δει.

— Η "Ελενα έκανε μια γκριμάτσα.

— Ποιά είν' αυτή η ένοχλητική; είπε. Τι με θέλει;

— Μου είπε πως είναι φίλη σας απ' το σχολείο. Λέγεται "Εμμα Κορράς.

— Η "Εμμα!... φώναξε χαρούμενη η "Ελενα. Βγήκε λοιπόν απ' το κολλέγιο;... Τι ευχарιστήμένη που είμαι!... Φέρε την αμέσως εδώ. Τι την άφησες να περιμένει;... Θέλω να δει το φόρεμά μου, να μου πει τη γνώμη της.

— Η καμαριέρα ξαναβγήκε. Κι' η "Ελενα εξήγησε στη μοδίστρα:

— "Ηταν η καλύτερη φίλη μου. "Αλληλογραφούσαμε ταχτικά... Αυτή είχε μείνει στο κολλέγιο, γιατί πέθανε η μητέρα της...

— Η επισκέπτρια μπήκε στο δωμάτιο. "Ηταν μια όμορφη κοπέλλα, με καταμαυρα μαλλιά, χλωμό πρόσωπο, μάτια δελουδένια και χιλιή κατακόκκινα.

— Η "Ελενα έτρεξε κοντά της. "Αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν, κλαίοντας και γελάοντας μαζί.

— "Υστερα κυττάχτηκαν στα μάτια, συγκινημένες.

— "Εγινες ακόμη πιο όμορφη! είπε η "Εμμα με ζεστή και θαυμάσια φωνή. "Ετοιμαζόσουν τώρα να πάς σε καμιά γιορτή;

— "Οχι, όχι. Δοκίμαζα την τουαλέτα που θα φορέσω απόψε, στο χορό που δίνει η μαμά στο σπίτι της. Πως σου φαίνεται;

— "Υπέροχη! "Όστος... για να είμαι ειλικρινής, αν ήμουν εγώ ο άντρας σου, δε θα σ' άφηνα να παρουσιάσεις με τέτοιο ντεκολτέ!

— Θά ήσουν ένας σύζυγος πολύ εγωιστής! φώναξε η "Ελενα. Μα έρεει πως είμαι ιδιότροπη και πεισματάρα! "Αν ο "Αδολφός μου έκανε καμιά τέτοια παρατήρηση, θα του έκανα μούτρα για ένα μήνα... Στάσου τώρα να δαλώ το φόρεμά μου, για να τα πούμε ύστερα με την ήσυχία μας.

— Έπειτα από λίγα λεπτά, η "Ελενα είχε φορέσει μια ρούπα του σπιτιού και καθόταν δίπλα στη φίλη της. "Εμμα είχε βγάλει το καπέλλο της, έλευθερώνοντας τα θαυμάσια κατάμαυρα μαλλιά της.

— Η κόμησησα την κτύπαξε.

— Μα και σύ είσαι πολύ πιο όμορφη από πριν, της είπε.

— Η "Εμμα τη διέκοψε, κοκκινίζοντας:

— "Ω, εγώ, η όμορφη είμαι η άσχημη, καταδικάσθηκα πιά να μείνω γεροντοκόρη.

— Ξέρεις καλά ότι, μετά το θάνατο της μητέρας μου, υποφέρουμε οικονομικά.

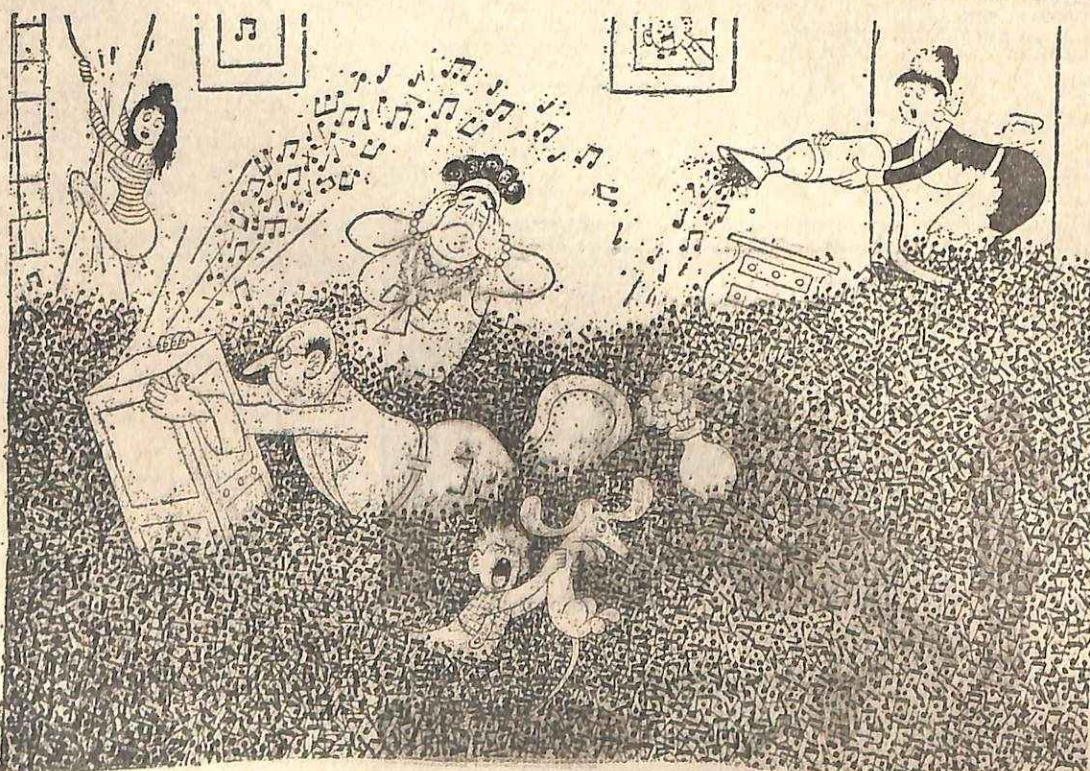
— Ναι, μου τόγραψες. Μα μου φαίνεται πως έλτιξες σε μια κληρονομιά...

— Διαλύθηκε αυτή η ελπίδα. "Ο πλουσιώτατος συγγενής που είχα, πέθανε, άλλ' άφισε όλη του την περιουσία σ' ένα ανηψιό του, που ο πατέρας μου τον νόμιζε για νεκρό.

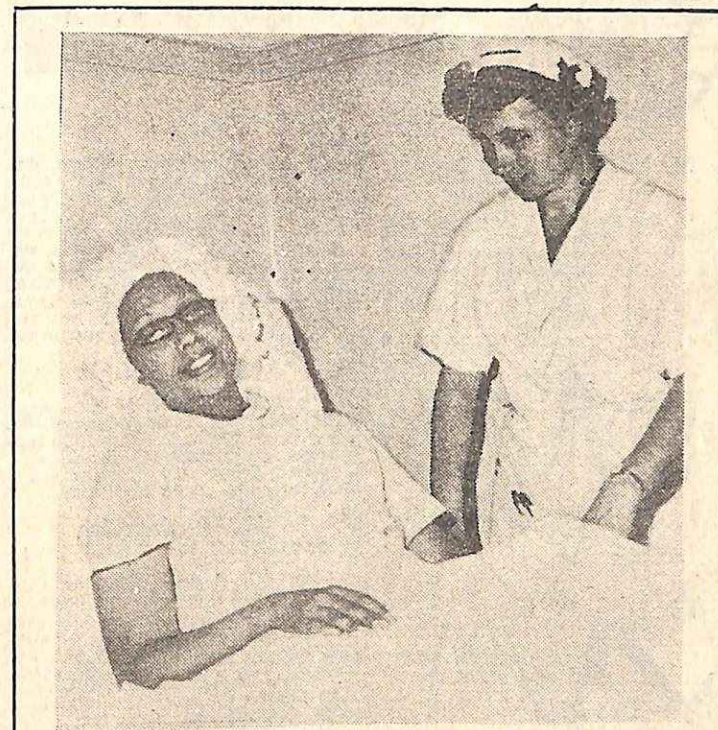
— Πενθείς τώρα γι' αυτό το συγγενή σας; ρώτησε η "Ελενα. Γι' αυτό φοράς μαύρα;

— Τα μάτια της "Εμματος γέμισαν δάκρυα.

— "Οχι, απάντησε, έχασα τον πατέρα μου, εδώ και δεκαπέντε μέρες. Πέθανε ο δυστυχος, κλαί-

— Αυτό το καταραμένο ραδιόφωνο δεν έννοι να σταματήσει!...

Η ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΖΟΦΙΝΑΣ ΜΠΑΙΚΕΡ

— Η περίφημη Γαλλίδα τραγουδίστρια και χορεύτρια Ζοφέφιν Μπαϊκερ, που κατάγεται από τη Μαδαγασκάρη, βρίσκεται από ημερών σε μια παρυσινή κλινική με την καρδιά πολύ κουρασμένη. Η διάσημη σόπα δε θα μπόρεση, κατά τους γιατρούς της, να ξαναβγει στη σκηνή. Δεν την στενοχωρεί τόσο που δε στερεθεί τα χειροκροτήματα, όσο το τι θα γίνουν τα έδεκα παιδιά της, έδεκα όρφανά από διάφορες δέφια. Η Ζοφέφιν, έκανε πρό καιρού μια έκκληση στους φίλους θρώπους όλου του κόσμου, για να τη βοηθήσουν. Τα χρήματα όμως που συγκέντρωσε ήσαν πολύ λίγα και αναγκάστηκε να βγει και πάλι στη σκηνή για να εργασθ. Η καλή της καρδιά όμως δεν άντεξε.

— "Ακούσε με, "Ελενα, είπε. "Αν μ' αγαπάς, μην του κάνεις καθόλου λόγο για το μακρινή συγγενεία μου μαζί του. Κράτησε το μυστικό, ακόμα κι' απ' τον άντρα σου κι' από τους δικούς σου. Μια μέρα, θα μάθεις το λόγο.

— Σε γνωρίζει ο κύριος Φάκτερ; ρώτησε η "Ελενα με περιέργεια.

— "Οχι. Ούτε κι' απ' το επίπεθό μου θα καταλάβει τίποτα, γιατί υποθέτω πως δεν το έχει ακούσει ποτέ. Μα ίσως η μίρα θέλησε τώρα να μάς φέρει κοντά.

— Η "Εμμα πρόφερε αυτά τα τελευταία λόγια τόσο σιγά, ώστε η "Ελενα δε μπόρεσε να τα ξεχωρίσει. "Υστερα σηκώθηκε να φύγει. "Αγκαλιάσε και φίλησε τη φιλενάδα της.

— Γυρίζοντας στο ταπεινό σπίτι της, έσφιγγε τα δόντια της, σαν να ένοιωσε κάποιο δυνατό πόνο...

— Κλείστηκε στην κἀμαρά της, κάθισε μπροστά σ' ένα γραφείο, άνοιξε ένα συρτάρι που μ' ένα κλειδί που κρατούσε πάντα πάνω της, κι' έβαλε ένα χαρτσούλα που είχε μέσα διάφορα χαρτιά και γράμματα σταλμένα στον πατέρα της.

— Πήρε ένα απ' αυτά τα γράμματα και διάβασε:

— "Φίλε μου. Θέλεις να μάθεις όλη η αλήθεια για το συγγενή σου. Θά σου την πω, χωρίς να σου κρυψω τίποτα. Ξέρεις πως ο κ. "Εμμα είχε μια μοναχοκόρη, που ήταν καταδικασμένη εκ γενετής, όπως κι' η μητέρα της. Τι μεγάλωνε με λαχτάρα, με χίλιες περιποιήσεις, και, ακολουθώντας τη συμβουλή των γιατρών, την έβαλε σ' ένα ονομαστό κολλέγιο του Κριζάου. Τό ήπιτο κλίμα αυτού του τόπου ήταν το καταλληλότερο για την περίπτωση της.

— "Εχει μαζί του και το γιού του; ρώτησε.

— Ναι, ένα όμορφο αγοράκι 4 χρονών. Θά το δεις εδώ, με τον πατέρα του, γιατί θαρθούν να μ' επισκεφθούν.

— Η "Εμμα ξάρωσε το μέτωπό της.

— Και βέβαια σε θέλω. Θά

της, ήταν η πιο χαϊδεμένη μαθήτριά εκεί μέσα. Οι δασκάλες της περιποιούνταν, τη φρόντιζαν όσο μπορούσαν, κτύπαζαν να μη την κουράσουν με πολλά μαθήματα.

— Παρ' όλη την κατάσταση της, η Νόρι — έτσι τη λέγανε — έκανε σχέδια για ένα ευτυχισμένο μέλλον. "Ωνευρευόταν ένα έρωτα αιώσιο, ιδεώδη, ένα όμορφο και φτωχό παλληκάρι που θα τη λάτρευε. Και νόμιζε πως βρήκε αυτό το ιδανικό της, στο πρόσωπο ενός καθηγητή του κολλεγίου, κάποιου Φάκτερ.

— Κανείς δεν ήξερε το παρελθόν αυτού του ανθρώπου, την καταγωγή του. "Ηταν ένας απ' τους τυχοδιώκτες εκείνους, που έχουν έλκυστικό παρουσιαστικό, εξυπνάδα και τόλμη και πετυχαίνουν σε όλα. Μερικά βιβλία που είχε εκδώσει, σημείωσαν σχετική επιτυχία. Μια απ' τις γνωστότερες κυρίες της αριστοκρατίας ξετρελλάθηκε μαζί του και κατάφερε να του βρει δουλειά στο κολλέγιο όπου σπούδαζε η Νόρι.

— "Ετσι, του άνοιξε το δρόμο της τύχης.

— Ο Φάκτερ δεν άργησε να κατακτήσει τη ρομαντική κοπέλλα. Η Νόρι δεν προσπάθησε καθόλου να παλέψει μ' αυτό το αίσθημα, που έγινε σιγά - σιγά σφοδρός έρωτας. Ο Φάκτερ όμως απέδρασε μονάχα στα πλάστη της.

— Ο "Εμ πήρε την κόρη του απ' το κολλέγιο. Κι' έπειτα από λίγο, μάθαν όλοι με έκπληξη το γάμο της με τον καθηγητή Φάκτερ. Ο γέρος είχε γοητευθεί απ' τον επικίνδυνο εκείνο τυχοδιώκτη και του είχε εμπιστευθεί την ευτυχία της κόρης του.

— Η "Εμμα έμεινε σκεπτική για λίγο, με το γράμμα στα χέρια της. "Επειτα πήρε εν' άλλο και διάβασε:

— "Συμβαίνει κάτι καταπληκτικό. Οι πληροφορίες, που σούδιναν στο προηγούμενο γράμμα μου, δεν ήταν εντελώς σωστές. Ο κ. "Εμ δεν υπήρξε ποτέ παντρεμένος. Η γυναίκα που έμεινε μαζί του, ήταν η χήρα του αδελφού του. Συνεπώς, η Νόρι δεν ήταν κόρη του, αλλά ανήψια του. Πάντως, τη λάτρεψε σαν παιδί του.

— Ο κ. Φάκτερ κατάφερε να του εμπνεύσει τόσο απόλυτη εμπιστοσύνη, ώστε του έδωσε την με 1 εκατομμύριο.

— "Ενα μικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της "Εμματος.

— Πήρε τρίτο γράμμα και συνέχισε το διάβασμα:

— "Χάραξε ευαγγέλιο! Η κληρονομιά ξαναγυρίζει στα χέρια σου. Δε χάνεις παρά το 1 εκατομμύριο της προίκας, που θα μείνει στον κ. Φάκτερ, τα υπόλοιπα όμως είναι δικά σου! Η Νόρι πέθανε, απ' την ίδια αρρώστια της μητέρας της, στη λουτρόπολη. Καντέρε, όπου την είχε παει ο άντρας της, κατά διαταγή των γιατρών. Μια δυσκόλη εγκυμοσύνη την είχε εξαντλήσει τελείως. Το παιδί της ήθελε στέν κόσμο ζωντανό, μα όλοι οι γιατροί δηλώσανε πως σ' ακολουθούσε σύντομα τη μητέρα του. Και πραγματικά, οι τελευταίες πληροφορίες μου λένε πως πέθανε.

— Η "Εμμα έσκυψε το κεφάλι της.

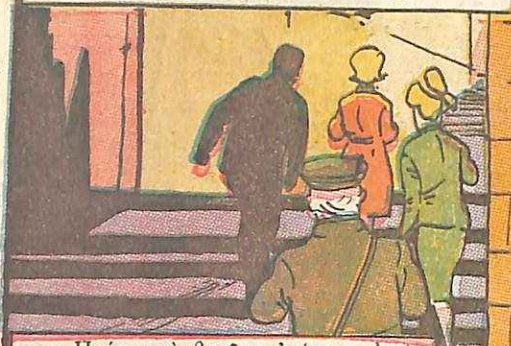
— Αυτά τα γράμματα διατηρούσαν τις ελπίδες του πατέρα μου! μουρμούρισε. Μα, αν είναι αλήθεια όλα άφισε γράμματα κι' επιβεβαίωσε ύστερα, στις τελευταίες του στιγμές, υπάρχει κάποιο μυστικό στο θάνατο αυτού του παιδιού. Πρέπει να μάθω. να το δω!

— Πήρε μέσα απ' το χαρτσούλα ένα τετραδάκι και ξαναδιάβασε ακόμα μια φορά τις σημειώσεις που περιείχαναν σ' αυτή.

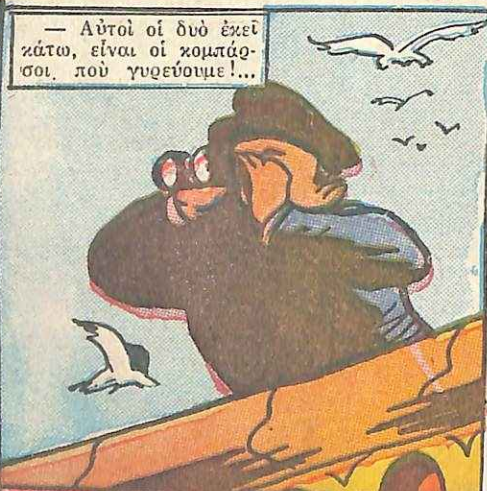
εξαφάνισι της ΤΖΕΝΗΣ

4ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

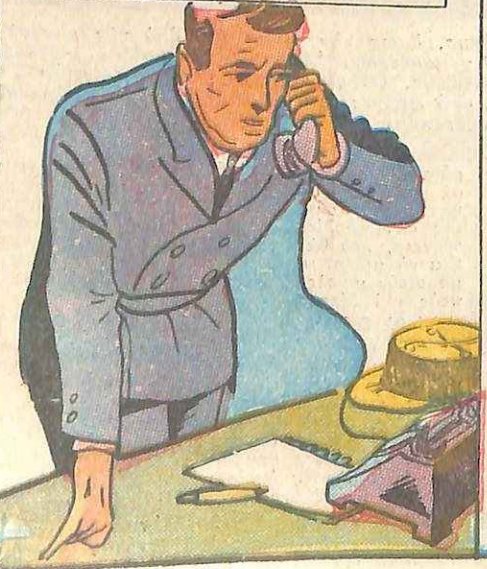
Η μικρούλα Τζένη Λάμπρου, η νέα αποκόλληση της «Αττίκα-Φίλμ» πηγαίνει με το συνεργείο της εταιρίας στο γραφικό νησάκι Άγια Μαρίνα, για το γύρισμα των εξωτερικών ενός φιλμ. Την ίδια μέρα, δύο φυλακισμένοι δραπέτευουν από τις φυλακές του νησιού, κατορθώνουν να προσληφθούν σαν κομπάρσοι και ρίχνουν σε μία καταπακτή τη Τζένη, που τους έπιασε στο καμαρίνι της, τη στιγμή που της έλθεβαν ένα κολλιέ.

— Πρέπει να βρούμε άμεσα τους δύο κομπάρσους... Κάτι θα ξέρουν να μας πουν.

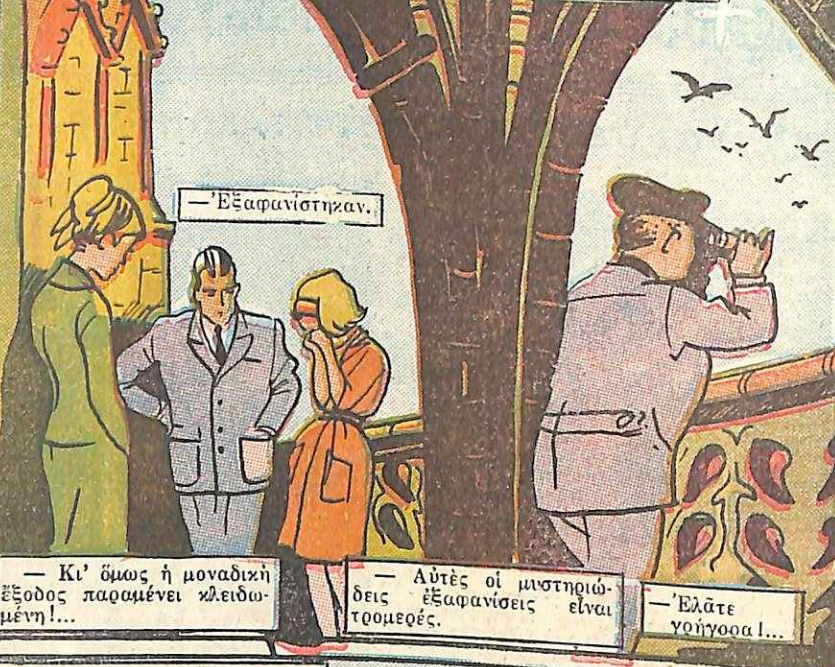

— Αυτοί οι δύο εκεί κάτω, είναι οι κομπάρσοι, που γυρεύουμε!...

— Δύο άνθρωποι κινδυνεύουν πάγω στην άμμουδιά της Άγιας Μαρίνας!... Έσπευσατε άμεσα!

ΤΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΑΤΑΙΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΙΑ Σ ΩΡΑ Σ.

— Εξαφανίστηκαν.

— Κι' όμως η μοναδική έξοδος παραμένει κλειδωμένη!...

— Αυτές οι μυστηριώδεις εξαφανίσεις είναι τρομερές.

— Ελάτε γρήγορα!...

— Φεύγουν από την άμμουδιά. Η άμμος όμως στο μέρος αυτό κινείται και είναι επικίνδυνη!...

— Θα ειδοποιήσω άμεσα την Αμεσο Δράση να στείλει ένα ελικόπτερο!

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ

— Βουλάζω! Μας περιμένει ένας φοβερός θάνατος.

— Η άμμος υποχωρεί κάτω από τα πόδια μου!...

— Φτάσαμε εγκαίρως!... Ρίξε τους το σχοινί!...

— Έχω λιποθυμήσει

— Πού βρίσκεσαι ή νέα.

— Έπεσε στην καταπακτή, στη μεγάλη αίθουσα.

— Τζένη!... Θεέ μου!...

— Κατεβαίνω άμεσα!...

— Έξαντλημένη από τις ταλαιπωρίες, το φόβο, τη νηστεία και τη δίαιτα, η Τζένη συνέχεται σιγά-σιγά.

— Ένα φιλμ με τη Τζένη Λάμπρου, το νέο κινηματογραφικό αστέρι μας.

— Είναι σπουδαία ηθοποιός.

— Τόσο νέα και τόσο διάσημη ακόμα... Τι ωραία, που θα είναι η αυτή η ζωή...

— Τόσο τον σου, βέβαια να μη πέφτω μέσα σε καταπακτή!...

ΤΕΛΟΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ

της νεαρής κυρίας

ΤΑΞΙ ΧΩΡΙΣ ΚΟΠΟ

Στην κουζίνα, όπως και στα ντουλάπια και στα πατάκια, καθρεφτίζεται η τάξη της νεαρής οικοδέσποινας. Προκειται για μια τάξη, που είναι πον άπ' όλα λογική, γρηγορήσει του χώρου και ύστερα συνήθεια και ακρίβεια. Σας φαίνεται τόσο δύσκολο; Και όμως είναι μόνον ζήτημα εξασκήσεως.

ΨΥΚΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Να μία πολύτιμη συμβουλή γι' αυτό το σκοπό: Η νεαρή οικοδέσποινα να έχει μια χύτρα πίεσης. Αν όχι, να την σημειώσει επίκεφαλής στον κατάλογο των ειδών, που δεν έχει ακόμα προμηθευτεί και που είναι απαραίτητη για την κουζίνα της. Γι' αυτή την καταπληκτική χύτρα, θα μιλήσουμε πιο εκτεταμένα αργότερα. Για την ώρα η νεαρή κυρία πρέπει να ξέρει πώς μπορεί να την χρησιμοποιήσει και σαν προχειρή ψυκτική συσκευή.

Όταν θέλει δηλαδή να αποψύξει το ψυγείο, θα βγάλει από τις ειδικές θήκες όλα τα παγάκια και θα ρίξει μέσα στη χύτρα πίεσης. Πάνω σ' αυτά, θα τοποθετήσει όλα εκείνα τα τρόφιμα, που ευκολότερα από την άποψη αλλάζουν θερμοκρασία (κρέας, ψάρι, δούτο κλπ.). Ύστερα θα κλείσει το σκέπασμα της χύτρας επί οκτώ ώρες, η χύτρα θα διατηρήσει τα τρόφιμα, αν να θρίσκονταν ακόμα στο ψυγείο.

Όπως είναι εύκολο, η «έπιψη» της απόψυξης πρέπει να γίνεται όταν τα ψώνια θα βρίσκονται σχεδόν στο τέλος τους, δηλαδή στην παραμονή, που πρόκειται να γίνουν οι δεκαπενθήμερες προμήθειες.

Όταν η απόψυξη του ψυγείου θα είναι πολύ εύκολη, και γρήγορη: Πλάσι με νερό και ξίδι, ξεθάλμα με κρύο νερό, στέγνωμα, και το ψυγείο είναι έτοιμο για να γεμιστεί και πάλι. Προσοχή! Δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιήσετε μια φορητή θερμάστρα, τοποθετώντας την μπροστά στην ανοιχτή πόρτα του ψυγείου, για να επιταχύνετε την απόψυξη του.

«Ποτέ δεν θα μου έρχοταν στο μυαλό μια τέτοια ιδέα!» διαμαρτύρεται σκανδαλισμένη η νεαρή κυρία. Και όμως συμβαίνει! Μπορούμε μάλιστα να αναφέρουμε την περίπτωση μιας κυρίας εξαιρετικά νεύρικής και ανυπόμονης, που ακολουθώντας ακριβώς αυτό το σύστημα της φορητής θερμάστρας, και έκαψε την πόρτα του ψυγείου!

Και τώρα, αν μιλήσουμε για την τάξη που επιβάλλεται στα ντουλάπια που, στο σύνολό τους, αποτελούν το μικρό οικικό «παντοπλείο». Πρέπει να διαβέτετε ένα άπ' αυτά που να βρίσκεται κατά προτίμηση χαμηλά, για να έχετε μέσα μονάχα σκουπίδια, απορρυπαντικά, σύρματα, και άλλα εκείνα τα είδη που χρησιμοποιούν οι ντουλαπάρηδες στο σπίτι. (στο ίδιο ένα κουτί με καρφιά, σφυρί, πέντο, σπάγγο, πινέξ κλπ.). Σ' αυτό ποτέ τίποτα δεν φανερώνεται, με μη τυχόν υπάρξει φαντασμός, διαφορεθάραι κι' επικίνδυνα λάθη.

Για να αποφευχθούν τα λάθη και οι επικίνδυνες αντικαταστάσεις, πάνω στα κουτιά ή στα πακέτα πρέπει να υπάρχουν ετικέτες (αλάτι, ζάχαρη, αλεύρι, ρύζι, πετροσπορος κλπ.). Αυτό το σύστημα δεν χρησιμεύει μόνο για να αποφευχθούν τα λάθη, αλλά και για να μπορεί να έχετε καθαρά κλεισμένα μέσα σε πλαστικά σε διαφανή κουτιά, που επιτρέπουν να φαίνεται το εσωτερικό τους, τα κια, οι κονσέρβες σε στήλες όπως μικρή στήλη από κονσέρβες ντομάτας, μια άλλη από μπιζέλια, μια άλλη από μαριναρισμένα, μια άλλη από κρέας κλπ.

ΜΕ ΛΙΓΩΤΕΡΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ
Ίσως να φαίνονται περιττές αυτές οι μικρές κινήσεις, αλλά είναι μόνον ζήτημα εξασκήσεως.

ΤΩΡΑ, που η νεαρή οικοδέσποινα γύρισε στο σπίτι με τα διάφορα ψώνια της — ψώνια της ημέρας, του μηνός ή της εβδομάδας — αν την βοηθήσουμε λίγο να τα τακτοποιήσει. Γιατί, στην προσεχτική τακτοποίηση των τροφίμων και των άλλων ειδών, που είναι απαραίτητα στην καθημερινή οικογενειακή ζωή, βρίσκεται ένα από τα μυστικά της ευκολίας και γρήγορης χρησιμοποίησής τους.

Η οικονομία του καιρού και των δυνάμεων, πρέπει να αποτελεί συνεχή σκοπό για τη νεαρή κυρία. Και αυτό το σκοπό, δεν είναι δύσκολο να τον φτάσει. Φτάνει να εξασκηθεί με λογική και με επιμονή.

Αρχίζουμε από το ψυγείο. «Ας υποθέσουμε πως είναι άπ' όλα μεγάλο και πως η νεαρή οικοδέσποινα φροντίζει, από τις πρώτες μέρες, να το γεμίσει με διάφορα τρόφιμα».

Μα και το ψυγείο, όπως όλες οι ηλεκτρικές συσκευές, έχει ωριμώμενους κανόνες χρησιμοποίησής και συντηρήσεως.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να το πλύνετε ολόκληρο — απόγειοιμένο ακόμα από το ηλεκτρικό ρεύμα — με χλιαρό νερό και ξίδι, να το ξεβγάλετε με κρύο νερό, να το στεγνώσετε και έπειτα να το βάλετε στην πρίζα και να το αφήσετε να εργαστεί επτά-οκτώ ώρες, με την πόρτα του μισανοιχτή. Μ' αυτό τον τρόπο θα αποβάλει και την ελαχίστη μυρωδιά.

Ύστερα, μπορείτε πιά να τοποθετήσετε μέσα σ' αυτό τα τρόφιμα.

Το εσωτερικό του ψυγείου δεν έχει παντού την ίδια θερμοκρασία. Άλλα μέρη του είναι περισσότερο ψυχρά και άλλα λιγότερα. Αυτό πρέπει να το έχετε υπ' όψη, για να τοποθετήτε τα διάφορα τρόφιμα στη σωστή τους θέση.

ΟΙ «ΠΕΡΙΟΧΕΣ» ΤΗΣ ΨΥΞΕΩΣ

Στο «φρήζερ», δηλαδή στην κατάψυξη, που υπάρχει μια σταθερή θερμοκρασία κάτω από το μηδέν, πρέπει να τοποθετούνται, εκτός από τις θήκες για τα παγάκια, τα κατεψυγμένα τρόφιμα (ψάρι, κρέας, κοτόπουλα κλπ.) το δούτο, που θέλετε να κρατήσετε σε ρεζέρβα, και το παγωτό.

Ούτε το νερό κρέας ή ψάρι, ούτε τα χόρτα ή τα φρούτα πρέπει να τοποθετούνται στο «φρήζερ», γιατί σε τόσο χαμηλή θερμοκρασία παγώνουν πολύ και αλλοιώνονται. (Η βιολογική κατάψυξη ωριμμένων τροφίμων, με το σκοπό να διατεθούν στην αγορά ως κατεψυγμένα, γίνεται με τρόπο διαφορετικό και πολύ πιο περίπλοκο).

Το κρέας, τα ψάρια και όλα γενικά τα τρόφιμα που κινδυνεύουν να αλλοιωθούν εύκολα, τοποθετούνται στην σάρα, κάτω από την κατάψυξη, που είναι η πιο ψυχρή, αλλά δεν έχει θερμοκρασία κάτω από το μηδέν. Στο συρτάρι (ή τα συρτάρια), που βρίσκονται στο κατώτερο μέρος του ψυγείου, δηλαδή στη λιγότερο ψυχρή περιοχή, βρίσκονται τα χορταρικά και τα φρούτα. Σ' αυτά ειδικά διακρίνονται της πόρτας, τα ανυπόθετα, οι χυμοί των φρούτων, φθόδοτο, τα τυριά, τα αυγά, οι μπιζέλιες, το νερό και το κρασί. Στις ενδιάμεσες σάρες, τοποθετούνται όλα τα τρόφιμα, όπως η μαγειρεμένα.

ΕΝΑΣ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ:

Δεν πρέπει να βάζετε στο ψυγείο τρόφιμα ή ποτά, αν δεν περιέχονται σε δοχεία καλά σκεπασμένα. Αυτό το προληπτικό μέτρο έχει δύο λόγους: 1) Τα τρόφιμα ή τα ποτά, που δεν είναι κλεισμένα καλά, είναι εκτεθειμένα στον αέρα και γι' αυτό αστεγνώνουν και αλλοιώνονται ευκολότερα. 2) Τα τρόφιμα και τα ποτά, που δεν είναι κλεισμένα σε ει-

Καλό είναι να διαβέτετε ένα - δυο άτομικα συρτάκια, για τα αντικείμενα και τα εσώρουχα που σας χρειάζονται καθημερινά.

τές οι συμβουλές, μα αποδέχονται σ' ένα σθεναρό σκοπό: Να βοηθήσουν τη νεαρή κυρία να εξοικονομήσει κινήσεις, ενέργεια.

Στα ντουλάπια της κουζίνας, τοποθετήστε, όσο το δυνατόν πιο προχειρά, όλα χρησιμοποιούνται συχνά. Το λάδι, το αλάτι, ο καφές, η ζάχαρη, πρέπει να βρίσκονται σ' ένα ράφι, που να μπορεί να το φτάσετε, χωρίς να απομακρυνθείτε από τα φουρνέλα.

Η πιο πρακτική διευθέτηση μιας μικρής κουζίνας είναι η ακόλουθη: Ηεροχύτης, μάρμαρο εργασίας και φουρνέλα στον ίδιο τοίχο και μ' αυτή την διάταξη. Το ψυγείο ακριβώς πίσω σας, τα ντουλάπια τοποθετημένα κατά ένα μέρος πάνω από το ψυγείο και τα πατώματα πάνω από το μάρμαρο εργασίας.

Όταν θα έχετε όρισει μια θέση για ένα αντικείμενο (και ένα προορισμό για τα συρτάκια ή τα ντουλαπάρια) μην τη αλλάξετε. Μ' αυτό τον τρόπο, θα μάθετε από νύμφης τη θέση των διαφόρων αντικείμενων και θα μπορείτε να τα παίρνετε αυτόματα, χωρίς να χρειάζεται προηγουμένως να σκεφθείτε.

Στα συρτάκια των επίπλων της κουζίνας, απλώστε πρώτα ένα φύλλο λευκό χαρτί (ποτέ εφημερίδα, και, πάνω από αυτό, μια πετσέτα λευκή ή χρωματιστή, μεγάλη όσο η επιφάνεια του συρταριού. Μ' αυτό τον τρόπο, θα αντικείμενα δεν θα μετακινούνται όταν ανοιγοκλείνετε το συρτάρι.

Καλό θα είναι, ένα τουλάχιστον από τα ντουλάπια της κουζίνας να έχει πόρτα τρυπητή. Έτσι, θα μπορείτε να τοποθετήτε εκεί τα όρνια που δεν βρήκαν ακόμα θέση στο ψυγείο και, που τουλάχιστον για μερικές ώρες, μπορούν να μείνουν στη θερμοκρασία του περιβάλλοντος.

Κρατάτε καθημερινή καθαριότητα στις πετσέτες της κουζίνας. Κάθε βράδυ, βάζετε τις χρησιμοποιημένες σε κρύο νερό και απορρυπαντικό. Το έμπονο πρωί, θα είναι αρκετό να τις ξεβγάλετε και να τις απλώσετε. Πλένοντας τις καθημερινά, δεν τις αφήνετε να λερωθούν πολύ. Άλλωστε, θα ήταν δυσάρεστο, την ημέρα της μουδιάσας, να τις ανακατέψετε με τα απορρυπαντικά του κρεβατιού και του τραπέζιου.

Για να εξοικονομήσετε χρόνο, δώστε τις καθαριότητες, πλένετε τα πιάτα μόνο μία φορά την ημέρα. Ενώ μαγειρεύετε, όμως, φροντίζετε να πλένετε σιγά-σιγά τα πιάτα και να πλύνετε που χρησιμοποιείτε, ώστε να μην πιάσουν τόπο και να μη δημιουργήσουν ακαταστασία.

Αν σπάει χάμω έστω και μία μόνο σταγόνα νερού, σκουπίστε την άμέσως, προτού πατήσει πάνω στο έμπονο. Ένα στεγνό πλαστικό σφουγγαράκι, όταν τηγανίζετε, φροντίζετε να στρώνετε χάμω, εφημερίδα γύρω από το φουρνέλο. Έτσι, θα αποφυγείτε να λερωθεί το δάπεδο από το λάδι ή το δούτο, που τινάζεται από το τηγάνι.

Όταν ξεφλούδιζετε τις πατάτες ή καθαρίζετε τα χόρτα, κάνετε αυτή την εργασία πάνω σε μια εφημερίδα. Ύστερα θα διπλώσετε το χαρτί σε δύο μέρη και θα πετάξετε και θα μαζέψετε στην κοιλία των σκουπιδιών. Με αυτό το σύστημα, θα απορριψετε τα μεταμφοφώστε των κουδίστα, αλλά και τα απορριμμάτα των κουδίστων σκουπιδιών σ' ένα δοχείο ή στην αποχέτευση.

Θα είναι αρκετό να τον πλένετε μια φορά την εβδομάδα με ζεστό νερό και απορρυπαντικό και να στο νερό και απορρυπαντικό με εφημερίδες για να μην καθορώς.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΜΙΚΡΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Όσα είχαμε για την κουζίνα λοχού και για τα άλλα δωμάτια στο σπίτι, όπου χρειάζεται επίσης τάξη στα ντουλάπια της γκαρνταρόμιας, στα ντουλάπια των πατών και των γυαλίων και στην αποθήκη — αν υπάρχει.

Είναι πολύ σπάνιο να έχει αποθήκη ένα σπίτι. Δηλαδή μια αποθήκη, όπου να μπορεί να φυλάσσονται τα πράγματα που δεν χρησιμοποιούνται συχνά, όπου να μπορεί να φυλάσσονται τα πράγματα που δεν χρησιμοποιούνται συχνά, όπου να μπορεί να φυλάσσονται τα πράγματα που δεν χρησιμοποιούνται συχνά.

Στο επάνω μέρος του ντουλαπάρου, που προορίζεται για τα απορρυπαντικά και έχει συνήθως ράφια, θα τοποθετήσουν οι μάλλινες κουβέρτες, τυλιγμένες, μέσα σε πλαστικές σακούλες, του κουδέρ-λί, μερικά σερβίτσια (τραπέζοματρες και πετσέτες) του τραπέζιου για έπισημες πινελιές κλπ. Σ' το από κάτω ράφι, γυρνάτε, όπου μπορεί να κρεμάσει ένα καρφί. Έκτος απ' αυτό, μια

τέτοια αποθήκη μπορεί να χρησιμεύσει και σ' ένα ντουλάπι — γκαρνταρόμια για τα ρούχα της περασμένης σεζόν.

Ήλπι, θα τοποθετήσετε φαρδιά ράφια, όπου θα βρούν θέση οι βαλίτσες, τα κουτιά με τα παπούτσια του θύου ή της θάλσας, το φουσκωτό στρώμα καλά τυλιγμένο, ακόμα και η σκληρή της κατακνήσας. Χαμηλότερα, θα υπάρχουν ράφια για συντησμένα, όπου θα τακτοποιήσετε κουτιά με είδη εκτός εποχής, κουβέρτες σε πλαστικές σακούλες, κουτιά με απορρυπαντικά ρεζέρβας, ή αντικείμενα που δεν χρησιμοποιούνται συχνά.

Σε κατάλληλο ύψος, θα στερεώσετε ένα μικρό σίδερο για να κρεμάσετε απ' αυτό, τα ρούχα εκτός εποχής, μέσα σε πλαστικές σακούλες. Σ' έναν άλλο τοίχο της αποθήκης, μπορούν να βρούν θέση ράφια με είδη, που επιθυμείτε να τα κρατήσετε, μα δεν είναι αρκετά δημοφιλή, για να τα τοποθετήσετε στη διέλιξη της.

Σε μια γωνία, κρεμασμένα από μια σειρά μεγάλων καρφιών, σκουπές, κρεβατιού, του μπάνιου, συγκεντρωμένα σε στίβες, ανάλογα με τη χρήση τους. Η νεαρή οικοδέσποινα πρέπει να έχει πάντοτε από κάτω τα φρεσκοπλεγμένα κειμήλια, ώστε να χρησιμοποιήσει πρώτα εκείνα που ήταν πλυμένα και στεγνώματα από πριν.

Η νεαρή κυρία κατορθώνει να θυμάται όλα τα απορρυπαντικά που υπάρχουν στο ντουλάπι: Είναι άνοητο να κάνει άσκηση: Είναι η πιο πρακτική μέθοδος είναι να χρησιμοποιήσουν κι' εδώ έναν κατάλογο, όπου θα σημειώνει τα κομμάτια που υπάρχουν στο ντουλάπι και θα σβήση όσα απ' αυτά αφαιρεί. Τον κατάλογο αυτό, που πρέπει να είναι γραμμένος σε χοντρό λευκό χαρτί, μπορεί να τον στερεώσετε στο εσωτερικό του ντουλαπάρου (κατά προτίμηση στην πόρτα) με δύο πινέξες ή, για να μην τρυπήσει τις πόρτες, με τέσσερις λαυρίδιες σελοτς.

Και άλλη μια συμβουλή, αυτή τη φορά αισθητικής φύσεως: Τα κειμήλια για απορρυπαντικά, θα κάνουν θαυμάσια εντύπωση και θα φαίνονται σαν κάτι επιτοίμιο, αν η κάθε στίβα από σεντόνια, πετσέτες κλπ., βέθ

κρεβατιού, του μπάνιου, συγκεντρωμένα σε στίβες, ανάλογα με τη χρήση τους. Η νεαρή οικοδέσποινα πρέπει να έχει πάντοτε από κάτω τα φρεσκοπλεγμένα κειμήλια, ώστε να χρησιμοποιήσει πρώτα εκείνα που ήταν πλυμένα και στεγνώματα από πριν.

Η νεαρή κυρία κατορθώνει να θυμάται όλα τα απορρυπαντικά που υπάρχουν στο ντουλάπι: Είναι άνοητο να κάνει άσκηση: Είναι η πιο πρακτική μέθοδος είναι να χρησιμοποιήσουν κι' εδώ έναν κατάλογο, όπου θα σημειώνει τα κομμάτια που υπάρχουν στο ντουλάπι και θα σβήση όσα απ' αυτά αφαιρεί. Τον κατάλογο αυτό, που πρέπει να είναι γραμμένος σε χοντρό λευκό χαρτί, μπορεί να τον στερεώσετε στο εσωτερικό του ντουλαπάρου (κατά προτίμηση στην πόρτα) με δύο πινέξες ή, για να μην τρυπήσει τις πόρτες, με τέσσερις λαυρίδιες σελοτς.

Και άλλη μια συμβουλή, αυτή τη φορά αισθητικής φύσεως: Τα κειμήλια για απορρυπαντικά, θα κάνουν θαυμάσια εντύπωση και θα φαίνονται σαν κάτι επιτοίμιο, αν η κάθε στίβα από σεντόνια, πετσέτες κλπ., βέθ

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ-ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΙΑ

«Ας δούμε, λοιπόν, πώς μπορούμε να οργανώσουμε σωστά το ντουλάπι — γκαρνταρόμια. Πριν απ' όλα, για να εξοικονομήσουμε το επάνω ράφι, πρέπει να εξοβιάσουμε τις πόρτες του ντουλαπάρου με κρεμάστρες για τσάντες και για καπέλα, που θα εξοικονομήσουν πολύ χώρο. Πολύ χρήσιμες είναι οι πλαστικές σακούλες, στις οποίες πρέπει να τοποθετούνται τα χειμωνιάτικα ρούχα στο διάστημα του καλοκαιριού και τα καλοκαιρινά στο διάστημα του χειμώνα. Οι πλαστικές σακούλες προστατεύουν τα φορέματα, τα παλτά και τα κοστούμια, όχι μόνο από το σκόρρο, αλλά και από τη σκόνη. Ίδιαίτερα δέ το χειμώνα, όταν η θερμοκρασία, οποιαδήποτε φούσας κι' αν είναι, δημιουργεί μια λεπτότατη σκόνη, που εισχωρεί και στα ντουλάπια. Τα καλοκαιρινά φορέματα, που είναι πιο ελαφρά και πίνουν λιγότερο χώρο, ελαφρά και πίνουν λιγότερο χώρο, μπορείτε να τα συγκεντρώσετε, δύο-δύο ή και περισσότερα μαζί, στην ίδια πλαστική σακούλα, όταν θα τα φυλάξετε για το χειμώνα.

Τα αναψυκτικά, χυμοί φρούτων κλπ. έχουν τις θέσεις τους στο εσωτερικό της πόρτας του ψυγείου.

φερά, ηλεκτρική σκούπα και, κάπου εκεί κοντά, οι πατασθούρες για τα επίπλα.

Φυσικά, αυτό δεν είναι παρά ένα γενικό σχέδιο για το πώς θα τακτοποιήσει η νεαρή κυρία την αποθήκη. Μά η εκμετάλλευσή του χώρου της, μπορεί να είναι διαφορετική από τη δική μας περίπτωση και αποτελέσει πραγματική τέχνη.

ΤΟ «ΔΙΩΡΟΦΟ» ΝΤΟΥΛΑΠΙ

«Αν η αποθήκη δεν υπάρχει (πράγμα που συμβαίνει συχνά), υπάρχει όμως πολύ συχνότερα ένα μεγάλο ντουλάπι του τοίχου. Ένα ντουλάπι «διώροφο», που εκμεταλλεύεται το χώρο στο ύψος. Μια λεπτομέρεια που δεν πρέπει να παραμεληθεί, είναι να λειτουργούν καλά οι πόρτες και οι κλειδαριές του, ώστε να ανοίγουν και να κλείνουν με ευκολία και χωρίς τριξίμο.

Στο επάνω μέρος του ντουλαπάρου, που προορίζεται για τα απορρυπαντικά και έχει συνήθως ράφια, θα τοποθετήσουν οι μάλλινες κουβέρτες, τυλιγμένες, μέσα σε πλαστικές σακούλες, του κουδέρ-λί, μερικά σερβίτσια (τραπέζοματρες και πετσέτες) του τραπέζιου για έπισημες πινελιές κλπ. Σ' το από κάτω ράφι, γυρνάτε, όπου μπορεί να κρεμάσει ένα καρφί. Έκτος απ' αυτό, μια

με μια χρωματιστή μεταξωτή κορδέλλα.

«Αν θέλετε, μπορείτε να αρωματίσετε το ντουλάπι που τοποθετείτε τα απορρυπαντικά, βάζοντας έστω κι' εκεί σακκουλάκια με λεβάντα, λουίζα, βασιλικό και άλλα αρωματικά φυτά. Μά, αν η νεαρή κυρία επιθυμεί να δώσει και στο ντουλάπι του αρώματος, μπορεί να προσωπικό της αρώμα, υπάρχει ένας πολύ εύκολος τρόπος για να το πετύχει. Θα ρίξει λίγη κλωάνια μέσα σ' ένα μεταλλικό πακέτο ή σ' ένα τηγανάκι, που θα το έχει προηγουμένως αφήσει άνοιχτο ώς σε ζεστό φούρνο. Θα τοποθετήσει το τηγανάκι ή το πακέτο πάνω σ' ένα κομμάτι μεταλλικό πιάτο και θα το βάλει μέσα στο ντουλάπι.

«Η κλωάνια θα εξατμιστεί και θα αρωματίσει όλο το ντουλάπι και τα απορρυπαντικά που βρίσκονται σ' αυτό.

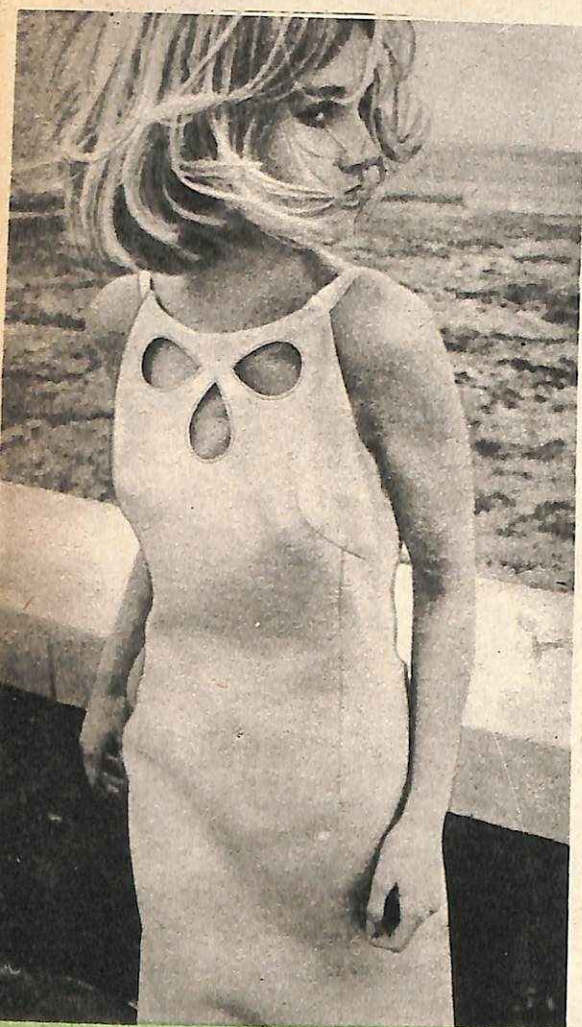
Και τώρα, αν περάσουμε στο διαμέρισμα της ντουλαπάρου — γκαρνταρόμιας. Συνήθως, στο επάνω μέρος έχει ένα ράφι για καπέλα, τσάντες, μάλλινες μπλούζες κλπ. Από κάτω από το ράφι υπάρχει ένας μεταλλικός σωλήνας για τις κρεμάστρες και στην πλάτη, συνήθως στο βέλο μέρος, υπάρχει μια ολοκληρωμένη σειρά από συρτάκια.

Τα ίδια μέτρα θα πάρετε, φυσικά, και για τη γκαρνταρόμια του οικοδεσπότη.

Όπως είναι εύκολο, τα ρούχα που φυλάσσονται για την επόμενη σεζόν, θα τοποθετηθούν στο εάδους της ντουλαπάρου, έτσι, που να αφήνουν ελεύθερο τον πιο προχειρό χώρο για τα ρούχα της εποχής.

Όσο για το τηγάνι των συρταριών, χρειάζεται κι' αυτό κάποια οργάνωση. Μπορείτε να τοποθετήσετε στα συρτάκια κάθε είδους αντικείμενα, πετσέτες, προσωπικά, κλπ., μα είναι απαραίτητος κι' εδώ ένας κατάλογος, καρφωμένος ή κολλημένος στο εσωτερικό της πόρτας, που θα σας πληροφορήσει σε κάθε στιγμή για τα είδη που υπάρχουν σ' αυτά, και για κείνα που έχετε πάρει. Ένα κοινό σύστημα είναι να διαβέτετε ένα δυο άτομικα συρτάκια, δηλαδή δυο για τον εαυτό σας και δυο για το σύζυγό σας, όπου θα τοποθετείτε όλα εκείνα τα αντικείμενα και τα εσώρουχα, που σας χρειάζονται καθημερινά. Είναι ένας θαυμάσιος τρόπος, για να έρθετε αυτό που ζητάτε, με κλειστά μάτια και σε οποιαδήποτε στιγμή.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Στην κουζίνα χωρίς θυσίες.

Φόρεμα από μονόχρωμο λινό, με μοτίβο λουλουδιού, κομμένο πάνω στο στήθος.

Λευκό φόνο με φανταζι μοτίβα. Το εμπριμέ τονίζεται από το άσπρο «στρατιωτικό» γιακάδακι με την κομψωτή πιάτ.

Λινό πρωτό ταγιέρ, με ψεύτικα κεντητά γαλόνια.

Ταγιέρ από ροζέ γκαμπαρτίνα, που λεπταίνει τη σιλουέτα.

Δύο πολύ μοντέρνα λευκά ταγιέρ, από χοντρό πικέ και από πλεχτό ύφασμα, γαρνιρισμένα με βολάν.

Λατό γιακάδακι και μία μακριά «πιάτ», όπου θα τοποθετούνται τα κουμπιά πλαισιωμένα από μέταλλο.

ΠΕΤΑΛΑ «ΚΟΜΜΕΝΑ ΣΤΟ ΥΦΑΣΜΑ»

«Αν όμως, παρ' όλα αυτά, επιμένετε στο μονόχρωμο, μπορείτε να μείνετε σ' αυτό, χωρίς να ξεφύγετε από την ιδέα του «άνθισμένου φορέματος». Η μέθοδος είναι πολύ απλή: Φτάνει να κόψετε ένα λουλούδι πάνω στο φόρεμα. Μά, ως αναλύσουμε καλύτερα αυτή την ιδέα: Το φόρεμα θα γίνει από μονόχρωμο λινό, με στρουγγυλό ντεκολτέ, βαθύτερο πίσω, που σχηματίζεται από δύο στενές μπρετέλλες. Το μοτίβο «κομμένα πέταλα», γίνεται μπροστά, πάνω στο στήθος, όπου τρεις «σταγόνες» σχηματίζουν ένα τριφύλλι. Δύο μακριές πέννες το φορμάρον χαλαρά στη μέση. Μπορεί να φορεθεί το πρωί στον ήλιο ή την ώρα του άπρι-τίφ, μά είναι κατάλληλο και για το βράδυ, μ' ένα τσαντάκι από πέρλες.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ «ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΗ»

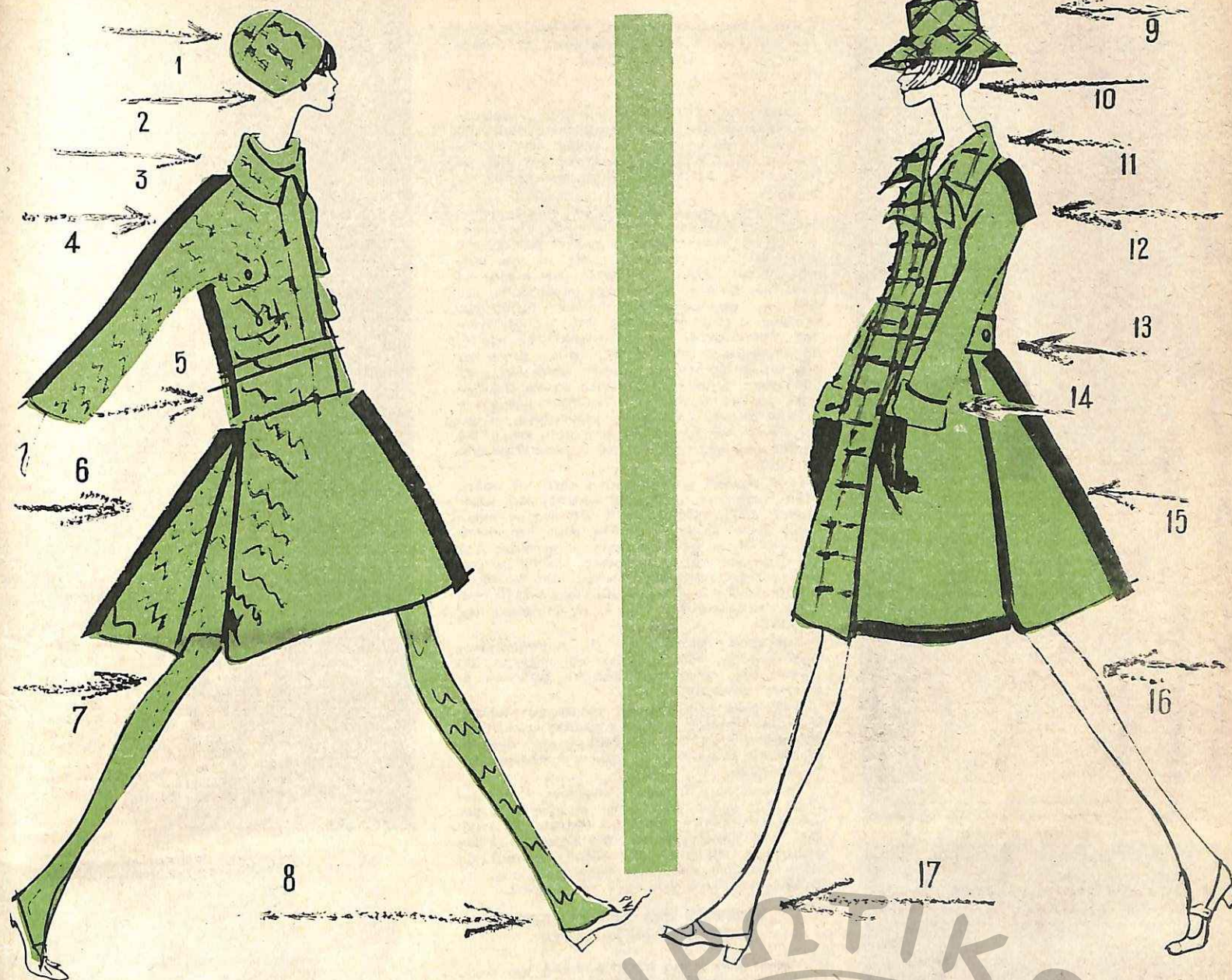
«Αν δεν συμπληρώσετε πολύ το μαντί, αν είστε φανατικές όπαδοί του ταγιέρ για όλες τις ώρες, ετοιμασθήτε να αντιμετωπίσετε μ' αυτό τις πρώτες βροχές, που δεν είναι ακόμα ψυχρές. Όσο δεν φτάνει ακόμα η στιγμή, που θα γεμίσουν οι δρόμοι από τις καινούργιες φθινοπωρινές εμφανίσεις — σύμφωνα με τις τελευταίες διαταγές της μόδας — ένα - δύο ταγιέρ «καλοκαιρι» — άρχως φθινοπωρού» θα σας είναι πραγματικά πολύτιμα σε κάθε ώρα και για κάθε ευκαιρία.

Για να σας βοηθήσουμε στην έκλογή σας, θα σας δώσουμε μερικές ιδέες μοντέρνες, πρακτικές και σίκι.

Πολύ μοντέρνα, πολύ κομψά και πρωτότυπα για το βράδυ στην πιάτ, είναι τα λευκά ταγιέρ, γαρνιρισμένα με μικρά βολάν, που τους χαρίζουν έναν τόνο ρομαντικό.

Ένα πολύ «σίκι» μοντέλο γίνεται από χοντρό λευκό πικέ, με ανάγλυφα κορώ. Η ζακέττα είναι ριχτή, μάλλον κοντή, με μικρό στρουγγυλό ντεκολτέ και ραγκλάν μακρύ μανίκι, που καταλήγει σε πολύ φαρδιά μανσέττα. Το ντεκολτέ, το κουμπωμά, το στρίψιμα και οι μανσέττες, υπογραμμίζονται από στενό, πλισαρισμένο και σιδερωμένο βολάν. Κουμπώνει με μία σειρά ανάγλυφα μετάλλια κουμπιά. Το ίδιο και οι μανσέττες.

Ένα άλλο ταγιέρ, και πάλι λευκό, αλλά πιο νεανικό και ρομαντικό, γίνεται από ύφασμα πλεχτό. Έχει κοντή ζακέττα, που κλείνει στη βάση του λαιμού χωρίς γιακά, και με μανίκια ¾. Ο

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

1) «Μποννέ», το καπέλλο—σκουφία από ύφασμα. 2) Φράντζα αλλά Μινιέτς, νέο μακιγιάζ των ματιών. 3) Ψηλός γιακάς μπλούζας υπο-Μινιέτς, νέο μακιγιάζ των ματιών. 4) Ψηλός γιακάς μπλούζας υπο-Μινιέτς, νέο μακιγιάζ των ματιών. 5) Ζακέττα με ζώνη. 6) Φα-βιέ. 7) Κάλτσες «εγκίνητες», με πιέτες, πάνω—ποδιές, γκοντέ. 8) Φα-βιέ αντρικό τακούνη, μάλλινες, δουλεμένες σε σχέδια τουνί. 9) Επιστροφή του καπέλλου με γέισο και του «καποτιέ» από ύφασμα. 10) Χτένια με δύο χοντρά «κόμματα» πάνω στο πρόσωπο. 11) Γιακάδες από Νεπολέων, δηλαδή πέττα μακριά και μικρά. 12) Ψηλός γιακάς μπλούζας υπο-Μινιέτς, νέο μακιγιάζ των ματιών. 13) Μισές ζώνες με κουμπιά. 14) Επιστροφή της μανσέττας. 15) Κινητό παγών ή βαθιές πιέτες. 16) Κάλτσες ανοιχτόχρωμες, μπλε—βερίκοκο ή λευκό—ροζέ. 17) Παπούτσι με τακούνη με-τριο, χοντρό, με φαρδύ λουράκι.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΠΩΣ ΘΑ ΝΤΥΘΟΥΜΕ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Θα σας δώσουμε σήμερα μία περιληπτική, μα πλήρη περιγραφή της μόδας, που λανσάρεται για την ψυχρή σεζόν. Μπορείτε ν' αρχίσετε από τώρα να ετοιμάζετε τη νέα σας γκαρνταρόμπα.

Η νέα γραμμή, που προτείνεται από τους διεθνείς «μάγους» της γυναικείας μόδας, παρουσιάζει αρκετούς νεωτερισμούς, σε σύγκριση με τη γραμμή της προηγούμενης ψυχρής σεζόν. Στα ταγιέρ, προτείνονται αρκετές ζακέττες κοντές, σχεδόν εφαρμοστές, που αξιοποιούν το στήθος και καταργούν το γιακά. Ταγιέρ εύκολοφόρετα, άνετα, συχνά υπογραμμισμένα στη μέση από μία στενή ζώνη. Μά υπάρχουν και πολλά ταγιέρ με ζακέττες μακριές ή και πο-

λύ μακριές, που τονίζουν την «κάθετη» γραμμή και λεπταίνουν τη σιλουέτα. Η πιο χαρακτηριστική νάτα βρίσκεται στις φούστες, που ξεφεύγουν από την ίδια γραμμή τους, για να γίνουν «εγκίνητες», «ζωντανές», με πιέτες (μόνο μπροστά), βαθιές κοψοπέτες στα πλάγια, ποδιές και πάνω, φούστες εδαζέ. Πιο επαναστατικό απ' όλα είναι η επιστροφή του «γκοντέ». Οι φούστες, λοιπόν, γίνονται πιο φαρδείς, πιο νεανικές, διατηρούν όμως το ίδιο πάντα μέγεθος, μόλις κάτω από το γόνατο. Πάντοτε ενδιαφέροντα είναι η μπλούζα, που έχει συνδεθεί πιο στενά με το ταγιέρ. Οι πιο μοντέρνες γίνονται από κομψή ή από σταυρωμένο μάλλινο και έχουν συχνά λαιμό - κροτήρα, που βγαίνει από το γιακά του ταγιέρ.

Οι λεπτομέρειες: Το κουμπωμά είναι συχνά σταυρωτό, με πολλά κουμπιά ή αντίθετα, με ένα μόνο απομονωμένο κουμπί. Σε άλλες περιπτώσεις, το κουμπωμά είναι κρυφό ή έρχεται να το αντικαταστήσει ένα φερμουάρ.

Τα γαρνιρίσματα: Γούνα, γούνα, παντού γούνα! Η έντονη επιστροφή στη μόδα του 1930, ξανάφερε στην επικαιρότητα γούνες δεχασμένες, όπως η αλεπού, ο πίθηκος, το κουνάβι. Πολλές ψεύτικες γούνες, βαμμένες με φανταστικά χρώματα.

Τα συμπληρώματα: Οι κάλτσες είναι πολύ

Τρία πολύ ρομαντικά και νεανικά νυχτικά από βατίστα. Μοντέρνα πυτζάμα με άντα-λίτικη καζάνα.

άνοιχτάχρωμες, με άποχρώσεις μπέζ - κρεμμυδιού ή λευκό μόλις ροζέ. Προτείνονται και πάλι οι μποτες, μα φαίνονται να υπερισχύουν για τα μεγάλα κρύα οι μάλλινες κάλτσες φανταζι, σε τύπο τούιντ, σε άρμονία με το ύφασμα του ταγιέρ.

Και στη γραμμή των παλτών, σημειώνεται η ίδια επιστροφή στη μόδα του 1930. Προτείνονται παλτά - ρεντιγκότες ή ήμιρεντιγκότες, που φορμάρον την σιλουέττα, χωρίς να την υπογραμμίζουν, αλλά δείχνοντάς την λεπτή και «κάθετη». Αυτό το αποτέλεσμα υποβοηθείται και από τη χρησιμοποίηση πολλών ύφασμάτων ντούμπλ - φάς. Μά, εκτός από τις ρεντιγκότες, προτείνονται και τα χρωματιστά παλτά, σε άποχρώσεις απρόβλεπτες, όπως βιολέ και ροζέ με μπέζ, λιλά και μαρόν, λευκό και μπέζ μαστίχας. Έχουν μία εμφάνιση σχεδόν άνοιξι-ακή, μα είναι πολύ ζεστά. Το πίσω μέρος των παλτών άποκτά ενδιαφέρον, με νομίτες, με μισές ζώνες που εφαρμόζουν στη μέση και με το φάρδος στο κάτω μέρος, που συγκρατείται από τη ζώνη.

Πολύ νεανικά και εύχρηστα είναι τα παλτά «άλλα Ναπολέον», με πολλά κουμπιά και χαρακτηριστικούς γιακάδες. Για τις πιο επιτηδευμένες έχουν εναρμονιστεί στη μόδα τα παλτά που φορούσε η Γκρέτα Γκάρμπο στην άθνη. Για τις πιο νέες και χαριτωμένες, παλτά με κουκούλα, υπογραμμισμένα δολοφύρα από γούνα.

Μία «νουβάτ» είναι το νέο μακρύς 9)10, που αφήνει να διακρίνεται μόλις το στρίψιμο της φούστας.

Σημαντική λεπτομέρεια: Οι στρουγγυλεμένοι ώμοι ρεγκλάν, που γλιστρούν και τυλίγουν, δίνοντας στο παλτό μία άριστη έντυπωσι δ-στρακού χελώνας.

Στα πολύ χειμωνιάτικα ταγιέρ και παλτά, θα δούμε πολλούς ψηλούς γιακάδες - κρατήρες από γούνα ή από το ίδιο ύφασμα, που προστατεύουν το λαιμό απ' το κρύο και πλαισιώνουν το πρόσωπο.

Τα καπέλλα: Το κεφάλι, σύμφωνα με τις εντολές της μόδας, δεν πρέπει να μένη ποτέ γυμνό. Προτείνονται πολλές εφαρμοστές σκούφιες, που θυμίζουν εκείνες που φορούσαν οι μητέρες μας την εποχή της μόδας των μαλλιών «άλλα γκαρσόν» και επιστρέφουν, άκμα, το «κλωσέ» με στενό γείσο και το «κανονιέ».

ΚΟΜΨΕΣ ΚΑΙ ΡΟΜΑΝΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ακόμα και η πιο σπορτική και η πιο δυναμική και χειραφετημένη γυναίκα, χρειάζεται, μέσα στην ατμόσφαιρα του σπιτιού της και ιδιαίτερα το βράδυ στην κρεβατοκάμαρά της, να ξαναβρίσκει τον εαυτό της να γίνεται πάνω απ' όλα γυναίκα.

Αυτή η σκέψη ώδηγησε τους σχεδιαστές της «μόδας της νύχτας», να προτείνουν νυχτικά όλο και πιο ρομαντικά, όλο και πιο ανάσφακα και αϊθέρια. «Η γυναίκα τη νύχτα πρέπει να μοιάζει με όνειρο», είπε κάποιος. Και δεν υπάρχει αμφιβολία, πως η νέα μόδα της νυχτερινής τουαλέτας, της προσφέρει αυτή τη δυνατότητα.

Τα πιο απλά και νεανικά νυχτικά, γίνονται από λεπτή βατίστα μονόχρωμη ή σταμπαρισμένη με λουλούδια. Συνήθως, ένας στενός ναμίτης συγκρατεί το πλούσιο φάρδος, που κυματίζει ανάσφακα γύρω στο σώμα. Άλλοτε πάλι, το φάρδος κανονίζεται από μια κορδελίτσα, που βρίσκεται στο ντεκολτέ. Η ρομαντική νότα, δίνεται από τη λευκή δαντελίτσα, που γαρνίρει το ναμίτη και την περαστή κορδελίτσα, σε άποχρωσι ανάλογη μ' εκείνη του έμπριμέ, που καταλήγει σε φιογκάκια. Άλλοτε, η δαντέλλα είναι πιο πλούσια και σχηματίζει βολάν, πλαισιώνοντας το ντεκολτέ και δίνοντας μία έντυπωσι λευκού άφρο.

Εκείνες που επιμένουν να μένουν πιστές στην πυτζάμα, μπορούν να την διαλέξουν και πάλι, αλλά όχι πια σχεδόν άντρική, γυμνή από κάθε γυναικείο χαρακτηριστικό. Γαρνιρίσματα από δαντέλλες και κορδελίτσες κοπορθώνουν να δίνουν και στις μοντέρνες πυτζάμες ένα τόνο ρομαντικό, απόλυτα γυναικείο.

Οι πιο επιτηδευμένες και οι νεόπαγτες, μπορούν να διαλέξουν άριστα νυχτικά από νάυλον και δαντέλλα. Πολλά απ' αυτά τα νυχτικά, βρίσκουν την έμπνευσί τους στο μπαούλο της γιαγιάς ή και ακόμα μακρότερα, στη νυχτερινή γκαρνταρόμπα της Παυλίνας Μποργκέζε.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΡΟΜΠΕΡ ΦΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σέρρυ, ρωτώντας στο τελωνείο του Σάντος, μαθαίνει ότι, πριν από ένα μήνα, η μεγάλη δεντρίτσα του «Βαλέντε» πήρε κάτι λαθραίο από ένα περαστικό πλοίο και, ξεφεύγοντας απ' την καταδίωξη ενός περιπολικού σκάφους, το έκρυψε κάπου στο νησί των φιδιών. Είχε αναλάβει τη δουλειά αυτή ο Άρμαντο ντε Μάττας, ο οποίος σκέφθηκε κατόπιν πως θα μπορούσε να σφετεριστεί το λαθραίο εμπόρευμα και να πουλήσει σε κάποιον ενδιαφερόμενο το χάρτη της κρύπτης του, το σχεδιασμένο πάνω στο δέρμα του φιδιού. Άλλ' οι σύντροφοί του το άνακάλυψαν, τον κυνήγησαν και τον σκότωσαν. Το καίκι που πρόκειται τώρα να νοικιάσει ο Ντά Σίλβα κι' η Σέρρυ, είναι το «Βαλέντε», άνηκε δε στους αδελφούς Τζώρτζ και Λούις, που δεν έχουν ακόμα υποψιαστεί ποιοί είναι οι δυο ξένοι. Φτάνει όμως ένα τηλεγράφημα του ύπαρχου Καμάργκο, απ' το Ρίο, που ζητάει απ' τον τοπικό άστυνόμο να συλλάβει το Ντά Σίλβα, αν παρουσιαστεί στην Ουρουμπουάπα.

Ο Τζώρτζ κι' ο Λούις το μαθαίνουν, μαντεύουν άμεσα ποιος είναι ο «σώφελ» της «Αμερικάνας» και πάνε στο ξενοδοχείο του. Η Σέρρυ τους παρακολουθεί, αλλά δεν προλαβαίνει πια να προειδοποιήσει το Ντά Σίλβα. Πηγαίνει λοιπόν και κρύβεται πάνω στο «Βαλέντε». Οι δυο αδελφοί παίρνουν μαζί τους το Ντά Σίλβα και ξεκινάνε για το νησί των φιδιών.

Η Σέρρυ έμεινε μόνα με το σουτιέν και την κυλότα της.

«Θα είχα σπουδαία επίτυχία, αν εμφανιζόμουν! είπα με το νου της. Κι' αν βρήκατε τα ρούχα μου, πριν γυρίσω... Το μόνο λογικό συμπέρασμα, που θα βγάλει, θα είναι πως η τρελή Άμερικάνικη θέλησε να κάνει ένα νυκτερινό μπάνιο, άνοιχτηκε πολύ στο πέλαγος και πνίγηκε!».

Κούνησε το κεφάλι της και συλλογίστηκε με απαισιοδοσία: «Κι' ίσως να μην απήχη πολύ απ' την πραγματικότητα!». Ύστερα, σφίγγοντας στο χέρι το πιστόλι της, γλίστρησε προς το μώλο.

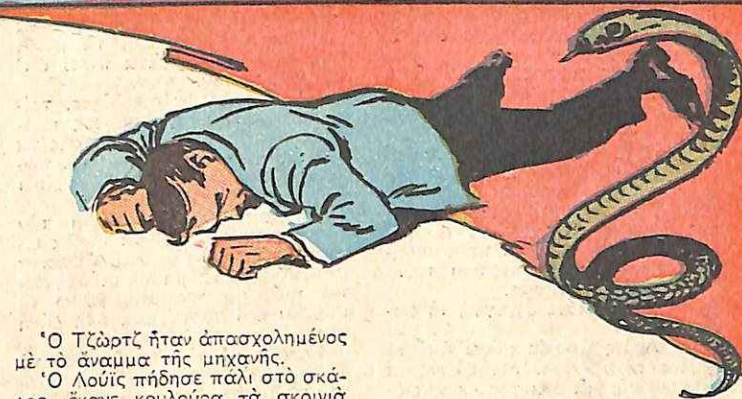
Στ'.

Ο Λούις κι' ο Τζώρτζ προχώρησαν πάνω στο μώλο, απρόσχευτα μπροστά τους το Ντά Σίλβα. Τον αναγκάσανε να διαβή τη στενή γέφυρα, που ένωσε το μικρό σκάφος με τη στεριά.

Το «Βαλέντε» δεν είχε καμιά πολυτέλεια. Έμοιαζε με μικρό ρυμουλκό. Είχε μπροστά την καμπίνα του τιμονιέρη και πίσω ένα «σπιράγιο», που ώδηγούσε στο μηχανοστάσιο.

Ο Ντά Σίλβα σκόνταψε, έπεσε πάνω στο κατάστρωμα και χτύπησε στον ώμο του. Πόνεσε. Μα το πρόσωπό του δεν έχασε την απόβυσσά του.

Ο Λούις πέταξε αδιάφορα σε μιαν άκρη τη βαλίτσα και το βέμα. Ύστερα έσκυψε, για να δει μια γερά τα πόδια του άστυνόμου, μ' ένα σκονί, που βρήκε στο κατάστρωμα. Ξανοβήκε έπειτα στο μώλο, κι' έλυσε τα σκονιά.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Ο Τζώρτζ ήταν άπασχολημένος με το άναμμα της μηχανής.

Ο Λούις πήδησε πάλι στο σκάφος, έκανε κουλούρα στα σκονιά και πήγε να αντικαταστήσει τον αδελφό του, στη μηχανή. Εκείνος ανέβηκε τη μικρή σκαλίτσα της τιμονιέρας, χωρίς να προφέρει λέξη.

Κάνανε όλες αυτές τις κινήσεις με γρηγοράδα και μεθοδικότητα, που φανερώσανε πως είχαν συνηθίσει από καιρό σ' αυτή τη συνεργασία.

Απ' το μέρος, όπου κειτότανε, δεμένος χειροπόδαρα, ο Ντά Σίλβα τους παρακολουθούσε με κάποιο θαυμασμό.

Μπορεί να ήταν βρώμικο το καίκι, μπορεί να ήθελε βάψιμο, η μηχανή του όμως λειτουργούσε στην έντελεια. Ο Ντά Σίλβα ήξερε από τέτοια. Καί, απ' τον ήχο της, κατάλαβε πως το «Βαλέντε» υπορούσε ν' αναπτύξει ταχύτητα που λυγαλύτερη απ' ό,τι φαινότανε. «Είναι ίσως πιο γρήγορο απ' τα περιπολικά του τελωνείου!», τα σκέφθηκε, μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά.

Ο Λούις είχε κανονίσει πια τη μηχανή. Βγήκε απ' το «σπιράγιο» σκουπίζοντας τα χέρια του με μία πατσάδουρα.

Ο Τζώρτζ τον φώναξε, απ' την άνοιχτη πόρτα της καμπίνας του τιμονιέρη. Κι' αυτός ανέβηκε άμέσως τη σκαλίτσα, σκύδοντας το κεφάλι του για να μη χτυπήσει. Την άλλη στιγμή, κατέβηκε ο Τζώρτζ και στέθηκε μπροστά στον Ντά Σίλβα. Τον κύτταξε για ένα λεπτό, αμίλητος. Έπειτα μισοκάθισε δίπλα του και του είπε, ήσυχχα, σά να συνέχιζε μία αρχινισμένη κουβέντα:

«Λοιπόν, κύριε άστυνόμπε, είπατε άτυχος, που μπλέκατε σ' αυτή την υπόθεση... Για να πούμε την αλήθεια, το λάθος είναι με την αλήθεια, πρώτα-πρώτο δικό μου προφανώς! Πρώτα-πρώτο, δεν έπρεπε να έμπιστευθώ στον Άρμαντο. Μα σκέφθηκα πως η πρώτη θα ήταν πρώτη τάξεως κρυμμένα για το «εμπόρευμα». Σίγουρα όμως! Κι' ο Άρμαντο ήταν ο μόνος που...

Τράβηξε άφρημένα μία σκλή-

θρα απ' το κατάστρωμα.

Γνώριζε από χρόνια τον Άρμαντο, συνέχισε. Ήταν άλλοτε μηχανικός, στο συνεργείο του αυτοκινητόδρομου του Μπελέμ... Εκεί συνάντησε τα πρώτα φιδιά. Καί τα συνήθισε... Τον διώξανε ύστερα, για μία κατάχρηση.

Ήξερα, λοιπόν, πως ήταν παλιανθρώπος. Μα, όταν τον εναείδα, έπειτα από τόσα χρόνια... πήρα, ξαφνικά την απόφασί. Αυτή είναι πάντα η μεγάλη αδυναμία μου: Αποφασίζω χωρίς να σκέπτομαι. Κι' έχω πέσει έξω συχνά...

Χαμογέλασε θλιμμένα. Πάνω στη βενζινακάτο, ήταν άλλος άνθρωπος. Φαινότανε πιο προσαρμοσμένος στο περιβάλλον.

Ο Ντά Σίλβα έμεινε αμίλητος, κυττάζοντας τον.

Είμαι πολύ αυθόρμητος, είπατε μάλακά ο Τζώρτζ. Παρασύρομαι πολλές φορές και κάνω λάθη.

Ας πούμε, δεν υπήρχε λόγος να ξεκάνω εκείνο το μπάρμπα. Ούτε και το σώφελ του ταξί. Δεν ήταν καθόλου ανάγκη... Κι' ύστερα, έκλεινε η «μπάπα» σ' αυτοκινητό σας! Δεν ήταν άνοησία μου; Βέβαια, είχα πάρει ώριμες αποφασίες, ωστόσο όμως... «Αν βρισκόσαστε μέσα σ' αμύδι;» «Αν σκοτωνόσαστε απ' την έκρηξη;» Δε θα μπορούσα ίσως ποτέ να ξαναδώ το εμπόρευμα!

Δεν το ξέρετε, αυτό το νησί. Είναι τρομαχτικό. Άκούτε που σας λέω! Χωρίς χάση, θα ήταν αδύνατο να βρούμε άκρη. Καταλαβαίνετε; Γκαφα μου μεγάλη να τινάξω στον αέρα τ' αυτοκινητό σας, μόνο και μόνο γιατί έτσι με είχαν διατάξει. Αυτά κάνει ο αβουρητισμός μου.

Φαινόταν πως ήθελε να εξηγήσει το πράγμα στον ίδιο τον εαυτό του.

Δεν κάνω ποτέ σχέδια, δε δοκιμάζω, δε μελετώ τις ενέργειές μου... Κάνω απλώς ό,τι μου κατέβη στο κεφάλι. Τρομερό πράν-

Χωρίς λόγια.

μα νάναι κανείς φτιαγμένος έτσι... Φάνηκε όμως τυχερός, κι' έτσι βρισκόσαστε τώρα εδώ, ζωντανός! Με βοήθησε άπίστευτα η Τύχη... και μάλιστα χωρίς να τ' άξιζω κατά βάθος.

Κύτταξε γύρω του, τη σκοτεινή θάλασσα, που τους τριγύριζε. Είχαν αφήσει πίσω τους τα τελευταία νησάκια της άκρης και τραβούσαν τώρα προς τ' άνοιχτά. Το μικρό σκάφος σκαμπανεδαίσε, μα αυτό δεν το εμπόδιζε να σκίσει ευκόλα και γρήγορα τα μεγάλα «βουδά» κύματα.

Ο Τζώρτζ στράφηκε πάλι στο Ντά Σίλβα.

Εσείς όμως δε φανήκατε τυχερός, πρόσθεσε. Καθόλου! Θα ήταν καλύτερο για σας να σκοτωνόσαστε, μέσα σ' αυτοκινητό σας. Ανασκήωσε τους ώμους του, σά να ήθελε να πη: «Λυπάμαι πολύ, μα βλέπετε πως δε μπορώ να κάνω διαφορετικά. Πρέπει να καταλάβετε τη θέση μου».

Εσείς έχετε που βρίσκεται αυτό, που γυρεύουμε, συνέχισε. Καί πρέπει να το μάω κι' εγώ... Αλήθεια, δεν είσαστε τυχερός...

Θάλεγε κανείς πως λυπόταν άληθινά... Ξαφνικά όμως έβαλε τα γέλια, χωρίς φανερό λόγο.

Μία παραμένη ανατριχίλα πέρασε το κορμί του Ντά Σίλβα. Αυτός ο άνθρωπος ήταν έντελως τρελός!

Το γέλιο σταμάτησε απότομα. Ο Τζώρτζ αναστέναξε βαριά και σηκώθηκε.

Κοντεύουμε να φτάσουμε, είπατε, με ήσυχη φωνή.

Θάλεγε κανείς πως ήταν ο συγκυβερνήτης ενός αεροπλάνου, συγκυβερνήτης και πως ζητούσε να καθιστούσε κάποιον άνησχο ταξιδιώτη.

Πήγε ως την κουποστή και κύτταξε τον ορίζοντα, φωτισμένο απ' το φεγγάρι. Τα δυο μεγάλα διδύμα νησιά ξεχώριζαν όλοένα καθαρώτερα.

Ο Λούις πέρασε το κεφάλι του απ' την πόρτα της καμπίνας του τιμονιέρη.

Φτάνουμε, Τζώρτζ, ανάγειλε.

Ο αδελφός του φάνηκε πως ξαναγύριζε στην πραγματικότητα.

Να περάσεις άναμεσα στα δυο νησιά, είπα, και να άρξω στο λιμανάκι του πιο μικρού, εκεί, που είχαμε αφήσει άλλοτε τον Άρμαντο.

Το κεφάλι με το σκούφο χάθηκε. Ο θρόνος της μηχανής λιγοστεύσε. Το σκάφος έστριψε, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο.

Ο Ντά Σίλβα ένοιωσε να σφίγ-

γεται ο λαίμαργος του. Πλησίαζε η κρίσιμη ώρα!...

Η μηχανή σταμάτησε. Ο Λούις κατέβηκε απ' την καμπίνα του τιμονιέρη, πήγε γρήγορα στην πλώρη κι έριξε άγκυρα.

Η βενζινακας έπαψε ξαφνικά να προχωρή, έκανε μία στροφή επί τόπου κι έμεινε ακίνητη.

Ο Λούις κατέβηκε στο μηχανοστάσιο κι έκλεισε τις βαλβίδες της μηχανής. "Υστερα πήγε να σταθίσει κοντά στον αδελφό του και περίμενε τις διαταγές του, αμίλητος."

Ο Ντά Σιλβα δε μπορούσε να διακρίνει στο σκοτάδι την έκφραση του στενού προσώπου του Τζώρτζ, που το σκίαζε το γέισο του κασκέτου του.

Σ' όλα παίζει τον κυριώτερο ρόλο η Τύχη, είπε εκείνος σοβαρά στον αϊχμάλωτο του. "Ήταν άτυχια, που έμπιστευόμαστε τον Άρμαντο. Ήταν, αντίθετα, καλοτυχία, που αυτός μέθυσε ένα βράδυ και φώλησε. "Αν είχε κρατήσει τη γλώσσα του, δε θα μαθαίναμε ποτέ πως υπήρχε ένας χάρτης... Μά, για κακή τύχη, πέθανε πριν μιά πη που είχε κρύψει το "επράγμα"... Για κακή τύχη, έσεις δε σκοτώθηκαν μέσα στ' ατύχημα... "Η Τύχη, πάντα ή Τύχη..."

Γύρισε στο αδελφό του. "Λούις, πήγαινε να μου φέρεις ένα σύρμα, του είπτε."

Εκείνος τον κύτταξε, έκπληκτος.

Μά αφού είναι δεμένος!...

Κάνε αυτό, που σου λέω. Φέρε ένα σύρμα, μακρύ και λεπτό."

Η φωνή του έδειχνε σά ν' ήταν βυθισμένος σε βαθειά σκέψη.

Ο Λούις κατέβηκε πάλι στο μηχανοστάσιο. Και ξαναγύρισε, φέρνοντας μία κουλούρα φιλό σύρμα. Ο Τζώρτζ έκοψε με τα δόντια ένα κομμάτι, το έπιασε απ' τις δυο άκρες του και το τένταξε.

Χρειάζομαστε τώρα ένα φως... είπε.

Ο Λούις πήγε κι έφερε μία λάμπα αέστευλης. Την άναψε.

Ο Ντά Σιλβα παρακολούθησε όλες αυτές τις προετοιμασίες, με τα νύτρα τεντωμένα. Καταλάβαινε πως ο Τζώρτζ, χαμένος σε κάποιο έφιαλτικό όνειρο, ήταν ικανός για όλα...

Ο Λούις άρρησε το φανάρι πάνω στο καστρόφωτο. Οι τρεις πλευρές του ήταν κλεισμένες με λαμαρίνες. Μονάχα απ' την τετάρτη έδρανε ελεύθερα το φως κι έπεφτε στην ταοσυμένη φυσιογνωμία του Ντά Σιλβα.

Και τώρα, είπε ήρεμα στον

αδελφό του ο Τζώρτζ, βγάλε του το πανταλόνι.

Απ' το μέρος, που ήταν κρυμμένη, μέσα σ' ένα κασόνι, η μίς Ουίλσον παρακολούθησε όλη εκείνη τη σκηνή.

Σκέφθηκε πως είχε φτάσει η στιγμή να δράσει. Πεταχτηκε πάνω και άρρησε, με το πιστόλι στο χέρι.

Οι τρεις άλλοι μαρμάρωσαν απ' την έκπληξη, αντικρύζοντας την έτσι ξαφνικά. "Επειτα ο Τζώρτζ έβγαλε μία κραυγή, έκανε ένα βήμα πίσω και πέταξε το σύρμα, που κρατούσε, για να προσπαθήσει να τραβήξει το πιστόλι του."

Λούις! φώναξε.

Ο φόβος έκανε στριγγί τη φωνή του.

Ο Λούις έσκυβε πάνω απ' το δεμένο αϊχμάλωτο. Με έκπληξη έκπληκτικη για ένα τόσο μεγαλόσωμο άνθρωπο, έκανε ένα πήδημα στο πλάι, κυλίστηκε χάμω κι ύστερα πεταχτηκε πάλι όρθιος, για να χυμώσει πάνω του μισόγυμνη σιλουέττα, που είχε ξεπροβάλλει από τα μπροστά τους.

Συγχρότως, ο Ντά Σιλβα σήκωσε τα δεμένα πόδια του, λύγισε τα γόνατά του κι έδωσε μία γερή κλωτσιά στο Τζώρτζ, που τον σάρωσε ανάσκελα.

Το πιστόλι της Σέρρυ γαύγισε, μέσα στη νύχτα. Ο Λούις φάνηκε σά να δίσταζε, σά να σκόνταψε... κι ύστερα σωριάστηκε πάνω στο καστρόφωτο.

Η Σέρρυ, που είχε ήδη όρμησει μπροστά, πήδησε από πάνω του, συνεχίζοντας το δρόμο της και, με την κάννη του πιστολιού της, χτύπησε δυνατά στο κεφάλι του Τζώρτζ, καθώς επιχειρούσε αυτός να ξανασηκωθεί.

Όλη η σκηνή εκείνη δεν είχε κρατήσει, παρά μερικά δευτερόλεπτα. Η μίς Ουίλσον έσκυψε, λαχανιασμένη, πάνω απ' τον άναίσθητο Τζώρτζ, που κοιτόταν μπρος στα πόδια της. Ο Λούις, σωριασμένος κοντά στο "σπειράγιο", τέντωνε σπασμωδικά το χέρι του, σά να προσπαθούσε απελπισμένα να κρατηθεί στη ζωή...

Η Σέρρυ πέταξε μακριά, με μία κλωτσιά, το πιστόλι, που είχε ξεφύγει απ' τα δαχτυλά του Τζώρτζ.

Απλώθηκε σιωπηλή, για ένα-δυο λεπτά της ώρας. "Υστερα η κοπέλλα γονάτισε και βάλθηκε αδέξια να λύσει το σκονί, που έσφιγγε τα πόδι ατού φίλου της. Άνάσαινε λαχανιασμένα."

Ο Ντά Σιλβα προσπάθησε να αανή ήρεμος — ενώ δεν ήταν καθόλου.

Καλά, που μπήκες στη μέση, είπε. Τα κατάφερες περίφημα.

Τα σκονιά, που δένανε τα πόδια του, πέρανε πάνω στο καστρόφωτο. Η μίς Ουίλσον τον γύρισε ύστερα μπρούμυτα, για να μπορέσει να λύσει και τα χέρια του, που ήταν δεμένα πίσω απ' την πλάτη του.

Ο Ντά Σιλβα σηκώθηκε, τρίτοντας τους μουςιασμένους καρπούς των χεριών του. Κύτταξε τα δυο ακίνητα κορμιά. "Εσφίξε πάλι τη ζώνη του, που είχε άρρησει νά τη λύση ο Λούις."

Ανατρίχιασε, στη σκέψη των βασανιστηρίων, απ' τα όποια είχε γλυτώσει ανέλπιστα. "Επειτα προσπάθησε να μη τα συλλογίζεται πιά, σήκωσε από χάμω το πιστόλι και το πέρασε στην ζώνη του."

Εδείξε με το πηγούνι του το Τζώρτζ κι έσπρωξε με τη μύτη του παπουτσιού του το σωρό των σκονιών, που βρίσκονταν μπροστά στα πόδια του.

Δέσε τον γερά, είπε στη Σέρρυ. "Εγώ πάω να ρίξω μία ματιά στον άλλον."

Έσκυψε πάνω απ' το Λούις, έπειτα άναστήθηκε και στράφηκε στη Σέρρυ.

Πέθανε! είπε. Καλούτσικα σημάδευεις, από μισό μέτρο μακριά!... Αυτός εκεί, πώς παει;

Πιστεύω πως θα ζήσει."

Η κοπέλλα έδωσε χειροπόδαρά του λιπόθυμο Τζώρτζ. Δοκίμασε τους κόμπους των σκονιών, τεντώνοντας τους με δύναμη, για να βεβαιωθεί πως δε μπορούσαν να λυθούν. "Επειτα άνασηκώθηκε, λαχανιασμένη ακόμα, πήρε το φανάρι κι έριξε το φως του δλόγυρα, πάνω στα διάφορα μέρη του σκάφους."

Έχεις ιδέα από πετρελαιομηχανές; ρώτησε το Ντά Σιλβα. Πώς τις βάζουμε μπροστά;

Ναι, κάτι ξέρω απ' αυτά. Δός μου το φανάρι."

Η Σέρρυ κάθισε χάμω και περίμενε, ενώ ο Ντά Σιλβα κατέβαινε στο μηχανοστάσιο. Σε λίγο, ο άστυνόμες ξαναγύηκε από κεί και χύθηκε στη μικρή καμπίνα του σκάφους."

Βρήκε ό,τι ζητούσε: μία μπτολίλα με "πίνγκας", το λαϊκό πιστό των Βραζιλιανών.

Την έφερε στα χείλη του και ρούφηξε κάμποσες γουλίες. "Επειτα τον μιμήθηκε κι η Σέρρυ."

Μά την πίστι μου, είπε, πο-μέρα με τόσο ευχαρίστησι αυτό το σπύρτο του καμινέτου!

Υπάρχουν κάτι ρούχα στην καμπίνα, της είπε ο Ντά Σιλβα, ξανοπαίροντας τη μπτολίλα. Μπορείς να τα φορέσεις. Δεν πειράζει αν δε σου πάνε πολύ-πολύ στο

σώμα. Καλύτερα νάσαι λίγο άγερμη, παρά να ξεπαγιάσεις, έτσι μισόγυμνη!

Η Σέρρυ κοκκίνισε λίγο και κατέβηκε στην καμπίνα.

Στο γυρισμό της, είχε φορέσει μία φόρμα του Λούις. Είχε διπλώσει πολλές φορές τα μπατζέκια, στο κάτω μέρος τους. Το ίδιο είχε κάνει και για τα μανίκια.

Πήγε κοντά στο Ντά Σιλβα.

Βάλε, λοιπόν, μπροστά τη μηχανή, να φύγουμε, του είπε ανυπόμονα. Τι περιμένεις;

Μά εκείνος δε φάνηκε ν' άκούη τα λόγια της. "Ετοιμαζότανε κιόλας να κατεβάσει στο νερό τη μικρή βαρκούλα του σκάφους."

Τρελλάθηκε; φώναξε η κοπέλλα. Τι κάνει εκεί... Πάμε να φύγουμε! Μπορούμε να ξαναάρθουμε αύριο ή μία άλλη μέρα, παίροντας μαζί μας μερικούς ντόπιους, που να ξέρουν από φίδια, και δυο-τρεις τελωνισακούς."

Όχι, όχι αύριο! Τώρα άμέσως! δήλωσε κατηγορηματικά ο Ντά Σιλβα. Βαρέθηκα πιά, μ' αυτή την ιστορία. Πρέπει να τελειώνουμε!

Κύτταξε το Λούις και πρόσθεσε:

Πέντε πεθαμένοι ως τώρα! Άρκετο δεν είναι;... Άλλωστε, πληρώσαμε 10 "κόντος" γι' αυτό το κοραβάκι. Πρέπει να βγάλουμε τα λεφτά μας... Λοιπόν, έλα να με βοηθήσεις να κατεβάσουμε τη βάρκα, γιατί είναι βαριά. Πρόσεξε να μη χτυπήσει στο σκάφος και σπασή!

Η μίς Ουίλσον άνασήκωσε τους ώμους της. "Όταν ο Ντά Σιλβα μιλούσε μ' αυτό τον τόνο, ήταν άσκοπο να του φέρη αντίρρηση."

Επειτα από λίγα λεπτά, η βαρκούλα έπλεε στη θάλασσα, δίπλα στο καΐκι.

Η Σέρρυ επιχείρησε μία τελευταία διαμαρτυρία:

Μά είναι σκοτάδι βαθύ... και δεν ξέρουμε τα κατατόπια!

Κανείς δεν τ' άζει, της διέκοψε ξερά ο Ντά Σιλβα. "Έλα τώρα να κατεβάσουμε τα πράγματά μας στη βάρκα. Είδα πόνη καμπίνα μερικά μπιντόνια με πόνη νερό. Καλά θα κάνουμε να τ' πάρουμε μαζί μας. Και το φανάρι, φυσικά..."

Πήρε το δέμα του, ενώ η μίς Ουίλσον έφερε τα μπιντόνια. "Εσπρωξε ύστερα την ασφάλεια του όπλου του και το ξαναπέρασε κάτω απ' τη ζώνη του."

Θά κατεβώ εγώ πρώτος στη βάρκα και συ θά μου δώσεις τα πράγματα, είπε.

Εκείνη τη στιγμή, άκουσαν θό-

ρυβο πίσω τους. Ο Τζώρτζ συνεισέχταν απ' τη λιποθυμία του. Βόγγησε έλαφρα.

Η Σέρρυ κύτταξε το Ντά Σιλβα.

Να τον φιμώσουμε; του πρότεινε.

Δεν υπάρχει λόγος. "Άς φωνάξω όσο θέλει. Ποιος μπορεί να τον άκούση, τόσο μακριά απ' τη στεριά;"

Πού ξέρεις, καμιά φορά; Δε θά τούκανε κακό ένα φίμωτρο!

Καλά, αφού επιμένεις."

Ο Ντά Σιλβα έσκόπισε το διπλό γιάκκι της μπλούζας του Τζώρτζ, τον πέρασε άναμεσα στα μισανοιχτά δόντια του και τον έδεσε γερά πίσω απ' το στήθερό του."

Μην άνησυχείς, του είπε, άπαντώντας στη θολή ματιά του. Δε θ' άργήσουμε να γυρίσουμε. Ξαναγύρισε έπειτα κοντά στη Σέρρυ.

Πάμε, είπε δρασκελίζοντας την κουπαστή.

Η μίς Ουίλσον τούδωσε το δέμα, τα μπιντόνια, το φανάρι και τη μπτολίλα με την "πίνγκας".

Έλα, κατέβα και συ! της φώναξε ο Ντά Σιλβα.

Η μίς Ουίλσον γλίστρησε, πά-νω απ' την κουπαστή, και πήδησε στη βάρκα. Ο Ντά Σιλβα έσπιασε τα κουτιά και τραβήξαν προς την άκτι του νησιού."

Είναι τρέλλα! διαμαρτυρήθηκε πάλι η Σέρρυ. Μέσα στη νύχτα...

Άδικα γκρινιάζεις, της διέκοψε ο Ντά Σιλβα. Σου είπα πως δε μπορώ πιά να περιμένω άλλο... Άν θέλεις, είσαι έλευθερη να φύγεις... κολυμπώντας!"

Εξακολούθησε να τραβάει κουπί, ώσπου έφτασε καμιά δεκαριά μέτρα μακριά απ' τη στεριά. Άρρησε τότε τα κουτιά, πήρε το φανάρι, το σήκωσε ψηλά κι έριξε το φως του στην άκτι του νησιού."

Δέντρα πυκνόφυλλα και θάμνοι σκέπαζαν την άκροθαλασσία κι άπλώνονταν όσο μακριά έφτανε το μάτι."

Δε βλέπω την είσοδο της λιμνοθάλασσας, είπε ο Ντά Σιλβα.

Άρρησε μπροστά στα πόδια του το φανάρι και ξανάπιασε τα κουπιά.

Μά δε μπορούμε να κάνουμε έλο το γύρο του νησιού! παρατήρησε η Σέρρυ.

Δε θά χρειαστεί, έτι βρίσκειται στο νότιο μέρος του νησιού... κά-που έδω, δηλαδή. "Άλλωστε, σ' αυτό το μέρος είχε άράξει η βενζινακας, τότε που βγήκε έξω με τη βάρκα ο Άρμαντο. Δε μπορεί να βρίσκεται μακριά αυτό, που ζητάμε..."

Η μίς Ουίλσον άνασήκωσε τους ώμους της και σάπασε, πεισμένη."

Στο έπόμενο τέταρτο της ώρας, ο Ντά Σιλβα σταμάτησε τέσσερες φορές, για να έξετάσει την άκρο-γιαλιά, με το φως του φαναριού. Το μουσκεμένο ποικαμίσό του κολλούσε στο δέμα του. Τα νερά του μπράτσου γυάλιζαν απ' τον ιδρώτα."

Κάθε φορά, άφηνε πάλι το φανάρι μπροστά στα πόδια του και ξανάπιανε άποφασιστικά τα κουπιά."

Την πέμπτη φορά, επιτέλους, έβγαλε ένα μουγκρητό ίκονοποιη-σέως: "Η θάλασσα, στο μέρος έ-σως, έσχωρούσε άνάμεσα στην πράσινη κουρτίνα της βλαστή-σέως."

Πήγε τη βάρκα λίγο πιο κοντά, έριξε ίσια μπροστά τις άκτι-δες του φαναριού, έσκυψε λίγο κι έβλεψε με τη ματιά της τις έδα-λωσίες, που φάναναν ως το έδα-φος. Κάτω απ' την πράσινη έκεί-νη μάξα, λαμπύριζε μία φαρδεία

ύγρη έπιφάνεια, άντανανλώντας το φως του φεγγαριού."

Ο Ντά Σιλβα πλησίασε περισ-σότερο. Και το πρόσωπό του φω-τίστηκε από ένα θριαμβευτικό χα-μόγελο."

Όταν έφτασαν σ' άπόσταση μερικών μέτρων από το πράσινο τείχος, άρρησε τα κουπιά.

Έδώ είναι, είπε, έξετάζον-τας και πάλι τη στενή είσοδο της λιμνοθάλασσας. "Ίσα-ίσα χωράμε να περάσουμε."

Σήκωσε το φανάρι κι έξετάσε ακόμα μία φορά το μέρος εκείνο.

Θά χρειαστεί να σκύψουμε το κεφάλι, για να περάσουμε κάτω απ' τα χαμηλά κλαδιά, είπε. "Εκτός αν μπορέσω να τ' άναση-κώσω μ' ένα κουπί..."

Μόλις είχε τελειώσει αυτή τη φράση του, ένα απ' τα κλαδιά άρ-χισε να κουνιέται ρυθμικά. Δυο μάτια λάμψανε, στη φωτεινή δέ-σμη του φαναριού. "Ένα στόμα ά-

νοιξε διάπλατο, δείχνοντας τα κυρτά και γυαλιστερά δόντια του!"

Το φίδι γλίστρησε σιγά-σιγά προς το μέρος τους."

Ο Ντά Σιλβα άσπασε άμέσως τα κουπιά, κι η βαρκούλα έκανε πίσω, άπότομα. Το τεράστιο έρ-πετό δίστασε λίγο, εξακολουθήσε να τολαντεύεται για ένα λεπτό, γυρεύοντας τη λεία, που του είχε ξεφύγει, κι έπειτα άποτραβήχτηκε πάλι μέσα στη συλλωσία του δέν-τρου. Άκούστηκε ο έλαφρός θό-νους των κλαδιών, που λυγίζανε απ' το βάρος του και ξαναγύρι-ζαν ύστερα στη θέση τους."

Ο Ντά Σιλβα σκούπισε τον ιδρώτα, που γυάλιζε στο μέτωπό του. "Η Σέρρυ κατέπνε με δυσκο-λία το σάλο της."

Θέε μου!... μουρμούρισε. "Ο Ντά Σιλβα γύρισε και την κύτταξε. "Ήταν κατάχλωμος, μά είχε μία έκφρασι άποφασιστική."

Μην άνησυχείς, θά περάσω-

με άποσθήποτε, δήλωσε. "Έγώ σου το λέω! Δός μου το πακέτο"

"Άρπασε το δέμα, που του έ-δινε η κοπέλλα, και το ξετύλιξε. "Έβγαλε δυο μικρούς κυλίνδρους και τους έφάρωσε τον ένα μέσα στον άλλο."

Ο ένας κύλινδρος είχε μία στρογγυλή τρύπα, όπου ο Ντά Σιλβα έχωσε ένα εύλυγιστο σω-λήνα, που υπήρχε κι' αυτός μέσα στο πακέτο. Τον έστριψε λίγο, για να τον στερεώσει καλά."

Παρ' όλο τον τρόπο της, η Σέρ-ρυ ρώτησε με περιέργεια:

Τί είν' αυτό;

Ο Λούις το πέρασε για κύ-λινδρο με πεπιεσμένο άέρα, από κείνους, που χρησιμοποιούν οι δύ-τες για ν' άναπνέουν κάτω απ' το νερό. Στην πραγματικότητα ό-μως, είναι ένα μικρό βροχοόλοο, τελευταίου τύπου! Το βρήκα χτές, στην άποθήκη όπλων του Σάο Πάολο. Σε δέκα λεπτά, είχα μά-

ΟΜΙΟΙ

MELO GUM

NEA ΤΣΙΧΛΑ

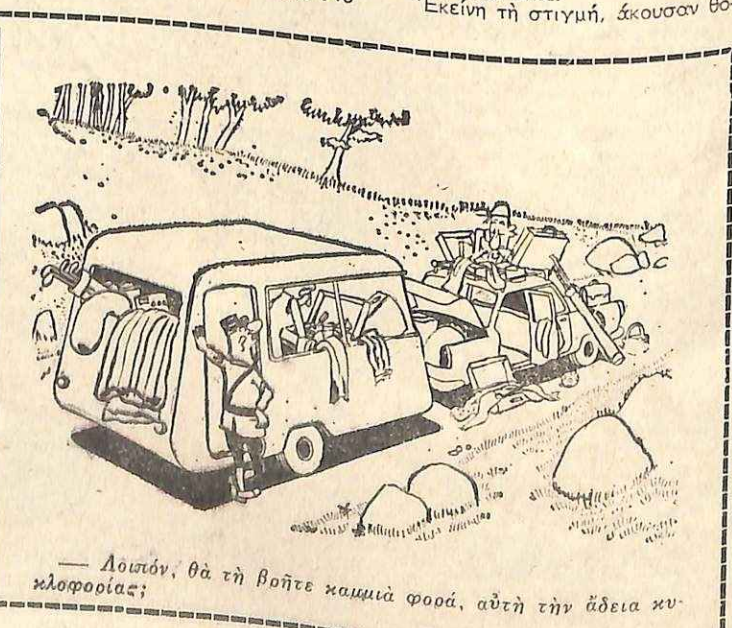
ΜΕΛΟ

ΤΕΛΕΙΑ ΑΕΡΟΣΤΕΓΗΣ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ

2 ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
Σας δίδουν την δυνα-
τότητα της έκλογής
SPEARMINT-PEPPERMINT

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΡΙ δεν έπεμβαίνει στη διαδικασία παραγωγής. Χαρίζει άρωμα και δροσιά, διατηρεί τα δόντια πεντακάθαρα, δυνάμεινι τα ούλα, διευκολύνει τη χώνευση

Είναι ΜΕΛΟ τι άλλο θέλω!...

Η σελίδα του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΑΗΤΟΥ

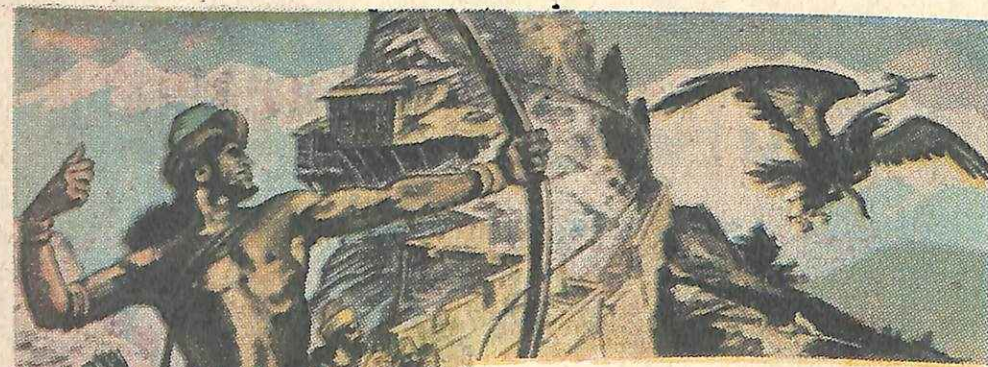
ΣΤΗΝ Περσία, βασιλεύει κάποτε ένας σάχης, που ήταν πλούσιος και δυνατός. Ο σάχης Σεμίραμ — έτσι λεγόταν — είχε ένα γιό, το Μπαντάμ, που από μικρός καταγινόταν με τα άλογα και τα όπλα κι' ήταν ανδρείος κι' ατρόμητος στις μάχες.

Μία μέρα, που ο σάχης Σεμίραμ καθόταν στην ταράτσα του παλατιού του, ανάμεσα στους αλλικούς του, άκουσε μια δυνατή κραυγή στον αέρα και, σηκώνοντας τα μάτια του, είδε έναν αήτο, που έσκουζε, γιατί ένα φίδι ήταν τυλιγμένο γύρω στο λαιμό του. Το φίδι αυτό άνοιγε κιόλας το στόμα του για να τον δαγκώσει.

— Ω, το καυμένο το πουλί! είπε ο σάχης.

Και, γυρίζοντας στους αλλικούς του, πρόσθεσε:

— Δέ μπορεί κανείς από σάς, ανδρείοι μου πολεμιστές, να σκοτώσει με το βέλος του αυτό το φίδι;

Το βέλος έφυγε με όρμη και πήγε να γωθή στο κεφάλι του φιδιού.

ησε ο σάχης.

Μία μέρα, τέλος, ο κηπουρός βρήκε το ύγρο δόλωμα ήρεμο. Ήταν ολόκαθαρο κι' έλαμπε σα διαμάντι.

Και μόνο, που τδβλεπες, σουρόχταν η επιθυμία να το πιής. Μά κανείς δεν τολμούσε να το δοκιμάσει.

— Ο αήτης, που έσωσε ο γιός μου, θέλησε να μās έκφραση την ευγνωμοσύνη του, είπε ο βασιλιάς στους συμβούλους του. Δέ μπορεί, λοιπόν, να μās έφερε ένα δηλητηριώδες κοσμήτο. Καλό είναι, ωστόσο, να προσέξουμε. Ένας άνθρωπος, που τον καταδίκασα προχτές για φόνο, πρόκειται να πεθάνει κάτω από το τσεκούρι του δημίου. Θα τον βγάλω, λοιπόν, από τη φυλακή και θα του δώσω να πιή απ' αυτό το ποτό. Ήν είναι δηλητηριώδες, δεν έχει να χάσει τίποτα. Γιατί, έτσι ή αλλιώς, θα πεθάνει.

Έτσι έγινε. Ο καταδίκος ήπιε την πρώτη κουπά, που του έδωσαν και στραβομουτσούλιασε. Άλλ' ύστερα από λίγο, ολόκληρη το προσώπου του φωτίστηκε από χαρά, τα μάτια του έλαμψαν και ζήτησε και δεύτερη κουπά. Έπειτα απ' αυτήν, άρχισε να τραγουδάει και να χορεύει, αδιαφορώντας για την τύχη του.

— Δώστε μου κι' άλλο, φώναζε, κι' ας έρθω ο δήμες να μου πάρω ύστερα το κεφάλι.

Έπειτα από την τρίτη κουπά, όμως, σωριάστηκε κάτω και κοιμήθηκε βαθιά ως την άλλη ημέρα.

Όταν ξύπνησε, τον πήγαν μπροστά στο βασιλιά.

— Θέλω να μου πής τί αισθάνθηκες από τη στιγμή, που ήπιες την πρώτη κουπά, του είπε ο σάχης.

— Θα σου πώ, βασιλιά, απάντησε ο κατάδικος. Δεν ξέρω τί ποτό μου έδωσαν να πιώ οι άνθρωποι σου, αλλά ήταν πολύ ευχάριστο στη γεύση. Για να πώ την αλήθεια, η πρώτη κουπά άφησε μια γεύση κάπως πικρή στο στόμα μου. Άλλ' όταν αυτό το ποτό έφτασε στο στομάχι μου, ένοιωσα μια γλυκιά φωτιά να κυλάει μέσα σ' όλο το σώμα μου, από το κεφάλι ως τα πόδια. Όταν ήπια και τη δεύτερη κουπά, ένοιωσα μέσα στο στήθος μου μια χαρά, που δεν την είχα δοκιμάσει ποτέ άλλοτε ως τότε. Ξεχασα άμέσως τη δυστυχία μου και νόμίζα πως όλος ο κόσμος ήταν δικός μου. Και θέλεις να σου πώ και κάτι άλλο; Έκλεινη τη στιγμή, μου φαινόταν πως βρισκόμουν πάνω από σένα κι' απ' όλους τους βασιλιάδες της γης. Ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!

— Κι' ύστερα από την τρίτη κουπά;

— Το μυαλό μου θέλησε σιγά-σιγά κι' αποκοιμήθηκα μ' έναν ευχάριστο ύπνο.

— Και τώρα τί αισθάνεσαι;

— Την επιθυμία να ξαναπιώ.

— Τά μάτια του σάχη έλαμψαν.

— Φέрте μας να πιούμε, πρόσταξε.

— Ήταν όλοι, ο βασιλιάς, οι συμβούλοι του κι' ο κατάδικος. Κι' άρχισαν ύστερα να τραγουδάνε και να χορεύουν, ξενοιαστοί κι' ευτυχισμένοι. Η ευθυμία τους κράτησε ώπου ο ύπνος βάρυνε τα βλέφαρά τους. Ξαπλώθηκαν τότε χέρι κι' αποκοιμήθηκαν.

Την άλλη μέρα, ο σάχης είπε:

— Ο αήτης, που έσωσε ο γιός μου με το βέλος του, δε θα μπορούσε να μās κάνει καλύτερο δώρο, για να μās έκφραση την ευγνωμοσύνη του. Αυτό το ποτό είναι, στ' αλήθεια, θείο. Κάνει βασιλιάδες τους πιο ταπεινούς και φέρνει τους βασιλιάδες κοντά στους πιο άσημαντους υπηκόους τους. Είναι το ποτό της αγάπης, γιατί κάνει τους ανθρώπους να καταλαβαίνουν πως είναι όλοι αδελφοί.

Οι σπόροι, που τους είχε φέρει ο αήτης, ήταν κοκκινίσια από σταφύλια. Από τότε, η καλλιέργεια της αμπελοκαλλιέργειας στην Περσία κι' οι πλεονεξίες του Έλμπερούς σκεπαστήκαν από τα ωραιότερα κλήματα, που υπάρχουν στον κόσμο.

Ο σάχης δεν έχεσε πως ο κατάδικος ήταν ο πρώτος, που δοκίμασε αυτό το ποτό, χωρίς να ξέρη αν θα τούδινε τη χαρά ή το θάνατο, και του χάρισε τη ζωή.

— Έπειδή, όμως, σκοτώσε έναν άλλον άνθρωπο, που ήταν αδελφός σου, του είπε, θα μείνεις πέντε χρόνια στη φυλακή και σ' όλο αυτό το διάστημα δε θ' βάλεις ούτε γουλιό από το θείο αυτό ποτό στο στόμα σου. Έτσι, θα καταλάβεις πόσο μεγάλο ήταν το κακό, που έκαμες. Ύστερα θα σου δώσω την ελευθερία σου και θα σου χαρίσω ένα χωράφι, για να φυτέψεις σ' αυτό κλήματα και να έχεις όσο κρασί θέλεις.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιονόμωρ

Ή μ α μ α: Γιατί, Μανωλάκη, πέταξες στη στέρνα τα μολυβένια στρατιωτάκια σου; Μ α ν ω λ ά κ η ς: Δεν ήταν στρατιωτάκια, μαμά, ήταν ναυτάκια και νόμίζα πως ήξεραν να κολυμπούν!

Ο μπαμπάς διηγείται ότι μία φορά, όταν ήταν μικρός, έφαγε κρυφά λίγο γλυκό από το μπαμπά.

Κι' ο Γιαννάκης: — Μπαμπά, πως φαίνεται πως είμαι παιδί σου. Σε όλα μοιάζουμε!

Ο Μανωλάκης: — Εγώ, μαμά, μετρώ με τα δαχτυλά μου ως τα δέκα.

Ή μ α μ α: Ξέρω εγώ παιδάκι σαν και σένα που μετρά ως τα τριάντα.

Ο Μανωλάκης: Μπα! Και που τα βρίσκει τόσα δαχτυλά;

Ο ΡΙΡΗΣ και το θαραβαλάκι

Από το περιοδικό TINTIN.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

«Όταν ήμουν μικρή, ο παππούς μου μου έμαθε την εξακουτή «ταραντέλλα», τον χορό που ξεκίνησε από τις λαϊκές γειτονιές της Νάπολης, για να κατακτήση τον κόσμο. Δεν ξέρω ακριβώς τί καινού υπάρχει μεταξύ του σέρφ και της

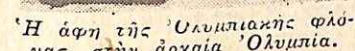
ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ," ΤΗΣ 6-9-64

Σ η μ. Σ υ ν τ.: Σ τὸ ἐξῆς, τὰ δελτία ΠΡΟ—ΠΟ δὲν θὰ περι-
λαμβάνουν ἀναπληρωματικούς ἀγῶνες.

PO-ΠΟ,, ΤΗΣ 6-9-64

στην ίδια μέρα που ο Τζιμ Ρήες
ρίσκει τραγικό θάνατο με το ιδιω-
κό αεροπλάνο του, "Αγγλός δη-
σιογράφος, έλαβε γράμμα του ά-
γνωσμένου τραγουδιστή, με την
ηχοσφραγίδα πως «δία ήταν έτοιμα
α την περίοδεια του στην 'Αγ-
ια»...

συγκίνησε εντόνως
πομπή, υπό τούς ἤχους αὐλῶν, ἐ-
φθασε, στὸ βῆμα τοῦ σταδίου, ἡ
προθέρεια προσευχίθηκε πρὸς τὸν
Δία —ἀκριβῶς ὅπως καὶ στὴν ἀο-
χαιότητά — καὶ παρέδωκε τὸ φῶς
στὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον. Ἐκα-
τόν τε ἀποφασιστικῶς καὶ κινήμα-

Η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΛΟΓΑ

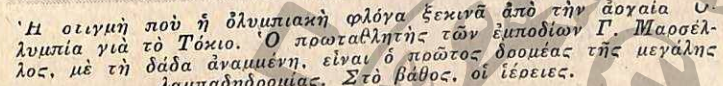
Μήνυμα ειρήνης στην ταραγμένη Άσία...

παντοῦ ὅπου ὑπάρχει
 στὸ χρυσάφι, στὴ φτώχεια, στὰ
 γιὰ νὰ φέρῃ τὸ μεγάλο μήνυμα...

(Ἀπὸ τὸ «Φῶς τῆς

θος της "Αλτης
 και την Ελλάδα
 τη θάλασσα
 αγάπη
 όνος
 αποκρίσια
 ύπος

Οι σύγχρονοι ολυμπιακοί
έπανεβίωσαν, ύστερα από
έως και ένθερμες προσπά-
θειες Γάλλου βαρώνου Πιέρ
ντε Κουμπερτέν. Την ιδέα έφρα-
νσεως εύπατρίδης, σε μία
του στο αμφιθέατρο της
αίας Σορδόνης, τὸ 1892

μερίδες απαιτήσεις της δύναμεις να μην είναι σε θέση να συναγωνισθούν με έπιτυχία τους γίγαντες με τις φανταστικές επιδόσεις και τα άπιαστα ρεκόρ, άλλ' έχει κι' αυτή κάτι άλλο, εξ ίσου ισχυρό με τους μεγάλους: "Έχει την τιμήν ότι ύπάρχει

καὶ οὕτως τρεψή.
 Ἐξω ἀπὸ τοῦ ἱερᾶ σ
 Ἐξω ἀπ' τὴν Ὀλυμπία
 σ' ὅλην τὴν γῆν, σ' ὅλην
 παντοῦ ὅπου ὑπάρχει
 παντοῦ ὅπου ὑπάρχει
 παντοῦ ὅπου ὑπάρχει
 παντοῦ ὅπου ὑπάρχει

θος της "Αλτης
 και την Ελλάδα
 τη θάλασσα
 αγάπη
 όνος
 αποκρίσια
 ύπος

σ ὀλη τη γη, σ ὀλη
παντου ὅπου ὑπάρχει
παντου ὅπου ὑπάρχει
παντου ὅπου ὑπάρχει
παντου ὅπου ὑπάρχει

τη θάλασσα
ἀγάπη
όνος
ποκρισία
ῖστος

('Απὸ τὸ «Φῶς τῆς

Ολυμπίας* τοῦ Τάκη Δόξα)

μερίδες απαιτήσεις της δύναμεις να μην είναι σε θέση να συναγωνισθούν με έπιτυχία τους γίγαντες με τις φανταστικές επιδόσεις και τα άπιαστα ρεκόρ, άλλ' έχει κι' αυτή κάτι άλλο, εξ ίσου ισχυρό με τους μεγάλους: "Έχει την τιμήν ότι ύπάρχει

ή πρώτη που συνέλαβε κι' έφηρμο-
σε την ιδέα του αθλητισμού, ώ-
ς μέσον για την σωματική άλκι, τη
πνευματική υγεία και την συναδέλ-
φωσι των λαών.

Γ ΠΑΝΤΟΥΡΗΣ

Γ ΠΑΝΤΟΥΡΗΣ

ΟΧΤΩ μήνες τώρα, ο Τζωρτζ Γκράχαμ κι' ο 'Αλεξαντρίνο Σαζότας ζούσαν στην έρημη των βαλκανικών βουνών, σε μία προέκταση καλύβα, ανεξαρτησία διαρκώς, τα πλούτη. Ήταν δυο καλοί φίλοι και πιστοί σύντροφοι. Πολλές φορές, ο Γκράχαμ έλεγε στον Σαζότα:

— 'Αλεξαντρίνο, έμεις δεν είμαστε φίλοι. Είμαστε αδέρφια.

Κι' ο 'Αλεξαντρίνο κοινοδύσε καταφατικά το κεφάλι του. Δεν μπορούσε να ξεγάση ότι, αν βοιστόταν ζωντανός, αυτό το χωστός στον Γκράχαμ.

Ποιόν από οχτώ μήνες, ο Τζωρτζ τον είχε βοηθούσε, υποταγμένο απ' τον προετό, σ' ένα ότο-μερο σημείο του δάσους. Πας' όλο που του ήταν άγνωστος, τον μετέφερε στην καλύβα του, και τον περιποιήθηκε, ώσπου στο τέλος τον έσωσε από βέβαιο θάνατο.

— Τι ζητούσες όλοναυχός; σ' αυτά τα μέρη; τον ρώτησε, όταν πια συνήλθε.

— Μά... ότι ζητούν τόσο άλλοι ποδοχόνται εδώ, του απαντούσε ο 'Αλεξαντρίνο. Είχα μάθει ότι σ' αυτά τα ανεξορκισμένα δάση της Βαλκίας μπορεί να βρεις να βοηθούσες και διαμάντια, όταν ψάξω καλά. 'Ηθοι, λοιπόν, κι' εγώ, από το Μίνας Γκρεσες, την πατρίδα μου...

— Κι' έπειτα;

— 'Επειτα δεν κατόρθωσα να βρω τίποτα άλλο από γόματα κι' από τον προετό, που θά μ' έστενε στον άλλο κόσμο, αν δεν μ' εύρισκες εσύ να με γλιτώσεις!

— Τώρα εδύναξες ξέφυγες τον κίνδυνο... Σε λίγες μέρες θα σηκωθείς και θ' αρχίσουμε να ψάχνουμε μαζί για να βρούμε το χρυσάφι... Προέτι μόνο ν' έμεινε γιατί εγώ ξέρω καλύτερα τα μέρη...

— Όποτε έχεις πολλήν καιρό εδώ πάνω;

— Βέβαια.

Ο κλέφτης ένοιωσε, με απεριγνώστο τρόπο, ότι εκείνο που είχε πιάσει δεν ήταν κλαδί...

Η ΚΑΣΕΤΙΝΑ ΜΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

— Και βρήκες τίποτα ως σήμερα;

— Χα! Να σου πω... 'Ο Τζωρτζ κοινοδύθηκε, σαν να φοβότανε μήπως είχε πη περισσότερα απ' όσα έπρεπε. Βέβαια, ο νέος σύντροφος του φαινόταν τίμιος. 'Αλλά δεν μπορεί να βρεις να ξεφύγεις από στα βάθη της φυλής του ένας άνθρωπος. Πάντως είχε ακούσει τόσα πολλά, που σκέφτηκε πως καλά θά έκανε να φανή πιο επιφυλακτικός. 'Απάνγχε λοιπόν να φανερώσει την αλήθεια και περιωρίστηκε ν' απαντήσει:

— Α!... Δεν είναι εύκολο να κάνω κανείς εδώ την τύχη του άμεσως. Πρέπει να αγωνισθώ, να βασανισθώ... 'Οστόσο, λόγω η γρήγορα, θα τον ανταμείψω ή τούχη για τους κόπους του.

— Έτσι άρχισαν να δουλεύουν μαζί αλληλά, με τις περισσότερες φορές χωρίς αποτέλεσμα. Που και πού εύρισκαν μερικά μικροπράγματα. Αλλά ήταν για ν' αναζωογονήσουν τον λήλο τους.

— Όσο όμως περνούσε ο καιρός, ο 'Αλεξαντρίνο άρχισε να προσέχεται ο Γκράχαμ συχνά ξεφανταίνονταν μυστηριωδώς. 'Ενα μεσημέρι, την ώρα που κοιμόντουσαν

κοινοδύμενοι από την ποινή δουλειά, ο 'Αλεξαντρίνο ξύπνησε πονώντας από τη συνήθισμένη του ώρα. Κιτάζε στο κρεβάτι του σύντροφό του, αλλά δεν τον είδε εκεί. Με την ιδέα ότι βοισκόταν ξένο, τον φώναζε, μα δεν πήρε απάντηση. Σηκώθηκε τότε, βγήκε κι' αυτός, αλλά πονθικά τριγύρω δεν φαινόταν ο σύντροφός του. Αυτό τον σκανδάλισε. 'Οστόσο, αναπαύοντας κι' όταν σε λίγο άκουσε βήματα, έκανε πως κοιμόταν.

Είδε τότε τον Γκράχαμ να μπαίνει και να πλαγιάζει κι' αυτός στο κρεβάτι του.

— Όταν έφτασε η ώρα για την απογευματινή δουλειά, σηκώθηκαν και πήγαν να ξαναρχίσουν το σκάρισμα. 'Ο 'Αλεξαντρίνο όμως ήταν περιχαρμένος για την μεσημεριανή απουσία του άλλου. Κατάλαβε ότι του έκοβε κάποιο μυστικό.

Τό άλλο μεσημέρι, πλάγιασαν ξανά. 'Ο 'Αλεξαντρίνο προσποιήθηκε ότι αποκοιμήθηκε, ενώ με μισόκλειστα μάτια παρακολουθούσε τον σύντρόφό του.

Σε λίγο είδε τον Γκράχαμ να σηκώνεται και να βγαίνει ξένο. Τότε σηκώθηκε κι' αυτός κι' απ' το

παράθυρο της καλύβας κίτταξε έξω.

Είδε τότε τον σύντρόφό του ν' ανεβαίνει στον απόκοιμο λόφο και να γονάτι σε μια σπηλιά.

— Ω! Ω! Έκανε ο 'Αλεξαντρίνο. Τι πήγε να κάνει εκεί μέσα;

Κι' απ' την ημέρα εκείνη, παραμόνευε το φίλο του.

Ένα μεσημέρι, όταν είδε ότι ο Γκράχαμ κοιμήθηκε πραγματικά, ο 'Αλεξαντρίνο βγήκε σιγά σιγά ξένο. 'Απολύθηκε τον ίδιο δρόμο που είχε δη να παίρνει τις προηγούμενες μέρες ο σύντροφός του, κι' ανέβηκε στο λόφο. Έφτασε τέλος στη σπηλιά, που είχε μια χαμηλή και στενή είσοδο.

Γενάτος περιέργεια, τράβηξε μέσα, πασπατευόμενος με τα χέρια του, ενώ κι' εκεί στα σκοτεινά. Έξαφνα, τα δαχτυλίδια του άγγιξαν κάτι στερεό και λείο. Τάπιασε καλά και κατάλαβε πως ήταν μια μεταλλική κασσετίνα.

— Α! είτε με χαμόγελο θοιμάδιον, αυτό λοιπόν ήταν το μυστικό του! Έδώ μέσα βρίσκεται ο θησαυρός του Τζωρτζ!...

Μια σέληνι μελαγχολική τον έκανε να κοινοσταθεί, καθώς κρο-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

τούσε την κασσετίνα. Έκει, μέσα σ' αυτήν την κασσετίνα, υπήρχαν οι καρποί τόσων κόπων του συντρόφου του, του ανθρώπου που του είχε σώσει τη ζωή.

Αλλά τη σέληνι αυτή την έδωσε μια άλλη, που έκανε την ψυχή του ν' αναγαλλιάσει.

Μέσα στην κασσετίνα υπήρχε ένας θησαυρός, χωρίς στον οποίο δά μπορούσε να εξασφαλίσει μια ζωή πλούσια κι' άνετη!

Κι' άμεσως με τρεμάμενα χέρια, έσφιξε την κασσετίνα στην αγκαλιά του.

Είχε πάρει πια την απόφασή του. Μέσα στις λίγες αυτές στιγμές είχε καταστρώσει το σχέδιό του: Θα πήγαινε στην καλύβα, όπου ο σύντροφός του θα κοινοταν άκοιμα, θαπαινε το άλλο του και μερικά τρόφιμα και θαφύγετε, ακολουθώντας τον συντομότερο δρόμο για την γειτονική πολιτεία.

Όταν βγήκε από τη σπηλιά πήρε με το άριστερό χέρι την κασσετίνα με το θησαυρό, ενώ με το δεξί προσπαθούσε να κρατιέται ισορροπία. Τίς προερχόμενες των βράχων κι' από τους θάμνους, για να κατέβη την απόκοιμη πλαγιά.

Έξαφνα όμως, σε μια στιγμή, μια πέτρα, πάνω στην οποία πάτησε, αποσπάστηκε απ' τον βράχο κι' έπεσε στο νερό. 'Ο 'Αλεξαντρίνο έχασε την ισορροπία του και το χέρι του έφτασε απ' την προεξοχή του βράχου που κρατούσε. Ήταν μια στιγμή αγωνίας τρομακτικής...

Αλλ' ομως τότε σπασμωδικά το ελεύθερο χέρι του για να πιάσει κι' αυτό κανένα άλλο στήριγμα και να κρατηθεί. Ριχνοντας μια γρήγορη ματιά γύρω του, είδε ένα κοντοκλαδί να ξεσπά απ' το βράχο. Πιάστηκε άμεσως απ' αυτό... Αλλοίως θα κατρακυλούσε μέσα στο νερό...

Την ίδια όμως στιγμή ένοιωσε με απερίγνωστο τρόπο ότι εκείνο που είχε πιάσει, δεν ήταν κλαδί, μα κάτι άλλο... Ήταν ένα πράγμα γλυκιάς και κρύου. 'Ενα πράγμα ζωντανό. Κιτάζε τότε με προσοχή και τα μάτια του γυροφόρουν τρομαγμένα. Είχε πιάσει ένα φίδι, που είχε κοινοκοιήσει την οδρά του στον κορμό κάποιου δέντρου κι' έτσι φαινόταν κι' αυτό σαν κλαδί!

Ποιόν προσπάθησε να τ' αφήσει και να πιασθεί από πονθικά άλλοι, το φίδι με μια αστραπιαία κίνηση, τινάξε το κεφάλι του και τον δάγκωσε με λύσσα στον καρπό του χεριού!

Η κοινή φύση, που βγήκε απ' το στομάχι του, αντίχρησε από τη μια ως την άλλη άκρη της πλαγιάς. Παρατήρησε το φίδι, έχασε την ισορροπία του και κατρακύλησε στον γκρεμό...

Ο Τζωρτζ Γκράχαμ ξύπνησε απότομα, άκουγοντας την κοινή. Είδε πως ο σύντροφός του δεν βρισκόταν στο κρεβάτι του και πετάχτηκε έξω από την καλύβα.

Κατάλαβε ότι, για να φωνάξει έτσι δυνατά ο 'Αλεξαντρίνο, κάτι σοβαρό θά του είχε συμβεί. Κι' άρχισε να γυρίζει εδώ κι' εκεί, ψάχνοντας να τον βρει.

Τον αναζήτησε, τέλος, στο κάτω μέρος του γκρεμού, νεκρό, με το σώμα δλο μαρτυμένο απ' το κροσσόλο δλητήριο του φίδιού και με την κασσετίνα, που την κρατούσε άκοιμα σφιχτά στην αγκαλιά του...

ΛΟΤΑ. ΝΟΝΤΟ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

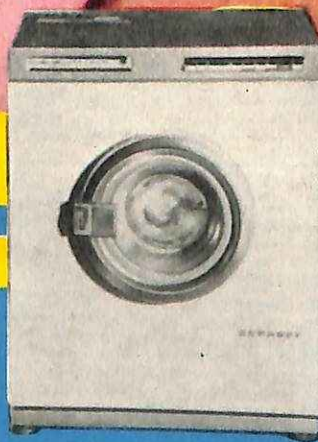
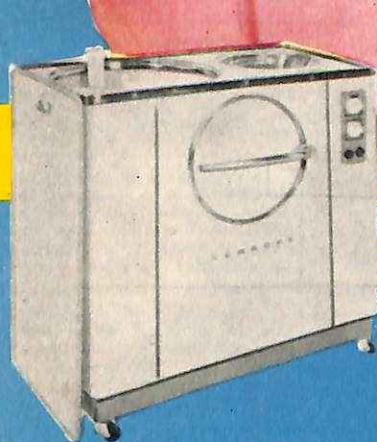

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 3 — Σεπτεμβρίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Τα άστρα σας ώθουν στην απόθρηνη. Διάφορες ενέργειες σας εξελίσσονται ανώμαλα και αυτό σας κάνει να πιστεύετε πως δεν έκτιμούν την εργασία σας και δεν είναι ικανοποιημένοι από την απόδοσή σας. ★ Εκπλήξτε.	★ Άγαπημένο πρόσωπο θα σας πη λόγια, που θα σας στενοχωρήσουν περισσότερο απ' ό,τι πρέπει. Αποφύγετε τις συζητήσεις σε στιγμές έντασης και προτιμήστε τη μοναξιά. ★ Οι άνθρωποι θα δοκιμάσουν Εκκλησία.	★ Αν δεν προσέξετε την τροφή σας, θα νοιώσετε δυσάρεστες ενόχλησεις στο στομάχι. ★ Μία άπροσεξία κατά τις μετακινήσεις σας θα προκαλέσει μία πτώση, με δυσάρεστα επακόλουθα για τα κάτω άκρα. ★ Τυχερό το 7.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Θα παρουσιαστούν εμπόδια, που δεν πρέπει όμως να σας φοβίσουν. Αν τιμητώστε τα με θάρρος και δέσως δυσκολευτήτε να τα υπερπηδήσετε. ★ Η περίοδος αυτή θα τελειώσει με μία σημαντική επαγγελματική επιτυχία.	★ Η νέα Σεληνή σας εξασφαλίζει μία ήρεμη περίοδο, από αισθηματικής πλευράς. Δε θα μπορείτε να βρείτε πιο κατάλληλη ευκαιρία, για να κάνετε άγαπημένο πρόσωπο να σας συγχωρήσει σφάλματα του προσφάτου παρελθόντος.	★ Η υγεία δε δικαιολογεί καμιά ανησυχία. Τα άστρα, και ιδιαίτερα ο Κρόνος, σας προειδοίζουν με ένα δυναμισμό, που σας επιτρέπει ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα, χωρίς να νοιώσετε κόπωση. ★ Χρώμα σας το μπλέ.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Προσέξτε πολύ τις μικρολεπτομέρειες και μη βασίζεστε στην επίεκειά των ανωτέρων σας. Θα σας κάνουν παταγνιστές, για άσημαντη αβλεψία ενώ πολύ μεγαλύτερα σφάλματα πέρασαν άπαρατήρητα. ★ Μην κάνετε έξοδα.	★ Οι γυναίκες, που δεν έχουν κανένα αισθηματικό δεσμό, θα γνωρίσουν τις ημέρες αυτές πρόσωπο, που θα παίξει στο μέλλον σπουδαίο ρόλο. ★ Η Αφροδίτη εξακολουθεί να κάνει πιο ευχάριστες τις αισθηματικές σχέσεις.	★ Η ευεξία σας κάνει να ξεναρθήτε την αίσιοδοξία και το κέρι σας. Για να τη διατηρήσετε, αποφύγετε τα υπερβολικά παγωμένα νερά και ποτά και προσυλχάστε από τη νυχτερινή δρασία. ★ Τυχερό το 4.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Μη αφήσετε ανεκμετάλλευτες την εύνοια της τύχης και τις ευκαιρίες, που παρουσιάζονται κατά την περίοδο αυτή. ★ Θα κερδίσετε την εύνοια προσώπων, που μέχρι σήμερα δε σας έδωσαν με καλό μάτι. ★ Τυχερή η Πέμπτη.	★ Η νέα Σεληνή κάνει ακόμη πιο άσπαστη τη χαρακτήρα σας και σθένει τον κίνδυνο παρεξηγήσεως και προστριβών με συγγενείς και με προσωπικά πρόσωπα. ★ Πρόσωπο που γνωρίσατε πρόσφατα, θα σας απογοητεύσει.	★ Ο μόνος κίνδυνος προέρχεται από το πεπτικό σύστημα, γι' αυτό προσέξτε πολύ την τροφή σας, ιδίως αν τρώτε σε εστιατόρια ή εξοχικά κέντρα. Αποφύγετε τελείως τα ποτά και μετριάστε το κάπνισμα. ★ Τυχερό το 2.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Φανήτε διπλωμάτης και αποφύγετε τις άπειροκτες ενέργειες. Προσέξτε τις αντιδράσεις σας και τα λόγια, που θα πείτε σε στιγμές έντασης. ★ Θα δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις, αν κάνετε άλλη εργασία.	★ Η φαντασία σας παραμορφώνει την πραγματικότητα. Θα δοκιμάσετε μεγάλη απογοήτευση, αν δείξετε τυφλή εμπιστοσύνη σε πρόσωπο, που γνωρίζετε ότι προσπαθεί να τεταθεί να σας παρασύρει σε επικίνδυνο κατήφορο.	★ Ποσειδών και 'Ηλιος δημιουργούν ανάμεικτες στο νευρικό σύστημα, οι οποίες δύσκολα θα καταπολεμηθούν. Αποφύγετε τον 'Ηλιο, που θα χειροτερεύει την κατάσταση. Κάνετε περιπάτους το βράδυ και το πρωί.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Παρουσιάζονται μικροσυναμίες, που δεν πρέπει όμως να σας κάνουν να χάσετε την πίστι στον εαυτό σας, στις ικανότητές σας, στο μέλλον. ★ Η αδικαλοσύνη θα σας κάνει να χάσετε φίλο ή πολύτιμο συνεργάτη.	★ Οι άδικαιολογητες υποψίες σας θα πληγώσουν άγαπημένο πρόσωπο και θα κινδυνεύουν παραμένοντας για πάντα από κοντά το άγαπημένο πρόσωπο, που γνωρίζετε ότι απέναντί του. ★ Περίοδος ιδιαίτερα ευνοϊκή για τις νέες γυναίκες.	★ Αποφύγετε με κάθε τρόπο την κόπωση και ιδιαίτερα την υπερκόπωση. ★ Όλες οι μικροσυναμίες θα εξαφανιστούν, αν φροντίσετε να αφιερώσετε στον ύπνο τουλάχιστον οκτώ ώρες κάθε μέρα. ★ Πετράδι σας το ρουμίνι.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ 'Επιδίωξτε, στην οποία δίνετε μεγάλη σημασία, θα έχη, τις ημέρες αυτές, αίσιο τέλος και αυτό θα σας γεμίσει αισιοδοξία και ένθουσιασμό. ★ Μη έμπερασθήτε από την κριτική προσώπων, που επιδιώκει να σας βλάψη.	★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο παρουσιάζονται κάπως τεταμένες. Θα χειροτερεύσει την κατάσταση με λόγια, που πιθανόν να παρεξηγηθούν. ★ Αποφύγετε με κάθε τρόπο τη ρήξη, γιατί εσείς πρώτος θα μετανοήσετε γι' αυτή.	★ Η νέα Σεληνή επηρεάζει δυσμενώς το νευρικό σύστημα και απαιτείται γι' αυτό άφρονος και ήρεμος ύπνος. ★ Η παρατηρούμενη άρρυθμία στη λειτουργία της καρδιάς είναι μάλλον νευρικής φύσεως. ★ Τυχερό το διαμάντι.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Δείχνετε τυφλή εμπιστοσύνη σε πρόσωπο, που δε γνωρίζετε ακόμη καλά, και θα μετανοήσετε πικρά γι' αυτό. ★ Η νέα Σεληνή δημιουργεί ανάμεικτες, θα βρήτε όμως εύκολα από δύσκολη θέση, χωρίς στη διασθήσή σας.	★ Η γαλήνη επανέρχεται στον αισθηματικό τομέα και τα βράδια κυλούν και πάλι ευχάριστα κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο. ★ Πάμε να είστε πνεύμα άπληστοι, για να διατηρήσετε για πολύ τις άρμονικές σχέσεις.	★ Καθαρός αέρας και παραμονή στην έξοχη και άφελος πολύ την υγεία. ★ Οι γυναίκες, που θέλουν ν' άδυνατίσουν, δε μπορούν τις ασυτηρίες διαίτης και δε κάνουν κάθε πρωί λίγη σωματική γυμναστική. ★ Τυχερό το 8.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Περίοδος εξαιρετικά ευνοϊκή για την εργασία σας. Θα σημειώσετε επιτυχία, που θα ξεπερνά και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας. Οι προετοιμασμένοι να εκτίμησι τους και τα οικονομικά βελτιώνονται αισθητά.	★ Οι άνειροπαλές σας κρατούν μακριά από την πραγματικότητα. Είναι όμως κι' αυτό ένα είδος ευτυχίας. ★ Ο εγωισμός σας θα βάλει σε κίνδυνο ένα νεογέννητο στήθος. ★ Μη ζητάτε περισσότερα απ' όσα δίνετε.	★ Προσέξτε το σκατά σας και ακολουθήστε μία διαίτα, που θα το ξεκουράσει. Συμβουλευθείτε ένα γιατρό και κάνετε ότι σας υποδείξει, αν οί ένοχλησεις συνεχιστούν. ★ Έχετε άσπληκη από καθαρόν αέρα και άεργονο.
 ΑΙΓΟΚΕΡΝΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Τα άστρα, και ιδιαίτερα η νέα Σεληνή, δεν εύνοιν καθόλου τον επαγγελματικό τομέα. Πρέπει γι' αυτό να προσέξετε πολύ, ν' αποφύγετε την άμελεια, την άσυνολογία και την άταξία. ★ Δεν εύνοούνται οι αλλαγές.	★ Από αισθηματικής πλευράς, θα επικρατήσει κατά την περίοδο αυτή γαλήνη. Φροντίστε να διατηρήσετε την τάσο ευχάριστη άτμόσφαιρα, αποφεύγοντας άδικαιολογητες παρατηρήσεις και έκρήξεις ζήλειας.	★ Προσέξτε το κυκλοφορικό σύστημα. Οι γυναίκες ιδίως, δε αποφύγουν την άρθροσπασία, γιατί τα πόδια τους άπελευθύνονται από κίρσοις. ★ Άνωμαλίες στο άρρυθμιονογεννητικό σύστημα, που πρέπει άμέσως να καταπολεμηθούν.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τις ημέρες αυτές, όσοι κυνηγήσουν δυο λαγούς συγχρόνως, θα δουν τις προσπάθειές τους να καταλήγουν σε παταγνική άποτυχία. Θα επιτυχουν άντίθετος όσοι συγκεντρώσουν όλες τις προσπάθειες σ' ένα μοναδικό σκοπό.	★ Ευκαιρία να συμφιλιωθείτε με πρόσωπο, που άγαπητά και που έξακολουθεί να σας άγαπά. Μη διατάξετε να κάνει έσεις το πρώτο βήμα. ★ Νεαρό πρόσωπο, μάλλον παιδί, θα σας προεβήση μεγάλες έγνοιες. ★ Νέα γνώριμα.	★ Προσέξτε τα δόντια σας. Αν έξακολουθήσετε να τα παραμελήτε, θα σας προσεβήσουν πόνοις και έπιποκές, που θα σας κάνουν να μετανοήσετε πικρά. ★ Άσπληδες και φάρυγγ παρουσιάζουν τις ημέρες αυτές εύασθησία.
 ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Μη κάνετε τίποτα με έπιπολιότητα. Η έλλειψη φροντίδος και έπιπολής θα καταδικάσει σε άποτυχία κάθε σας ένέργεια. ★ Μία άβλεψία στην εργασία θα προκαλέσει παρατηρήσεις προετοιμασμένων. ★ Θα σας βοηθήσουν.	★ Χορίστε κι' έσεις σε άγαπημένο πρόσωπο τη σογαρή και την τρυφερότητα, που περιμένετε απ' αυτό. Θα σας την άνταποδώσει με το παραπάνω. ★ Η νέα Σεληνή αείδει τον κίνδυνο παρεξηγήσεων, για τους συγγενείς.	★ Αποφύγετε κάθε περιττή μετακίνηση, ιδίως δε τις έκδρομες με άυτόκινητο κατά το Σάββατοκύριακο. ★ Άν άδηγητε άυτόκινητο, απαιτείται, κατά τις ημέρες αυτές, μεγάλη προσοχή. ★ Προμηώνονται στομαχικές διαταραχές.

γι' αυτό διάλεξα
τὸ πλυντήριο

SCHARPF

SCHARPF

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
Τὸ καλύτερο
ἀπὸ τὰ καλύτερα
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δ Η Μ. Σ. Χ Ο Υ Β Α Ρ Δ Α Σ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 - ΠΑΤΗΣΙΩΝ 154 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31